

MEKLĒJOT DRAUGUS DIEVAM: PRIEKSMISIJAS DARBĀ

MARKS FINLIJS

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2020. GADA 3. CETURKSŅIM

KĀ SKAIDROT RAKSTUS

I r brīži, kad vienas domas aptveršana ienes milzīgu pārmaiņu mūsu dzīvē. Pirms daudziem gadiem es kopā ar dažiem saviem kolēģiem sēdēju kādā kalpošanas sanāksmē. Aizsākās saruna par ticības līdzdalīšanu, liecināšanu un evaņģelizāciju. Viens no maniem draugiem izteica domu: “Misija, pirmkārt, ir Dieva darbs. Viņš iesaista visus Debesu resursus, lai glābtu mūsu planētu. Mūsu darbs ir precīgi sadarboties ar Viņu bojā ejošo cilvēku glābšanā.” Tajā brīdī man likās, ka no maniem pleciem tiek noņemta smaga nasta. Glābt bojā ejošo pasauli nav mans darbs. Tas ir Dieva darbs. Mana atbildība ir sadarboties ar Viņu tajā, ko Viņš jau dara.

Doma, ka misija ir Dieva darbs, ir skaidri atklāta Rakstos. Salamans izsaka to šādi: “Mūžību Viņš ir licis cilvēku sirdīs” (Māc 3:11). Kad šajā pasaulē piedzimst kāds cilvēks, Dievs šī cilvēka būtībā dziļi ieliek ilgas pēc mūžības. Kā reiz teica Augustīns: “Kungs, mēs esam veidoti Tev, un mūsu sirdis nekad neatradīs mieru, līdz tās neatradīs mieru Tevī.” Saskaņā ar Jāņa evaņģēliju, Jēzus ir gaisma, kas apgaismo ikvienu cilvēku, kas ir piedzimis šajā pasaulē (Jņ 1:9). Dievs katrā no mums ir ielicis ne tikai ilgas pēc Sevis; Viņš sūta Savu Svēto Garu, lai vilktu mūs tuvāk Sev.

Visas ilgas darīt pareizi, ikviena pārlicība par grēku ir Svētā Gara ierosināta. Ikvienu vēlmi pēc labestības un tieksmi pēc laipnības un nesavtības vispirms ir motivējis Svētais Gars. Pat ja mēs to pilnībā nesaprotam un neaptveram, Svētais Gars darbojas mūsu dzīvē, lai vilktu mūs pie Jēzus (Jņ 16:7–15). Bet Jēzus pats ir vislielākā no visām dāvanām.

Kad cilvēce bija bezcerīgi pazudusi grēkā, lemta mūžīgai nāvei, Dieva mīlestība uzņēmās iniciatīvu. Lūka raksta: “Jo Cilvēka Dēls ir nācis meklēt un glābt pazudušo” (Lk 19:10). Apustulis Pāvils piebilst: “Bet Dievs Savu mīlestību uz mums pierāda ar to, ka Kristus par mums miris, kad vēl bijām grēcinieki” (Rm 5:8). Dievs uzņēmās mūsu glābšanas iniciatīvu. Kristus atstāja godību un Debesu krāšņumu, lai nāktu uz šo grēka aptumšoto pasauli glābšanas misijā.

Pirms mēs esam spēruši vismazāko solīti preti Viņam, Viņš ir spēris milzu soli mūsu virzienā. Pirms mēs esam atdevuši Viņam savu dzīvi, Viņš ar Savu nāvi ir nodrošinājis mums glābšanu. Mēs bijām Viņa ienaidnieki, kad Viņš bija mūsu draugs. Mēs uzgriezām Viņam muguru, bet Viņš pagrieza pret mums Savu seju. Mēs daudz nedomājām par Viņu, kamēr Viņš par mums ļoti rūpējās.

Lk 15. nodaļā Viņš attēlots kā labais gans, kas neatlaidīgi meklē Savas noklīdušās avis, kā

sieviete, kas izmisīgi meklē no pūra izkritušo sudraba monētu un kā vecs vīrs, kas dedzīgi metas pretī Savam pazudušajam dēlam. Elena Vaita izsaka šo brīnišķīgo, pārdomu vērtu apgalvojumu: "Lielais glābšanas plāns tika izveidots pirms pasaules radīšanas. Kristus nebija viens šajā brīnumainajā cilvēka izpiršanas pasākumā. Debesu padomē, pirms tika radīta pasaule, Tēvs un Dēls kopā nolēma: ja cilvēks izrādīsies neuzticīgs Dievam, Kristus, kas bija viens ar Tēvu, ieņems pārkāpēja vietu un izcietīs taisnīgu sodu, kam vajadzētu nākt pār viņu." ("Advent Review and Sabbath Herald", 1898. gada 15. novembrī)

Brīdi padomājiet par to. Mums ir neiedomājama priekštiesība un bijājama atbildība, kā arī mūžīgs prieks piedalīties šajā misijā kopā ar Kristu un sadarboties ar Viņu. Par to arī runāsim visu šo ceturksni.

Dzimis Konektikutā, ASV, Marks Finlijs, starptautiski atzīts evaņģēlists, no 2005. līdz 2010. gadam bija Ģenerālkonferences viceprezidents. Pēc došanās pensijā viņš kļuva par Ģenerālkonferences prezidenta palīgu. Mācītājam Finlijam un viņa sievai Ernestīnei ir trīs bērni un pieci mazbērni.

Bībeles citātos izmantots 1965. gada izdevuma revidētais teksts
un 2012. gadā izdotās Bībeles teksts (norādīts kā JT).

KĀPĒC LIECINĀT?

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jēk 5:19, 20; Lk 15:6; Cef 3:17; Jņ 7:37, 38; 1Tim 2:3, 4; 2kor 5:14, 15.

ATMIŅAS PANTS:

“Tas ir labi un patīkami Dieva, mūsu Pestītāja, priekšā, kas grib, lai visi cilvēki tiek izglābti un nāk pie patiesības atziņas” (1Tim 2:3, 4).

Dieva lielākās ilgas ir, lai visi cilvēki atsauktos Viņa mīlestībai, pieņemtu Viņa žēlastību, tiktu Viņa Gara pārveidoti un izglābti Viņa valstībai. Viņam nav lielāku ilgu par mūsu glābšanu. Viņa mīlestībai nav robežu. Viņa žēlastība ir bezizmēra. Viņa līdzjūtībai nav gala. Viņa piedošana ir nenogurdināma. Viņa spēks ir bezgalīgs. Salīdzinot ar pagānu dieviem, kas pieprasīja upurus, mūsu Dievs pats ir pienešis visaugstāko upuri. Nav svarīgi, cik ļoti mēs ilgojamies būt glābti, Dieva ilgas mūs izglābt ir lielākas. “Tas ir labi un patīkami Dieva, mūsu Pestītāja, priekšā, kas grib, lai visi cilvēki tiek izglābti un nāk pie patiesības atziņas” (1Tim 2:3, 4). Viņa sirds ilgas ir tava un mana glābšana.

Liecināšanas centrā ir Jēzus. Par to, kas Viņš ir, un par Viņa rakstura skaistumu mums stāsta tas, ko Viņš ir izdarījis, lai mūs glābtu, kā Viņš ir izmainījis mūsu katra dzīvi un Viņa Vārda brīnišķīgās patiesības. Kāpēc liecināt? Kad mēs saprotam, kas Viņš ir, un kad piedzīvojam Viņa žēlastības brīnumus un Viņa mīlestības spēku, mēs nevaram klusēt. Kāpēc liecināt? Piedaloties kopā ar Viņu, mēs ieejam Viņa priekā satikt cilvēkus, kas ir Viņa žēlastības atpirkti un pārveidoti Viņa mīlestībā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 4. jūlijā!

Nodrošinot glābšanas iespējas

Dievs katru dienu visiem cilvēkiem nodrošina iespējas Viņu iepazīt. Viņš pieskaras viņu sirdīm ar Svēto Garu. Viņš atklāj Sevi dabas pasaules skaistumā un sarežģītībā. Universa milzīgums, kārtība un simetrija stāsta par bezgalīgu Dievu ar neierobežotu gudrību un bezgalīgu spēku. Viņš veido mūsu dzīvē apstākļus un nodrošina aizgādību, lai vilktu mūs pie Sevis.

Lai gan Dievs atklāj Sevi ar Sava Gara ietekmes palīdzību, dabas varenību un Viņa aizgādības darbiem, visskaidrākā Viņa mīlestības atklāsme ir atrodama Jēzus Kristus dzīvē un kalpošanā. Kad mēs stāstām citiem par Jēzu, mēs viņiem piedāvājam vislabāko iespēju tikt glābtiem.

Izlasi Lk 19:10 un salīdzini ar Jēk 5:19, 20. Ko Lūkas evaņģēlijs māca par Kristus nolūku, nākot uz šo zemi? Kā mēs sadarbojamies ar Kristu Viņa glābšanas darbā? _____

Saskaņā ar Jēkabu “tas, kas ir atgriezis grēcinieku no viņa maldu ceļa, izglābs tā dvēseli no nāves un aplās grēku pulku” (Jēk 5:20). Vēstule romiešiem paplašina šo domu. Romiešiem 1. un 2. nodaļā gan pagāni, kas bija redzējuši Dieva atklāsni dabā, gan jūdi, kas bija saņēmuši Dieva pravietisko atklāsni Rakstos, bez Kristus ir pazuduši. Rm 3.–5. nodaļā apustulis atklāj, ka glābšana nāk no žēlastības tikai ticībā. Rm 6.–8. nodaļā viņš apraksta, kā žēlastība, kas attaisno katru ticīgo, ir arī svētdaroša žēlastība. Rm 10. nodaļa viņš apliecina, ka “ikviens, kas piesauc Tā Kunga Vārdu, tiks izglābts” (Rm 10:13), un tad norāda, ka neviens nevar piesaukt, ja viņš nav ticējis, un nevar ticēt, ja nav dzirdējis, un nevar dzirdēt, ja kāds viņiem nepastāsta (Rm 10:14, 15). Mēs esam Dieva saite glābšanas plānā, lai aizsniegtu pazudušos cilvēkus ar evaņģēlija godību.

Mēs neliecinām, lai sniegtu cilvēkiem tikai iespēju būt izglābtiem. Mēs liecinām, lai dotu viņiem vislabāko iespēju. Kāda ir mūsu loma Dieva plānā glābt cilvēci? Padomājiet arī par šo: cik daudz cilvēku ir dzirdējuši evaņģēliju no tavām lūpām? _____

Iepriecinot Jēzu

Vai kāds tev kādreiz ir vaicājis: “Kā tev šodien iet?”, “Vai tev šodien viss kārtībā?”. Kā būtu, ja tu uzdotu šos jautājumus Dievam? “Dievs, kā Tev šodien iet?” Kā tu domā, kādu atbildi tu saņemtu? Iespējams, tā būtu šāda: “Man ir bijusi ārkārtīgi grūta diena. Manas acis ir bijušas asaru pilnas, redzot bēgļu nometnes pilnas ar nosalušiem, izsalkušiem, raudošiem bērniem. Es staigāju pa pasaules pārpildīto pilsētu ielām un raudāju par bezpajumtniekiem un trūcīgajiem. Mana sirds lūzt par sievietēm, kas cieš no vardarbības, un par bailēs drebošiem bērniem, kas ir pārdoti seksuālā verdzībā. Es redzēju kara postu, dabas katastrofu postošās sekas un novājinošu, nāvi nesošu slimību sāpju agoniju.” Vai tu atbildētu ar jautājumu: “Bet Dievs, vai ir arī kaut kas, kas Tev sagādā prieku? Vai ir kas tāds, kas iepriecina Tavu sirdi? Vai kaut kas liek Tev dziedāt?”

Izlasi Lk 15:6, 7, 9, 10 un 22–24, 32. Kā beidzas šie stāsti, un ko tas mums stāsta par Dievu?

Visas Debesis priecājas, kad pazudušie tiek atrasti. Pasaulē, kas ir pilna ar slimībām, katastrofām un nāvi, mēs varam iepriecināt Dieva sirdi, līdzdalot citiem labo vēsti par glābšanu. Viena no vislielākajām motivācijām līdzdalīt Kristus mīlestību ir atziņa par to, ka liecināšana atnes prieku Dieva sirdij. Vienmēr, kad mēs atklājam Viņa mīlestību, visas Debesis dzied.

Izlasi Cef 3:17. Kāda ir mūsu Kunga atbilde, ja mēs pieņemam Viņa glābjošo žēlastību?

Iedomājies šādu ainu. Pateicoties tavai liecībai, kāds cilvēks pieņem Jēzu par savu personīgo Glābēju. Jēzus priecājas. Visas Debesis izplūst sajūsmas pilnā dziesmā, un mūsu Glābējs priecājas par šo cilvēku dziedot. Vai var būt vēl lielāks gandarījums, lielāks piepildījums, kā redzēt, ka mūsu liecība atnes prieku Dieva sirdij bēdu pārpilnajā pasaulē?

Augt dodot

Nāves jūra ir zemākā jūra pasaulē un zemākā vieta uz pasaules. Tā atrodas 418 metrus zem jūras līmeņa. Jordānas upe iztek no Galilejas jūras un plūst cauri Jordānas ielejai, līdz tā ietek Nāves jūrā.

Karstais, sausais klimats ar intensīvu saules gaismu un tuksneša klimatu liek ūdenim ātri iztvaikot. Tā kā Nāves jūras sāls un minerālvielu saturs ir 33,7 procenti, ūdenī gandrīz nav iespējams izdzīvot. Tur nav zivju, nav augu, tikai daži mikrobi un baktērijas pašā jūras dibenā.

Ja Dieva žēlastība, kas plūst mūsu dzīvē, mūsu kristīgajā pieredzē neplūst tālāk uz citiem, mēs kļūsim nekustīgi un bez dzīvības, līdzīgi kā Nāves jūra. Mums kā kristiešiem tā nevajadzētu dzīvot.

Izlasi Jņ 7:37, 38 un Lk 6:38. Pretēji Nāves jūras gadījumam kādas ir dabiskās sekas, kad ticīgie kļūst par atspirdzinošām straumēm no Kristus dzīvības avota? _____

“Dievs varētu sasniegt Savu mērķi, glābjot grēciniekus bez mūsu palīdzības, bet, lai mēs varētu attīstīt Kristus līdzīgu raksturu, mums ir jādalās Viņa darbā. Lai ieietu Viņa priekā – priekā redzēt dvēseles, ko atpestījis Viņa upuris, – mums ir jāpiedalās Viņa pūlēs tos glābt.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 142. lpp.)

“Tiem, kas grib būt uzvarētāji, ir jānovēršas no sevis; vienīgais, kā šis lielais darbs var tikt izdarīts, ir kļūt ārkārtīgi ieinteresētiem citu glābšanā.” (Elena Vaita “Fundamentals of Christian Education”, 207. lpp.)

Mēs augam, līdzdalot citiem, ko Kristus ir izdarījis mūsu personīgajā dzīvē. Pārdomājot visu, kas mums ir dots Kristus, kas gan cits, ja ne viszemiskākā savtība varētu atturēt mūs līdzdalīt citiem to, kas mums pašiem ir dots? Ja mēs nedalāmies savā ticībā, mūsu garīgā dzīve kļūst tikpat nedzīva kā Nāves jūra.

Kāda ir tava pieredze, liecinot citiem, lūdzot kopā ar citiem un kalpojot citu vajadzībām? Kā šie piedzīvojumi ir ietekmējuši tavu personīgo ticību un tavas gaitas ar Kungu? _____

Uzticība Kristus pavēlei

Uzticība Kristum prasa nodošanos Viņa gribai. Tā prasa paklausību Viņa pavēlēm. Uzticības rezultāts ir sirds, kas pukst saskaņā ar Viņa sirdi, glābjot pazudušos. Uzticība pirmajā vietā liek to, kas Viņam ir pirmajā vietā.

Izlasi 1Tim 2:3, 4 un 2Pēt 3:9. Ko šie panti stāsta mums par Dieva sirdi? Kas ir Viņa prioritāte? _____

Dievs ir iededzies, lai glābtu cilvēkus. Viņam nav nekā svarīgāka par to. Viņa visnopietnākās ilgas ir, lai “visi” tiktu glābti un “nāk pie patiesības atziņas” (1Tim 2:4). Viņš “ir pacietīgs ar jums, negribēdams, ka kādi pazustu, bet ka visi nāktu pie atgriešanās” (2Pēt 3:9). Komentējot šos pantus, adventistu Bībeles komentāros norādīts, ka grieķu valodas vārds “negribēdams” ir “boulomai”, kas izsaka “prāta noslieci, ‘gribēt’ vai ‘vēlēties’”. Tālāk komentāri izsaka vērā ņemamu domu par mazo vārdu “bet”. Grieķu vārds “bet” ir “alla”. Tas tiek šeit izmantots, lai “uzsvērtu atšķirību starp Dieva dabas nepareizu atklāšanu, proti, ka Viņš varētu būt labprātīgs, ka kāds iet bojā, un patiesību, ka Viņš vēlas, lai visi būtu glābti”. (“The SDA Bible Commentary” 7. sēj., 615. lpp.) Kristus pavēle mums katram piedalīties Viņa misijā kā Viņa mīlestības, žēlastības un patiesības lieciniekiem ir izaugusi no Viņa ilgām, lai visa cilvēce tiktu glābta.

Izlasi Apd 13:47 un salīdzini to ar Jes 49:6. Uz ko sākotnēji attiecas šie panti? Kā tos izmanto apustulis Pāvils? _____

Ir laiki, kad Vecās Derības pravietojumus var attiecināt vairāk nekā tikai vienā veidā. Šeit apustulis Pāvils izmanto pravietojumu, kas sākotnēji attiecās uz Israēlu un pravietiski uz Mesiju (sk. Jes 41:8, Jes 49:6 un Lk 2:32), attiecinot to uz Jaunās Derības draudzi. Draudzei atstāt novārtā vai nepietiekami novērtēt Kristus pavēli nozīmē nesaprast savas eksistences nolūku un neņemt vērā savu pravietisko aicinājumu pasaulē.

Kādas briesmas ir draudzei, arī vietējā mērogā, ja tā kļūst tik ļoti vērsta uz sevi, ka aizmirst, kāds ir tās pastāvēšanas mērķis? _____

Mīlestības motivēti

Šajā nedēļā mēs pievēršamies atbildei uz jautājumu: “Kāpēc liecināt?” Mēs esam atklājuši, ka, stāstot par savu ticību, mēs varam gūt prieku no sadarbības ar Dievu Viņa misijā pasaulei. Mūsu liecība par Viņa mīlestību nodrošina cilvēkiem lielākas glābšanas iespējas, jo viņi var skaidrāk saskatīt Viņa žēlastību un patiesību.

Vienlaikus liecināšana ir arī viens no Dieva līdzekļiem mūsu garīgajai izaugsmei. Ja mēs nedalāmies ar to, ko Kristus ir darījis mūsu labā, un nekalpojam citiem, tad tas aplāpē patiesu garīgo dzīvi.

Liecināšana noliek mūs saskarsmē ar Tā sirdi, kas ilgojas, lai visa cilvēce tiktu glābta. Tā ir paklausība Viņa pavēlei. Šodienas pētījumā mēs izpētīsim vislielāko motivāciju liecināšanai.

Izlasi 2kor 5:14, 15, 18–20. Kas motivēja Pāvilu piedzīvot tiesu, izmeklēšanu, grūtības un pārbaudījumus evaņģēlija dēļ? Kā tā pati motivācija var mudināt mūs kalpot Kristum?

Apustūli Pāvilu motivēja mīlestība. Ir tādas lietas, ko mēs nedarītu citu iemeslu dēļ, kā vienīgi mīlestības vadīti. Kad apustulis paziņo, ka “Kristus mīlestība mūs spiež”, viņš izsaka mūžīgu patiesību. Vārds “spiež” nozīmē “mudina, skubina, pārvalda vai ļoti motivē”. Kristus mīlestība pārvaldīja Pāvila rīcību un motivēja viņa liecību. Ar drošsirdīgiem nolūkiem un vaļsirdīgu prātu viņš līdzdalīja glābšanas plānu visā Vidusjūras pasaulē.

“Mīlestībai ir jāmājo sirdī. Patiesa kristieša rīcību motivē dziļa mīlestība pret viņa Kungu. No viņa mīlestības pret Kristu rodas nesavtīga interese pret viņa brāļiem.” (Elena Vaita “Adventistu māja”, 425. lpp.)

Ja mēs patiešām atzīstam milzīgo upuri, ko Kristus ir piensis mūsu labā, mēs būsim Viņa mīlestības pārņemti un gribēsim citiem līdzdalīt, ko Viņš ir izdarījis mūsu labā.

Tas, kurš radīja visu radīto (galaktikas, zvaigznes, eņģeļu pulkus, visu kosmosu, citas pasaules), bija Tas, kurš arī nomira pie krusta mūsu labā. Kā gan šī pārsteidzošā patiesība nevarētu radīt mūsos mīlestību pret Dievu un ilgas līdzdalīt šo mīlestību?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Apustuļu darbi” nodaļu “Dieva nolūks ar Savu draudzi” (9.–16. lpp.) un grāmatā “Laikmetu ilgas” 822.–828. lpp.

Jaunās Derības draudze piedzīvoja briesmas nesaprast savas pastāvēšanas nolūku. “Pret Jeruzālemes draudzi izvērstās vajāšanas panāca to, ka Evaņģēlija darbam tika dots jauns stimuls. Šeit Vārda sludināšanu bija pavadījuši ievērojami panākumi, un draudēja briesmas, ka mācekļi te varētu uzkavēties pārāk ilgi, neievērojot Pestītāja uzdevumu iet pa visu pasauli. Aizmirsdami, ka spēks stāvēt pretī ļaunumam visstraujāk vairojas, rosīgi strādājot, viņi sāka domāt, ka nav svarīgāka pienākuma kā aizsargāt Jeruzālemes draudzi no ienaidnieka uzbrukumiem. Kamēr viņiem vajadzēja audzināt jaunatgrieztos nest evaņģēliju tiem, kas to vēl nebija dzirdējuši, draudēja briesmas ieņemt nostāju, kas liktu apmierināties ar jau sasniegto.” (“Apustuļu darbi”, 105. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasiet rūpīgi augstāk minēto Elenas Vaitas citātu, īpaši beigās. Kāpēc mums vajadzētu būt piesardzīgiem, lai nepieļautu tās pašas briesmas? Piedzīvojot misijas izaicinājumus, kāpēc šāda attieksme būtu tik ļoti, pat traģiski, nepareiza?

---

2. Kā jūs domājat, kāpēc katrs no evaņģēlijiem noslēdzas ar līdzīgu pavēli? Izlasi Mt 28:18–20, Mk 16:15, 16; Lk 24:46–49 un Jņ 20:21. Ko tas nozīmēja pirmā gadsimta ticīgajiem, un ko tam vajadzētu nozīmēt mums mūsdienās?

---

3. Grupā pārrunājiet atbildi uz jautājumu otrdienas pētījuma beigās par to, kā liecināšana un kalpošana ietekmē jūsu personīgo garīgo augšanu. Ko jūs esat iemācījušies tādu, kas var palīdzēt citiem? Kādas kļūdas esat pieļāvuši, un ko jūs varat palīdzēt citiem nepieļaut?

---

5. Pārdomājiet pārsteidzošo faktu, ka Dievs mīl katru no mums personīgi. Kā tu saproti, ko tas nozīmē? Kā šai, iespējams, vissvarīgākajai patiesībai visā universā vajadzētu ietekmēt tavu dzīvesveidu?

PIEVILCĪGĀ LIECĪBA: PERSONĪGĀS LIECĪBAS SPĒKS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mk 5:15–20, Mk 16:1–11, Apd 4:1–20, 1Jņ 1:1–3, Gal 2:20, Apd 26:1–32.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo mēs nevaram nerunāt par to, ko esam redzējuši un dzirdējuši” (Apd 4:20).

Personīgajai liecībai ir neparasts spēks. Kad mūsu sirdis sasilda Kristus mīlestība un mēs tiekam izmainīti Viņa žēlastībā, mums ir kaut kas nozīmīgs, ko teikt par Viņu. Viena lieta ir līdzdalīt, ko Jēzus ir izdarījis kādam citam. Pavisam kas cits ir līdzdalīt, ko Viņš ir izdarījis mums personīgi.

Ir grūti nostāties pret personīgu pieredzi. Cilvēki var debatēt par tavu teoloģiju vai pantu skaidrojumiem vai pat zoboties par reliģiju kopumā. Bet, ja cilvēks var pateikt: “Es biju bezcerībā, bet tagad man ir cerība, es biju pilns vainas apziņas, bet tagad man ir miers, es biju bez mērķa, bet tagad man ir mērķis,” pat skeptiķus ietekmē evaņģēlija spēks.

Lai gan daži cilvēki var piedzīvot pēkšņu, dramatisku atgriešanos, kā tas bija apustulim Pāvīlam uz Damaskas ceļa, biežāk atgriešanās notiek, cilvēkam pieaugot atziņā par Jēzus vērtību, dziļi novērtējot Viņa neizmērojamo žēlastību un augstāko pateicības izjūtu par glābšanu, ko Viņš piedāvā bez maksas. Kristus radikāli izmaina mūsu dzīvi. Šī ir tā liecība, kas pasaulei ir tik ļoti vajadzīga un pēc kā tā tik ļoti ilgojas.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. jūlijā.

Neparasts liecinieks

Izlasi Mk 5:15–20. Kā tu domā, kāpēc Jēzus sūtīja vīru uz Dekapoli liecināt savai ģimenei un draugiem, nevis palīdzēja pieaugt viņam jaunatrastajā ticībā, paturot viņu pie sevis?

Vārds “dekapole” ir saliktenis no diviem vārdiem: “deka” nozīmē “desmit” un “polis” nozīmē “pilsēta”. Dekapoles reģions 1. gadsimtā bija desmit pilsētu rajons Galilejas jūras krastā. Šis pilsētas kopā saistīja viena valoda un kultūra. Dēmonu apsēsto pazina daudzi cilvēki tajā reģionā. Viņš ar savu neparedzamo, vardarbīgo uzvedību bija iedvesis bailes viņu sirdīs. Jēzus viņā redzēja cilvēku, kas ilgojas pēc kaut kā labāka, un tādēļ Viņš brīnumainā veidā atbrīvoja cilvēku no dēmoniem, kas viņu bija mocījuši.

Kad pilsētas iedzīvotāji izdzirdēja, ka Jēzus bija ļāvis ieiet dēmoniem viņu cūkās un ka cūkas bija metušās zemē no klints un iekritušās jūrā, viņi nāca skatīties, kas noticis. Marka evaņģēlijā teikts: “Un tie nāk pie Jēzus un ierauga ļauna gara apsēsto tur sēžam apģērbtu un pilnā prātā, to pašu, kam tas leģions bijis; un tie izbijās” (Mk 5:15). Cilvēks bija atkal vesels – fiziski, garīgi un emocionāli. Evaņģēlija būtība ir atjaunot cilvēkus tajā pilnībā, ko Kristus viņiem bija radījis.

Kurš gan varētu labāk aizsniegt šo desmit Dekapoles pilsētu iedzīvotājus, ja ne pārveidots dēmonu apsēstais cilvēks, kas varēja līdzdalīt savu liecību visam reģionam? Elena Vaita to apliecina: “Kā Kristus lieciniekiem mums jāstāsta par to, ko zinām, ko paši esam redzējuši un sajutuši. Ja soli pa soli sekosim Jēzum, tad mums vienmēr būs kaut kas konkrēts, ko teikt par to, kā Viņš mūs ir vadījis. Mēs varēsim pastāstīt, ka esam pārbaudījuši Viņa apsoliņumus un pārlicinājušies, ka tie ir patiesi. Mēs varēsim runāt par saviem piedzīvojumiem Kristus žēlastībā. Tieši tā ir liecināšana, uz kādu Kungs mūs aicina un kuras trūkuma dēļ iet bojā pasaule.” (“Laikmetu ilgas”, 340. lpp.) Dievs bieži izmanto neparastus lieciniekus, kas ir izmainīti Viņa žēlastībā, lai ienestu pārmaiņas mūsu pasaulē.

Kāds ir tavs personīgais stāsts, tas ir, tavs atgriešanās stāsts? Ko tu stāsti citiem par to, kā esi nonācis pie ticības? Ko tu vari piedāvāt kādam neatgrieztajam, lai viņš gūtu labumu no tavas līdzdalītās pieredzes? _____

Augšāmceltā Kristus pasludināšana

Bija agrs svētdienas rīts, un divas Marijas steigšus devās uz Kristus kapu. Viņas negāja Viņam kaut ko prasīt. Ko gan miris cilvēks varētu viņām dot? Pēdējo reizi, kad sievas Viņu redzēja, Viņa ķermenis bija asiņains, sasists un salauzts. Krusta ainas bija dziļi iegravētas viņu prātos. Tagad viņas vienkārši veica savu pienākumu. Sāpju pārņemtas, viņas devās uz kapu, lai iebalzamētu Viņa miesu. Drūmas bezcerības ēnas aprija viņu dzīves izmisuma tumsā. Nākotne bija neskaidra un nesolīja nekādu cerību.

Kad viņas ieradās pie kapa, viņas izbijās, ka tas bija tukšs. Matejs ziņo par augšāmcelšanās rīta notikumiem ar šādiem vārdiem: “Bet eņģelis uzrunāja sievas, sacīdams: ‘Nebīstieties, jo es zinu, ka jūs meklējat Jēzu, krustā sisto. Viņš nav šeit, jo Viņš ir augšāmcēlies, kā Viņš sacījis. Nāciet šurp un raugait to vietu, kur Viņš gulēja.’” (Mt 28:5, 6).

Sievas nu bija prieka pārņemtas. Viņu tumšie skumju mākoņi izgaisa augšāmcelšanās rīta saules gaismā. Viņu bēdu nakts bija pagājusi. Prieks parādījās viņu sejās, un prieka dziesmas aizstāja žēlabu asaras.

Izlasi Mk 16:1–11. Kāda bija Marija atbilde, kad viņa atklāja, ka Kristus ir uzcēlies no mirušajiem?

Pēc tam, kad Marija satika augšāmcelto Kristu, viņa skrēja, lai pastāstītu par notikumu. Labā vēsts ir domāta līdzdalīšanai, un viņa nevarēja klusēt. Kristus bija dzīvs! Viņa kaps ir tukšs, un pasaulei tas ir jāuzzina. Kad mēs satiekam augšāmcelto Kristu uz sava dzīves ceļa, mums arī jāskrien pastāstīt par šo notikumu, jo labā vēsts ir domāta līdzdalīšanai.

Cik fascinējoši arī, ka, neskatoties uz visiem gadījumiem, kad Jēzus bija stāstījis, ka Viņš tiks nogalināts un tad augšāmcelts, mācekļi – tie, kurus Jēzus bija īpaši izvēlējis, – atteicās ticēt Marijas liecībai. “Un tie, dzirdēdami, ka Viņš esot dzīvs un tā Viņu redzējusi, neticēja” (Mk 16:11). Tāpēc, pat ja Jēzus paša mācekļi uzreiz neticēja, mums nevajadzētu būt pārsteigtiem, ja arī citi uzreiz nepieņem mūsu vārdus.

Kad tu pēdējo reizi piedzīvoji atraidījumu liecinot? Kā tu atbildēji, un ko tu mācījies no šīs pieredzes?

Izmainītas dzīves rada pārmaiņas

“Kad viņi redzēja Pētera un Jāņa drošsirdību un nopratu, ka tie ir nemācīti un vienkārši cilvēki, viņi brīnījās; viņi arī uzzināja, ka tie bijuši kopā ar Jēzu” (Apd 4:13).

Jaunās Derības draudze strauji auga. Vasarsvētku dienā tika kristīti 3000 cilvēku (Apd 2:41). Tūkstoši tika pievienoti draudzei dažas nedēļas vēlāk (Apd 4:4). Drīz varas iestādes saprata, kas noticis. Šie Jaunās Derības ticīgie bija bijuši ar Kristu. Viņu dzīves bija izmainītas. Viņi bija Viņa žēlastības pārveidoti, un viņi nevarēja klusēt.

Izlasi Apd 4:1–20. Kas tur notika? Kas notika, kad autoritātes centās apklusināt Pēteri un Jāni? Kāda bija viņu atbilde? _____

Viņi bija jauni ticīgie, un viņiem bija jāizstāsta savs stāsts. Pēteris, zvejnieks ar skaļo balsi, bija Dieva žēlastības pārveidots. Jēkabs un Jānis, pērkonu dēli, kam bija grūti sevi kontrolēt, tika pārveidoti Dieva žēlastībā. Arī skeptiķis Toms tika pārveidots Dieva žēlastībā. Mācekļiem un agrīnās draudzes locekļiem katram bija savs stāsts, un viņi nespēja klusēt. Ievērojiet šo spēcīgo Elenas Vaitas apgalvojumu grāmatā “Ceļš pie Kristus”: “Tiklīdz cilvēks nāk pie Kristus, viņa sirdī dzimst ilgas darīt citiem zināmu, kādu dārgu draugu viņš ir atradis Jēzū; glābjošā un svētdarošā patiesība nevar palikt ieslēgta viņa sirdī.” (78. lpp.)

Ievērojiet arī, ko reliģiskie vadītāji teica Apd 4:16. Viņi atklāti atzina brīnumu realitāti, kas bija veikti, – dziedinātais vīrs stāvēja tieši viņu priekšā. Pat ar visu to viņi atteicās mainīt savu attieksmi. Un tomēr, neskatoties uz šo atklāto izaicinājumu, Pēteris un Jānis negatavojās atkāpties no savas liecības.

Kāda saistība šeit ir starp Kristus pazīšanu un stāstīšanu par Viņu? Kāpēc pazīt Kristu personīgi ir tik svarīgi, lai spētu liecināt par Viņu? _____

Līdzdalot savu pieredzi

Apd 26. nodaļā mēs atrodam apustuli Pāvilu kā cietumnieku stāvam ķēniņa Agripas priekšā. Šeit, runājot tieši ar ķēniņu, Pāvils sniedza savu personīgo liecību, runājot par savu dzīvi ne tikai kā Jēzus sekotāju vajātājam, bet tad, pēc atgriešanās, arī par savu kā Jēzus liecinieka dzīvi un par mirušo augšāmcelšanas apsoliņumu (Apd 26:8).

Kad Pāvils uz Damaskas ceļa tika atgriezts, mūsu Kungs uzrunāja viņu un sacīja: “Bet celies kājās! Jo tāpēc Es tev esmu parādījies, lai tu Man kalpotu un apliecinātu, kā tu Mani esi redzējis un kā Es tev parādīšos” (Apd 26:16). Mūsu ticības līdzdalīšana vienmēr ir dinamiska pieredze. Tā ir mūsu stāsta stāstīšana par to, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā pagātnē, ko Viņš dara mūsu dzīvē šodien un ko Viņš paveiks mūsu labā nākotnē.

Liecinot mēs nekad neliecinām par sevi. Mēs vienmēr liecinām par Viņu. Viņš ir Dievs, kas piedod mūsu nekrietnību, dziedina mūsu slimības, vainago mūs ar mīlošu laipnību un iepriecina mūs ar labām lietām (Ps 103:3–5). Liecināšana vienkārši ir Viņa brīnišķīgās žēlastības stāsta līdzdalīšana. Tā ir liecība par mūsu personīgo satikšanos ar šo pārsteidzošo žēlastību.

Izlasi 1Jņ 1:1–3 un salīdzini ar Gal 2:20. Kādas līdzības tu redzi? Kādā ziņā Jāņa pieredze ir līdzīga Pāvila pieredzei? _____

Lai gan Jānim un Pāvilam bija atšķirīgas dzīves pieredzes, viņi abi bija satikušies ar Jēzu. Viņu pieredze ar Jēzu nebija tikai konkrētā brīdī pagātnē un tad arī beidzās. Tā bija pastāvīga, ikdienas pieredze, priecājoties Viņa mīlestībā un staigājot gaismā Viņa patiesībā.

Vai runa ir tikai par pagātni? Izlasīsim Elenas Vaitas apgalvojumu par tiem, kas domāja, ka viņu atgriešanās piedzīvojums pagātnē ir vienīgais, kas ir svarīgs: “It kā, ja viņi reiz ir kaut ko uzzinājuši par reliģiju, viņiem nebūtu jātiek atgrieztiem katru dienu. Bet mums, katram no mums, vajadzētu atgriezties katru dienu.” (“Manuscript Releases” 4. sēj., 46. lpp.)

Neskatoties uz to, kādi ir bijuši tavi pagātnes piedzīvojumi, pat ja tie ir spēcīgi un dramatiski, kāpēc ir svarīgi būt attiecībās ar Kungu katru dienu, izjust Viņa realitāti, labestību un spēku ik dienas? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā! _____

Personīgas liecības spēks

Parunāsim vēlreiz par Pāvilu Agripas priekšā. Apustulis Pāvils stāv šī vīra priekšā, kas bija pēdējais jūdu ķēniņš no Makabeju dzimtas un no Hēroda nama. Agripa apliecināja, ka ir jūds, bet sirdī viņš bija romietis (sk. "The SDA Bible Commentary" 6. sēj., 436. lpp.) Sirmais apustulis, noguris no misijas ceļojumiem un cīņas – ieguvis rētas konfliktā starp labo un ļauno –, stāv šeit, sirds viņam pilna Dieva mīlestības un seja atstaro Dieva labestību. Lai arī kas notiktu viņa dzīvē, lai arī kādas vajāšanas un grūtības viņš būtu piedzīvojis, viņš var apliecināt, ka Dievs ir labs.

Agripa ir cinisks, skeptisks, nocietinājies un patiešām vienaldzīgs pret jebkuru vērtību sistēmu. Pretēji tam, Pāvils ir pilns ticības, nodevies patiesībai un uzticīgs taisnības aizstāvis. Atšķirība starp abiem vīriem nevar būt vēl redzamāka. Tiesā Pāvils lūdz vārdu, un viņš saņem atļauju no Agripas.

Izlasi Apd 26:1–32. Kā Pāvils liecina Agripam? Ko mēs varam mācīties no viņa vārdiem?

Lai pūnība atver sirdis, kur skarbums tās aizver. Pāvils šeit ir neticami laipns pret Agripu. Viņš nosauc viņu par tādu, kas zina "visas jūdu paražas un jautājumus" (Apd 26:3). Tad viņš uzsāk sarunu par savu atgriešanos.

Izlasi Pāvila atgriešanās stāstu Apd 26:12–18 un tad uzmanīgi aplūko tā ietekmi uz Agripu Apd 26:26–28. Kā tu domā, kāpēc Agripa tā reaģēja? Kas viņu ietekmēja Pāvila liecībā?

Pāvila liecība par to, kā Jēzus izmainīja viņa dzīvi, atstāja spēcīgu ietekmi uz bezdievīgu ķēniņu. Neviens liecība nav tik spēcīga kā izmainīta dzīve. Liecībai par patiesi pārveidotu dzīvi ir pārsteidzoša ietekme uz citiem. Pat bezdievīgu ķēniņu aizkustina žēlastības pārveidota dzīve. Pat ja mums nav tik dramatisks stāsts kā Pāvilam, mums visiem vajadzētu būt spējīgiem pastāstīt citiem, ko nozīmē pazīt Jēzu un būt atpestītam Viņa asinīs.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Apustuļu darbi” nodaļu “Tu gandrīz mani pārlicieni” (433.–438. lpp.).

Kristīgās dzīves būtība ir attiecības ar Jēzu, kas ir tik bagātas un pilnīgas, ka mēs ilgojamies dalīties tajās. Lai arī cik svarīgas ir pareizas doktrīnas, tās nevar aizvietot dzīvi, kas ir pārveidota žēlastībā un ko ir izmainījusi mīlestība. Elena Vaita to skaidri atklāj, apliecinot: “Pestītājs labi zināja, ka nekādi pierādījumi, lai cik loģiski tie arī nebūtu, nespēs atkausēt cietās sirdis un izlauzties cauri pasaulīguma un patmīlības čaulai. Viņš saprata, ka mācekļiem jāsaņem Debesu svaidījums, ka Evaņģēlijs būs iespaidīgs tikai tad, ja to pasludinās Viņa kā Ceļa, Patiesības un Dzīvības atziņas sasildītas sirdis un lūpas.” (“Apustuļu darbi”, 31. lpp.) Grāmatā “Laikmetu ilgas” viņa pievieno šo spēcīgo domu: “Brīnišķīgā Kristus mīlestība izkausēs un pakļaus sirdis, kamēr tikai doktrīnu atkārtošana nepaveiks neko.” (826. lpp.)

Ir tādi, kas domā, ka sniegt personīgu liecību nozīmē pārlicināt citus par patiesībām, ko viņi ir atklājuši Dieva Vārdā. Lai gan ir svarīgi atbilstošā laikā līdzdalīt Dieva Vārda patiesības, mūsu personīgā liecība ir daudz vairāk saistīta ar atbrīvošanos no vainas apziņas, mieru, žēlastību, piedošanu, spēku, cerību un prieku, ko mēs esam atraduši mūžīgās dzīvības dāvanā, ko Jēzus brīvi piedāvā.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā tu domā, kāpēc mūsu personīgā liecība ir tik spēcīga citu ietekmēšanā? Kā citu cilvēku liecības ir ietekmējušas tevi un tavu personīgo pieredzi?

---

2. Grupā pārrunājiet savas atbildes uz trešdienas pēdējo jautājumu. Kāpēc ikdienas pieredze ar Kungu ir tik svarīga ne tikai mūsu liecībai, bet arī mūsu pašu ticībai?

---

3. Protams, spēcīga liecība var būt ietekmīga liecība. Kāpēc vienlaikus dievbijīga dzīve ir tik svarīga daļa no mūsu liecības?

---

4. Līdzdali savu personīgo liecību grupā. Atceries, ka tu līdzdali to, ko Kristus ir izdarījis tavā labā un ko Viņš nozīmē tev, dzīvojot šodien un tagad. Kādu pārmaiņu Jēzus ienes tavā dzīvē?

REDZĒT CILVĒKUS JĒZUS ACĪM

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mk 8:22–26; Jņ 4:3–34; Jņ 1:40, 41; Mk 12:28–34; Lk 23:39–43; Apd 8:26–38.

ATMIŅAS PANTS:

“Un Viņš uz tiem saka: ‘Nāciet Man līdzī, Es jūs darīšu par cilvēku zvejniekiem’” (Mt 4:19).

Jēzus ir dvēseļu mantošanas meistars. Vērojot veidu, kā Jēzus strādāja ar cilvēkiem, mēs mācāmies, kā vadīt citus pie glābšanas atziņas caur Jēzu Kristu. Ejot kopā ar Viņu pa Jeruzālemes ļaužu pilnajām ielām, Jūdejas puteklainajiem ceļiem un zaļajiem Galilejas pakalniem, mēs redzam, kā Viņš meklējošām dvēselēm atklāj valstības principus.

Jēzus visus cilvēkus redzēja kā mantojamus Viņa valstībai. Viņš uzlūkoja katru ar dievišķības līdzjūtības acīm. Viņš redzēja Pēteri nevis kā rupju, skaļu zvejnieku, bet kā spēcīgu evaņģēlija sludinātāju. Viņš redzēja Jēkabu un Jāni nevis kā nesavaldīgus, ātrsirdīgus radikāļus, bet kā entuziastiskus Viņa žēlastības nesējus. Viņš redzēja dziļas ilgas pēc patiesas mīlestības un pieņemšanas Marijas Magdalēnas, samarietes un ar asiņošanu sirgstošās sievietes sirdī. Viņš redzēja Tomu nevis kā cinisku apšaubītāju, bet kā cilvēku ar nopietniem jautājumiem. Neatkarīgi no tā, vai viņi bija jūdi vai pagāni, vīrieši vai sievietes, zaglis pie krusta, centurions vai dēmonu apsēsts vīrs, Jēzus saskatīja Dieva doto potenciālu viņos un uzlūkoja viņus ar glābšanas acīm.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. jūlijā.

Otrais pieskāriens

Ir tikai viens brīnums visā Bībelē, kur Jēzus strādāja ar diviem piegājieniem. Tas ir aklā vīra dziedināšanas brīnums Betsaidā. Šis stāsts sniedz neskaitāmas mācības Kristus draudzei mūsdienās. Tas ilustrē Dieva plānu izmantot katru ticīgo, lai vestu vēl kādu pie Jēzus. Raksti paziņo: “Un viņi nāk uz Betsaidu. Tad tie Viņam pieved kādu neredzīgu un Viņam lūdz, lai Viņš to aizskartu” (Mk 8:22). Šajā pantā divi atslēgvārdi ir “pieved” un “lūdz”. Aklais vīrs neatnāca pats. Viņa draugi redzēja viņa vajadzību un atveda pie Jēzus. Aklajam varbūt nebija liela ticība, toties viņiem bija. Viņi ticēja, ka Jēzus dziedinās šī vīra redzi.

Jaunajā Derībā ir aptuveni 25 dziedināšanas brīnumi, ko Jēzus veica no attāluma. Vairāk nekā pusē no tiem kāds radnieks vai draugs atved cilvēku pie Jēzus, lai Viņš to dziedinātu. Daudzi cilvēki nekad neatnāks pie Jēzus, ja kāds, kam ir ticība, viņu neaizvedīs. Mūsu loma ir kļūt par “iepazīstinātājiem” un atvest ļaudis pie Jēzus.

Otrais vārds, ko ir vērts pārdomāt, ir Mk 8:22 minētais vārds “lūdz”. Tas var nozīmēt arī “lūgties, pierunāt”. Tas ietver maigāku, laipnāku aicinājumu, nevis skaļu, uzstājīgu prasību. Šī vīra draugi laipni aicināja pie Jēzus, ticot, ka Viņam ir gan ilgas, gan spēks šim vīram palīdzēt. Slimniekam varbūt trūka ticības, ka Jēzus viņu varētu dziedināt, bet viņa draugiem bija. Reizēm mums ir jāved citus pie Jēzus uz savas ticības spārnēm.

Izlasi Mk 8:22–26. Kā tu domā, kāpēc Viņš aklo vīru dziedināja divos soļos? Kādu mācību šis stāsts sniedz mums šodien kā Jēzus lieciniekiem? _____

Vai ir iespējams, ka arī mēs skaidri neredzam cilvēkus? Vai mēs viņus reizēm uztveram vairāk kā “staigājošus kokus” neskaidrās, ēnainās formās, nevis kā Dieva valstības kandidātus? Kā tu domā, kas mums reizēm neļauj redzēt cilvēkus skaidri?

Ja neskaita acīmredzamo mācību par to, kā Dievs izmanto mūs, lai aizsniegtu cilvēkus, ko vēl mēs varam mācīties no šī stāsta? Ko tas varētu mums mācīt, piemēram, par to, kā mēs gan no ārstniecības viedokļa, gan garīgi varam piedalīties dziedināšanā un kalpošanā pazudušajiem? _____

Pieņemšanas mācība

Rādot mācekļiem piemēru, ko nozīmē redzēt cilvēku no jaunas perspektīvas, Jēzus mācīja viņiem, kā ieraudzīt cilvēkus ar Debesu acīm. Viņa skatījums uz cilvēkiem bija radikāls. Viņš redzēja viņus nevis tādus, kādi viņi bija, bet tādus, kādi viņi var kļūt. Viņš pret cilvēkiem izturējās ar godu un cieņu. Viņš bieži ar Savu saskarsmes veidu pārsteidza Savus mācekļus. Tas īpaši atklājās Viņa sarunā ar samarieti.

“Arheoloģisko pētījumu Bībele” izdara šādu interesantu novērojumu par jūdu un samariešu attiecībām: “Plaisa starp samariešiem un jūdiem ir datēta ar agrīno periodu. Saskaņā ar zķēn 17. nodaļu samarieši bija Mezopotāmijas tautu pēcteči, ko Asīrijas ķēniņš bija piespiedu kārtā izmitinājis Israēla ziemeļu teritorijā gūstniecības sākumā 722. g. p. Kr. Viņi apvienoja Jahves pielūgsmi ar elkdievību.” (“The Archaeological Study Bible” (Zondervan Publishing, 2005), 1727. lpp.) Papildu šīm elkdievīgajām darbībām viņi izveidoja savu priesterību un savu templi Garicima kalnā. Pārdomājot šādas teoloģiskas atšķirības ar samariešiem, mācekļiem vajadzēja būt samulsušiem, kad Jēzus izvēlējās doties uz Galileju pa Samarijas ceļu. Viņi bija pārsteigti, ka Jēzus neļāva ievilkt sevi reliģiskās debatēs. Viņš tiešā veidā griezās ar aicinājumu pie samarietes, kas ilgojās pēc pieņemšanas, mīlestības un piedošanas.

Izlasi Jņ 4:3–34. Kā Jēzus tuvojās samarietei? Kāda bija sievietes reakcija uz sarunu ar Kristu? Kā mācekļi reaģēja uz šo pieredzi, un kā Jēzus paplašināja viņu redzeslauku?

Mūžīgā mācība, ko Jēzus ilgojās iemācīt Saviem mācekļiem un katram no mums, ir vienkārša: “Tie, kam ir Kristus Gars, redzēs visus cilvēkus ar dievišķas līdzjūtības acīm.” (Elena Vaita “The Signs of the Times”, 1892. gada 20. jūnijā)

Kas ir tie cilvēki, ko kultūras un sabiedrības ietekmes dēļ tu sliecies uzlūkot ar nicinājumu vai bez cieņas? Kāpēc tev ir jāmaina sava attieksme, un kā šī izmaiņa var notikt? ___

Sāc tur, kur tu esi

Kāds ir pareizi teicis: “Dzīvē vienīgā vieta, no kuras sākt, ir tā, kur tu esi, jo nevienas citas vietas nav.” Jēzus uzsvēra šo principu Apd 1:8, kur Viņš paziņoja: “Bet jūs dabūsit spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsit Mani liecinieki kā Jeruzālemē, tā visā Jūdejā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam.”

Jēzus vēsts Saviem mācekļiem bija pārāk skaidra, lai to būtu iespējams pārprast: sāc tur, kur tu esi. Liecini tur, kur Dievs tevi ir nolīcis. Nesapņo par labākām iespējām, bet sāc ar tiem, kas ir tev apkārt. Ar dievišķām acīm ieraugi iespējas, kas ir tavā tuvumā!

Tev nav jābūt visizglītotākajam, visdaiļrunīgākajam un visapdāvinātākajam cilvēkam pasaulē. Lai arī cik noderīgas var būt dažas no šīm dāvanām, ja tās tiek pareizi izmantotas, beigās viss, kas tev ir nepieciešams, ir tava mīlestība uz Dievu un mīlestība pret cilvēkiem. Ja tu esi labprātīgs liecināt, Dievs dos iespējas tev to darīt.

Izlasi Jņ 1:40, 41; Jņ 6:5–11 un Jņ 12:20–26. Ko šie panti stāsta par Andreja garīgo redzi un viņa pieeju liecināšanai? _____

Andreja pieredze mums stāsta ļoti daudz. Viņš sāka pats ar savu ģimeni. Viņš vispirms iepazīstināja ar Kristu savu brāli Pēteri. Viņš izveidoja sirsnīgas attiecības ar kādu mazu zēnu, kas pēc tam nodrošināja Jēzum materiālu, lai varētu veikt brīnumu, un Andrejs zināja, ko darīt ar grieķiem. Tā vietā, lai diskutētu par teoloģiju, Viņš izjuta viņu vajadzību un iepazīstināja viņus ar Jēzu.

Efektīvas dvēseļu mantošanas māksla ir māksla veidot pozitīvas, gādīgas attiecības. Padomā par saviem vistuvākajiem cilvēkiem, kas varbūt nepazīst Jēzu. Vai viņi jūt, ka tavā dzīvē ir kāds, kas ir līdzjūtīgs un gādīgs? Vai viņi tevi redz mieru un jēgu, pēc kā viņi ilgojas? Vai tava dzīve ir evaņģēlija reklāma? Stāstot par Jēzu, mēs radām Dievam draugus. Viņi kļūs par kristīgiem draugiem, un, visbeidzot, kad līdzdalīsim viņiem Bībeles gala laika vēsti, viņi varbūt kļūs arī par septītās dienas adventistiem.

Kāpēc reizēm var būt tik grūti vest pie Kristus savus ģimenes locekļus un radniekus?

Vai tev ir bijuši panākumi, stāstot par Jēzu kādam no savas ģimenes locekļiem vai tuviem draugiem? Līdzdali kādus principus, kas var būt noderīgi grupai. _____

Attiecības ar grūtiem cilvēkiem

Jēzus bija meistars, veidojot attiecības ar grūtiem cilvēkiem. Gan ar vārdiem, gan ar darbiem Viņš parādīja pieņemšanu. Viņš iejūtīgi klausījās viņu bažās, uzdeva jautājumus un pakāpeniski atklāja dievišķas patiesības. Viņš ieraudzīja iekšējās ilgas visnocietinātākajās sirdīs un redzēja potenciālu visļaunākajos grēciniekos. Jēzum neviens nebija ārpus evaņģēlija sniedzamības robežas. Jēzus pārlicinoši ticēja, ka “neviens nav nokritis tik zemu, neviens nav tik samaitāts, ka nevarētu atrast atbrīvošanu Kristū” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 258. lpp.). Jēzus skatījās uz cilvēkiem ar citādām acīm, pretēji tam, kā to dara lielākā daļa no mums. Viņš katru cilvēku redzēja kā sākotnējās radīšanas godības atspulgu. Viņš pacēla viņu domas, lai tās aptvertu iespēju, par ko viņi varētu kļūt, un daudzi arī pacēlās līdz tam, lai viņu dzīve kļūtu tāda, kā Viņš vēlējas.

Izlasi Mt 4:18, 19; Mk 12:28–34 un Lk 23:39–43. Ko līdzīgu tu ieraugi Kristus aicinājumā Sīmanim Pēterim un Andrejam, vārdā nenosauktam rakstu mācītājam un zaglim pie krusta? Rūpīgi izpēti Kristus pieeju katram no viņiem. Ko tu tur saskati? _____

Visur, kur Jēzus gāja, Viņš saskatīja garīgas iespējas. Viņš redzēja potenciālus kandidātus Dieva valstībai visneticamākajos apstākļos. Mēs šo spēju saucam par “draudzes augšanas acīm”. “Draudzes augšanas acis” ir izkopts jūtīgums redzēt cilvēkus tā, kā viņus redzēja Jēzus, kā mantojamus Dieva valstībai. Tas ietver arī “draudzes augšanas ausis”, kas spēj sadzirdēt ap mums esošo cilvēku neizteiktās vajadzības. Tas ietver arī ieklausīšanos viņu sirds ilgās pēc kaut kā, kā viņiem nav, pat ja viņi to nav atklāti izteikuši.

Lūdzu Kungu, lai viņš padara tevi jūtīgu pret Svētā Gara kalpošanu citu cilvēku dzīvē. Lūdzu, lai Dievs pieskaras tev otro reizi un atver tavas acis ieraudzīt garīgās iespējas, ko Viņš katru dienu noliek tavā priekšā, lai tu varētu līdzdalīt citiem savu ticību. Lūdzu Dievu pēc redzīgām acīm, klausīties spējīgu sirdi un labprātību līdzdalīt citiem Kristu, ko tu pazīsti un mīli, un tu atradīsies ceļā uz aizraujošu dzīves piedzīvojumu. Dzīve iegūš pavisam citu, jaunu nozīmi. Tu piedzīvosī nepieredzētu gandarījumu un prieku. Tikai tie, kas strādā dvēseļu labā, var uzzināt, kādu apmierinājumu tas var sniegt.

Dieva doto iespēju izmantošana

Apustuļu darbu grāmata ir pilna ar stāstiem par to, kā mācekļi izmantoja Dieva dotās iespējas Viņa valstības paplašināšanai. No viena grāmatas gala līdz otram mēs lasām aizraujošus ziņojumus par agrīno draudzi un kā tā auga, pat neskatoties uz izaicinājumiem, ko tā piedzīvoja gan iekšēji, gan ārēji.

2kor 2:12, 13, piemēram, apustulis Pāvils stāsta piedzīvoto Troadā: “Bet, kad es nonācu Troadā sludināt Kristus evaņģēliju un durvis man atvērās Tā Kunga darbā, man sirdī nebija miera, tamdēļ ka brāli Titu neatradu; bet, no tiem atvadījies, aizgāju uz Maķedoniju.” Dievs bija brīnumainā veidā atvēris Pāvilam durvis sludināt evaņģēliju Eiropā, un viņš zināja, ka durvis, ko Dievs šodien atver, rīt var būt aizvērtas. Izmantojot izdevību un ieraugot iespējas, viņš nekavējoties devās uz Maķedoniju.

Jaunās Derības Dievs ir atvērtu durvju Dievs – Dievs, kas nodrošina mums iespējas līdzdalīt savu ticību. Dievs darbojas visā Apustuļu darbu grāmatā. Pilsētās, provincēs un valstīs un, pāri visam, cilvēku sirdīs ir atvērtas durvis.

Izlasi Apd 8:26–38. Ko šie panti stāsta par Filipa atvērtību Dieva vadībai un viņa gatavību izmantot dievišķās iespējas? _____

“Eņģelis vadīja Filipu pie kāda, kas meklēja gaismu un kas bija gatavs pieņemt evaņģēliju, un šodien eņģeļi vadīs to darbinieku soļus, kas ļaus Svētajam Garam darīt svētas viņu mēles un attīrīt un darīt cēlas viņu sirdis. Eņģelis, kas tika sūtīts pie Filipa, varēja arī pats izdarīt darbu pie etiopieša, bet tas nav veids, kā strādā Dievs. Viņa plāns ir, ka cilvēkiem ir jāstrādā savu līdzcilvēku labā.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 109. lpp.)

Ja mums ir ausis, lai dzirdētu, un acis, lai redzētu, arī mūs vadīs neredzami eņģeļi, lai mēs aizsniegtu patiesības sekotājus ar valstības patiesībām.

Ievēro, cik centrāla loma šajā stāstā ir Rakstiem. Ievēro arī, cik šajā notikumā bija ļoti svarīgi, ka kāds, kas zināja Rakstus, tos izskaidroja. Kādas mācības mēs šeit varam gūt?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Apustuļu darbi” nodaļu “Evanģēlijs Samarijā” (103.–111. lpp.).

Mums visapkārt cilvēki alkst pēc mūžības lietām. Kā Jēzus atbilstoši teica: “Pļaujāmā daudz, bet pļāvēju maz” (Mt 9:37). Problēma nebija ražā. Ar dievišķi svaidītām acīm Jēzus redzēja bagātīgu ražu, kur mācekļi redzēja tikai pretestību. Kāds bija Kristus risinājums šai problēmai? “Tāpēc lūdziet pļaujas Kungu, lai Viņš izsūta strādniekus Savā pļaujamā” (Mt 9:38). Risinājums ir lūgt, lai Dievs sūta tevi Viņa tīrumā.

Kāpēc nelūgt šo lūgšanu? “Kungs, es esmu labprātīgs tikt izmantots Tavas valstības vairošanai. Atver manas acis, lai es varu redzēt iespējas, ko Tu atver manā priekšā katru dienu. Māci mani būt jūtīgam pret cilvēkiem, kas ir ap mani. Palīdzi man runāt cerības un iedrošinājuma vārdus un līdzdalīt Tavu mīlestību un patiesību tiem, ar ko es nonāku saskarsmē katru dienu.” Ja tu praktizēsi šo lūgšanu, Dievs darīs tavā dzīvē neparastas lietas.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ja tu esi strādājis, lai vestu dvēseles pie Jēzus, tad vienu tu zini: tas ne vienmēr ir viegli, vai ne? Jā, protams, tikai Dievs var atgriezt sirdis, bet Savā gudrībā Viņš ir izvēlējies izmantot mūs kā daļu no šī procesa. Darbs pat tikai ar vienu dvēseli prasa laiku, pūles, pacietību un mīlestību, kas ir dzimusi no augšienes. Kādi lēmumi tev palīdzēs nomirt sev, bez kā tu nevari būt efektīvs Kristus liecinieks?

---

2. Kas ir tie cilvēki, ar ko tu esi saskarsmē, kas nepazīst Kungu? Ko tu esi darījis vai dari, vai ko tev vajadzētu darīt, lai viņiem liecinātu?

---

3. Padomā par Pāvilu no Tarsas. Viņš bija cilvēks, kura atgriešanās likās visneticamākā, kādu vien var iedomāties! Un tomēr mēs zinām, kas ar viņu notika. Ko tam vajadzētu stāstīt mums par briesmām pārāk ātri tiesāt citus pēc ārējām pazīmēm?

---

4. Paturot prātā Saula stāstu, ko lai mēs darām ar tādiem pantiem kā Mt 7:6: “Nedodiet svētumu suņiem un nemetiet savas pārles cūkām priekšā, ka tās ar savām kājām viņas nesamin un atgriezdamās jūs pašus nesaplosa”?

LŪGŠANAS SPĒKS: AIZLŪDZOT PAR CITIEM

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl 12:7–9, Ef 6:12; Ebr 7:25; Ef 1:15–21; Dan 10:10–14; 1Jņ 5:14–16.

ATMIŅAS PANTS:

“Izsūdziet cits citam savus grēkus un aizlūdziet cits par citu, ka topat dziedināti. Daudz spēj taisna cilvēka lūgšana, darbotamās savā spēkā” (Jk 5:16).

Jau nās Derības draudzes locekļi izjuta vajadzību pēc lūgšanas. “Kad viņi beidza Dievu lūgt, vieta, kur tie bija sapulcējušies, nodrebēja, un tie visi kļuva Svētā Gara pilni un drošu sirdi runāja Dieva vārdus” (Apd 4:31). Ievēro, mācekļi lūdza. Viņi tika piepildīti ar Svēto Garu, un tad viņi runāja Dieva Vārdu ar drosmi un pārliecību.

Pastāvēja tieša saikne starp viņu lūgšanām, Svētā Gara piepildījumu un spēcīgu Dieva Vārda pasludināšanu. “Mācekļi . . . nelūdza pēc svētības tikai sev. Viņi bija nospiesti ar dvēseļu glābšanas nastu. Viņi saprata, ka evaņģēlijs ir jānes pasaulei, un viņi pieprasīja spēku, ko Kristus bija apsolījis.” (Elena Vaita “Apostuļu darbi”, 37. lpp.)

Kad mēs meklējam Dievu un aizlūdzam par citiem, Dievs darbojas mūsu sirdīs un velk mūs tuvāk Sev, dodot dievišķu gudrību tos mantot Viņa valstībai (Jk 1:5). Lai vilktu viņus pie Sevis, Viņš arī spēcīgi darbojas viņu dzīvē tādā veidā, ka mēs nevaram to ne redzēt, ne pilnībā saprast (1Jņ 5:14–17).

Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. jūlijā.

Kosmiska cīņa

Salīdzini Atkl 12:7–9, Ef 6:12 un 2kor 10:4. Kā šie panti ietekmē mūsu izpratni par aizlūgšanu? _____

Bībele paceļ priekškaru starp redzamo un neredzamo pasauli. Pastāv cīņa starp labo un ļauno, starp taisnības spēkiem un tumsas spēkiem, starp Kristu un sātanu. Šajā kosmiskajā cīņā Dievs ciena cilvēka brīvību. Viņš nekad nemanipulē ar gribu un nepiespiež sirdsapziņu. Viņš sūta Savu Svēto Garu pārliecināt vīriešus un sievietes par dievišķo patiesību (Ņ 16:7, 8). Debesu eņģeļi iesaistās kaujā, lai ietekmētu cilvēkus mūžībai (Ebr 1:14). Dievs arī sakārto notikumus cilvēku dzīvē, lai vadītu tos pie Viņa.

Tas, ko Dievs nedara – Viņš nepiespiež sirdsapziņu. Piespiešana ir pretēja Dieva valstībai. Piespiešana ir ienaidā ar mīlestības principu, kas ir Viņa valdības pamats. Lūgšana ir tik nozīmīga tieši šajā aspektā! Lai gan Dievs dara visu, ko Viņš var, lai aizsniegtu cilvēku, pirms mēs lūdzam, mūsu lūgšanas atbrīvo vareno Dieva spēku. Viņš ciena mūsu izvēles brīvību, lūdzot par citiem, un lielās cīņas starp labo un ļauno gaismā Viņš var izdarīt vairāk, kad mēs lūdzam, nekā kad mēs to nedarām.

Pārdomājiet uzmanīgi šo apgalvojumu: “Dieva plāna daļa ir, atbildot uz ticības lūgšanu, piešķirt mums to, ko Viņš nebūtu devis, ja mēs nebūtu šādi prasījuši.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 525. lpp.) Lielajā cīņā starp labo un ļauno lūgšana ir tā, kas ienes izmaiņas. Kad mēs lūdzam par kādu, kas nepazīst Kristu, atveras dievišķas svētības kanāli, kas ieplūst viņu dzīvē. Dievs vērtē mūsu izvēli lūgt par viņiem un vēl spēcīgāk darbojas viņu labā.

Jautājumā par aizlūgšanu mums vajadzētu pazemīgi atzīt, ka mēs pilnībā nesaprotam Dieva darbus, bet tam nevajadzētu atturēt mūs no pastāvīgas svētību lūgšanu pieņemšanas par sevi un citiem.

Kā tu domā, kāpēc Dievs darbojas spēcīgāk tad, kad mēs lūdzam, nekā tad, kad mēs atstājam lūgšanas novārtā? Pat ja mēs pilnībā nesaprotam, kā tas viss strādā, kāpēc Bībeles norādījumam lūgt vajadzētu mudināt mūs to arī darīt? _____

Jēzus, varenais Aizlūdzējs

Izlasi Lk 3:21, Lk 5:16 un Lk 9:18. Ko šie panti stāsta tev par saistību starp Jēzus lūgšanu dzīvi un Viņa efektivitāti kalpošanā? _____

Jēzus dzīve bija pastāvīga dievišķa komunikācija ar Savu Tēvu. Kristību laikā, kas bija Viņa mesiāniskās kalpošanas sākums, Viņš lūdza pēc dievišķa spēka piepildīt Debesu nodomu. Svētais Gars deva Viņam spēku darīt Tēva gribu un izpildīt uzdevumu Viņa priekšā. Vai tā bija piecu tūkstošu pabarošana, lepras dziedināšana, dēmonu apsēsto atbrīvošana, Jēzus atzina, ka cīņā starp labo un ļauno lūgšana ir varens ierocis, lai atsistu elles spēkus. Lūgšana ir Debesu norādīts ceļš, kā apvienot mūsu bezpalīdzību un vājumu ar Dieva visvareno spēku. Tas nozīmē, ka mēs esam pacēlušī sevi augšup pie Dieva, kas vienīgais var aizskart to cilvēku sirdis, par kuriem mēs lūdzam.

Izlasi Lk 22:31–34 un Ebr 7:25. Kādu drošību Jēzus sniedza Pēterim, lai sagatavotu viņu kārdināšanām, ko viņš piedzīvos drīzā nākotnē? Kādu drošību Viņš dod katram no mums, kad mēs piedzīvojam kārdināšanas? _____

Ietekmīgi dvēseļu mantotāji ir lūgšanu vīri un sievas. Jēzus lūdza par Pēteri, nosaucot viņu vārdā. Viņš deva drošību Pēterim, ka viņa lielāko kārdināšanu laikā Viņš par to lūgs. Sātans ļoti labi saprata Pētera potenciālu Dieva valstības paplašināšanā. Viņš plānoja darīt visu, kas iespējams, lai iznīcinātu Pētera pozitīvo ietekmi kristīgajā draudzē. Bet kārdināšanu laikā Jēzus lūdza par Pēteri, un Kunga lūgšanas tika atbildētas. Kāda tā ir saviļņojoša realitāte, ka Glābējs lūd arī par mums. Viņš aicina mūs pievienoties Viņam šajā aizlūgšanu darbā un pacelt citus Viņa troņa priekšā, nosaucot vārdā.

Mūsu neatlaidība lūgšanās norāda uz atziņu, ka mēs esam pilnīgi atkarīgi no Dieva, lai aizsniegtu tos, par kuriem mēs lūdzam.

Par ko tu lūdz šodien? Kāpēc ir svarīgi nekad nepadoties, lai cik grūta būtu situācija?

Pāvila aizlūgšanas

Aizlūgšanas ir bībeliskas. Ar šīs kalpošanas palīdzību Pāvils lūdza par jaunatgrieztajiem draudzēs, ko viņš bija nodibinājis savas evaņģēliskās kalpošanas laikā. Pāvils ticēja, ka tad, kad mēs lūdzam, notiek kaut kas tāds, kas nenotiktu, ja mēs nebūtu lūguši. Lai gan viņš tika nošķirts no saviem mīļajiem, viņš atzina, ka viņi var būt vienoti savās sirdīs, lūdzot citam par citu.

Izlasi Ef 1:15–21. Uzraksti sarakstu ar dažādiem lūgumiem, ko Pāvils izteica Dievam par efeziešiem. Ko viņš īpaši lūdza Dievu viņiem dot? _____

Pāvila lūgšana par Efezas ticīgajiem ir ievērojama. Viņš lūdza, lai Dievs dotu viņiem gudrību un garīgas izšķiršanas spējas, lai Viņš varētu apgaismot viņu prātus ar dievišķo patiesību un dot viņiem mūžīgās dzīvības cerību. Viņš arī lūdza, lai viņi varētu piedzīvot Dieva spēka vareno darbu savā dzīvē. Šis Dievs ir tik spēcīgs, tik varens, ka Viņš uzcēla Jēzu no mirušajiem – tas ir notikums, kas veido pamatu viņu cerībai uz mūžīgo dzīvību Viņā. Viņa lūgšana noslēdzas ar atgādinājumu par “Kristus godības bagātībām” un “Viņa mantojumu”. Efezas kristiešiem vajadzēja būt pildītiem ar drosmi, zinot, ka Pāvils lūdza par tiem un ko viņš par tiem lūdza.

Izlasi Fil 1:3–11 un ievēro Pāvila lūgšanas toni. Ja tu būtu Filipu draudzes loceklis un saņemtu no Pāvila šādu vēstuli, kurā būtu teikts ne tikai tas, ka viņš lūdz par tevi, bet arī viņa lūgšanas saturs, kā tu justos un kāpēc? Kādi apsoliņumi atrodami tās vārdos? Kādi vienlaikus ir brīdinājumi? _____

Šie ir vieni no vispaceļošākajiem un iedrošinošākajiem vārdiem Bībelē, kas pilni ar apsoliņumiem, kā arī aicina būt piepildītiem ar mīlestību, zināšanām un izšķiršanas spēju, kas nāk no Jēzus pazīšanas, lai mēs varētu būt viss, ko Dievs ir iecerējis.

Neredzamie spēki darbā

Aizlūgšana ir varens ierocis kaujā starp labo un ļauno, ko mēs saucam par “lielo cīņu”. Viena no visskaidrākajām šīs kaujas atklāsmēm ir Dan 10. nodaļa.

Jūs atcerēsieties, ka pravietis Jeremija bija paredzējis jūdu atrašanos babiloniešu gūstā septiņdesmit gadus. Daniēla dzīves beigās šis pravietiskais jūdu gūstniecības periods tuvojās noslēgumam. Daniēls bija nobažījies. Viņš neredzēja pazīmes, ka Jeremijas vārdi varētu piepildīties. Viņa tauta joprojām atradās gūstā.

Babiloniju bija uzveikuši mēdieši un persieši, bet jūdi vēl joprojām bija gūstā. Daniēls gavēja un lūdza trīs nedēļas. Viņš nopietni aizlūdza par savu tautu. Trīs nedēļu beigās viņam parādījās varens eņģelis.

Izlasi Dan 10:10–14. Kad Daniēla lūgšana tika uzklautā, un kas uz laiku to kavēja?

Šie ir fascinējoši panti. Lai tos pilnībā saprastu, mēģināsim noteikt dažus tēlus. Kas ir “Persijas valsts valdnieks” (NKJV)? Noteikti ne Kīrs. Viņš ir Persijas impērijas valdnieks. Frāze “Persijas valsts valdnieks” visdrīzāk aino sātānu. Jēzus viņu sauca par “šīs pasaules valdnieku” vai “pasaules valdnieku” (Jņ 12:31, Jņ 14:30). Pāvils nosauca viņu par “gaisa valsts valdnieku” (Ef 2:2). Ja Persijas valdnieks ir sātāna simbols, tad kas ir Mihaēls? Jēdziens “Mihaēls” Bībelē ir lietots piecas reizes (Atkl 12:7; Jūdās 9; Dan 10:13, 21 un Dan 12:1). Rūpīgi šo pantu pētījumi atklāj, ka Mihaēls (kas nozīmē “līdzīgs Dievam”), ir vēl viens jēdziens, kas apraksta Jēzu kā visu eņģeļu Pavēlnieku tiešā kaujā ar sātānu. Kristus ir mūžīgs, pirms visa eksistējošs, visspēcīgais dievišķs Dieva Dēls. Viena no Viņa kā visu eņģeļu Pavēlnieka funkcijām ir sakaut un visbeidzot iznīcināt sātānu.

Daniēla 10. nodaļa atvelk priekškaru un atklāj šo cīņu starp labo un ļauno. Kad Daniēls lūdza, Mihaēls, visvarenais Jēzus, nonāk no Debesīm, lai atsistu elles spēkus. Lai gan mēs to neredzam, Jēzus darbojas, lai atbildētu arī uz mūsu aizlūgšanām. Viņš ir varens Glābējs. Neviena no mūsu lūgšanām nepaliek neievērota.

Kā tu redzi lielās cīņas realitāti norisināties tavā personīgajā dzīvē? Ko šai realitātei vajadzētu tev stāstīt par to, kādi lēmumi tev jāpieņem? _____

Lūgšanas fokuss

Visā Bībelē ir uzsvars uz konkrētību lūgšanā. Lūgšana nav kādas neskaidras dvēseles ilgās. Tā atklāj Dievam specifiskus lūgumus. Jēzus lūdza konkrēti par Saviem mācekļiem. Apustulis Pāvils ļoti specifiski lūdza par Efezas, Filipu un Kolosas kristiešiem. Viņš lūdza par saviem jaunajiem kolēģiem, piemēram, par Timoteju, Titu un Jāni Marku.

Izlasi 1Sam 12:22–24 un Īj 16:21. Kas šiem diviem pantiem ir kopīgs? Ko tie stāsta par aizlūgšanām? _____

Gan Samuēls, gan Ījabs uzsver vajadzību pēc nopietnām, sirdī izjustām, specifiskām aizlūgšanām. Samuēla vārdi ir visai spēcīgi. Viņš izsaucas: “Arī es nekad tā neapgrēkošos pret To Kungu, ka mitētos par jums aizlūgt” (1Sam 12:23). Mēs gandrīz varam dzirdēt Samuēla lūgšanas atbalsi Ījaba vārdos: “Lai Viņš mirstīgajam piešķirtu taisnību nesaskaņās ar Dievu un lai Viņš izšķirtu nesaskaņas starp cilvēku un viņa draugu” (Īj 16:21). Lūgt Dievu par cilvēkiem, kas nepazīst Kristu, ir mūsu darbs.

Izlasi 1Jņ 5:14–16. Kas notiek, kad mēs aizlūdzam par citiem? _____

Kad mēs lūdzam par citiem, mēs kļūstam viņiem par Dieva svētību kanālu. Viņš liek caur mums plūst uz viņiem dzīvības ūdens upei no Debesu troņa. Visi sātana pulki dreb no nopietnu aizlūgšanu skaņas. Elena Vaita lūgšanas spēku apraksta ar šiem nozīmīgajiem vārdiem: “Sātans nevar izturēt, ka tiek uzrunāts viņa spēcīgais pretinieks, jo viņš baidās un dreb Viņa spēka un majestātiskuma priekšā. Visi sātana pulki dreb no dedzīgas lūgšanas skaņas.” (“Liecības draudzei” 1. sēj., 346. lpp.) Kaujā par pazudušo ļaužu dvēselēm lūgšana savieno mūs ar dievišķā spēka Avotu.

Izlasi Mt 18:18,19. Kāda ir šo pantu saistība ar aizlūgšanām, un kā tie iedrošina lūgt kopā ar citiem par to cilvēku glābšanu, kas nepazīst Kungu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Ceļš pie Kristus” nodaļu “Lūgšanas priekštiesība” (93.–104. lpp.) un grāmatā “Liecības draudzei” 7. sēj. “Darbs draudzes locekļu labā” (19.–24. lpp.).

Kad mēs lūdzam par citiem, Dievs augstu novērtē mūsu nodošanos Viņam un mūsu atkarību no Viņa spēka, iesaistot visus Debesu resursus, lai pārveidotu cilvēku dzīves. Kad mūsu lūgšanas uzkāpj pie Viņa troņa, eņģeļi pēc Viņa pavēles sāk darboties. “Kalpojošie eņģeļi pie troņa gaida, lai nekavējoties paklausītu Jēzus Kristus norādījumam atbildēt uz katru lūgšanu, kas pienesta nopietnā, dzīvā ticībā.” (Elena Vaita “Izmeklētas vēstis” 2. sēj. 377. lpp.) Mums ir drošība, ka neviena lūgšana nav pazudusi, neviens nav Dieva aizmirsts. Tās tiek noglabātas Debesīs, lai tiktu atbildētas laikā un vietā, ko Viņš zina vislabāk. “Ticības lūgšana nekad netiek pazaudēta. Bet uzstāt, lai tā vienmēr tiktu atbildēta tādā veidā, kā mēs to gaidījām, ir iedomība.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 1. sēj., 231. lpp.) Kādu iedrošinājumu sniedz mums šie vārdi, aizlūdzot par saviem dzīvesdraugiem, dēliem un meitām, radniekiem, draugiem un darba biedriem, kas nepazīst Kristu! Neviena nopietna lūgšana nekad netiek pazaudēta. Mēs varam neredzēt tūlītēju atbildi, par ko lūdzam, bet Dievs strādā ar viņu sirdīm tā, kā mēs uzzināsim tikai mūžībā.

JĀUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi Fil 1:19, Kol 4:2, 3 un 2tes 3:1, 2. Atrodies apcietinājumā, kāda bija Pāvila drošība, pateicoties filipiešu lūgšanām? Par ko viņš kolosiešiem un tesalonīķiešiem prasīja lūgt viņa labā? Kāda ir šo aizlūgšanu saistība ar dvēseļu mantošanu?

---

2. Pārdomā lielās cīņas realitāti un to, ka tā veido lielo stāstu par šo pasauli, kurā mēs dzīvojam. Kā tavas zināšanas par šo cīņu palīdz tev saprast lūgšanas svarīgumu? Jā, Jēzus šajā karā ir uzvarējis, un mēs zinām, ka beigās taisnība triumfēs. Bet kāpēc ir tik svarīgi, ka šobrīd mēs lūdzam un cenšamies darīt visu, ko varam, lai paliktu uzticīgi Viņam un strādātu citu glābšanas labā?

---

3. Kādi ir šķēršļi efektīvākai aizlūgšanu dzīvei? Kādus aizbildinājumus tu izmanto (ja tu izmanto), lai nelūgtu vēl vairāk par citiem, kam tas ir nepieciešams?

GARA PILNVAROTA LIECINĀŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ 15:26, 27; Apd 2:41, 42; Apd 8:4; Ebr 4:12; Apd 17:33, 34; Apd 18:8.

ATMIŅAS PANTS:

“Kad viņi beidza Dievu lūgt, vieta, kur tie bija sapulcējušies, nodrebēja, un tie visi kļuva Svētā Gara pilni un drošu sirdi runāja Dieva vārdus” (Apd 4:31).

Kad Jēzus pavēlēja agrīnajiem ticīgajiem “iet pa visu pasauli un sludināt evaņģēliju”, tas varēja likties kā neiespējamā misija (Mk 16:15). Kā lai viņi tiek galā ar tik milzīgu izaicinājumu? Viņu bija tik maz. Viņu resursi bija ierobežoti. Viņi lielā mērā bija neizglītota parastu ticīgo grupa. Bet viņiem bija neparasts Dievs, kas varēja viņus pilnvarot neparastai misijai.

Jēzus paziņoja: “Bet jūs dabūsit spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsīt Mani liecinieki kā Jeruzālemē, tā visā Jūdejā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam” (Apd 1:8). Svētā Gara pilnvarojums dos viņiem spējas līdzdalīt krusta vēsti ar dzīvi pārveidojošu, pasauli mainošu spēku. Svētais Gars padarīs viņu liecību efektīvu. Dažās isās dekādēs evaņģēlijs ietekmēja visu pasauli. Apustuļu darbos ziņots, ka šie agrīnie ticīgie “radīja nemieru visā pasaulē” (Apd 17:6). Apustulis Pāvils piebilst, ka evaņģēlijs tika “sludināts visai radībai apakš debesīm” (Kol 1:23). Šīs nedēļas tēmā mēs īpaši pievērsīsimies Svētā Gara lomai, pilnvarojot mūsu liecību par Kristu.

Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 1. augustā.

Jēzus un Svētā Gara apsolījums

Ar Svētā Gara apsolījumu Jēzus atbildēja uz mācekļu bažām par Viņa došanos prom un atgriešanos Debesīs. “Tomēr Es jums saku patiesību: tas jums par labu, ka Es aizeimu. Jo, ja Es neaizietu, Aizstāvis nenāktu pie jums. Bet aizgājis Es to sūtīšu pie jums” (Jņ 16:7). Grieķu vārds “aizstāvis” ir “parakletos”. Tas attiecas uz kādu, kas “nāk līdzi” ar nolūku palīdzēt. Viena no galvenajām Svētā Gara funkcijām ir iet līdzi visiem ticīgajiem, dot viņiem iespējas un vadīt viņus liecināšanas aktivitātēs. Kad mēs liecinām par Jēzu, mēs neesam vieni. Svētais Gars ir ar mums, lai vadītu mūs pie šiem sirdī godīgajiem meklētājiem. Viņš sagatavo viņu sirdis, pirms mēs viņus satiekam. Viņš vada mūsu vārdus, dod pārlicību patiesības meklētāju prātā un stiprina tos atsaukties Viņa aicinājumiem.

Izlasi Jņ 15:26, 27 un Jņ 16:8. Ko šie panti mums stāsta par Svētā Gara lomu liecināšanā?

Svētais Gars apliecina jeb liecina par Jēzu. Viņa augstākais mērķis ir vadīt tik daudzus cilvēkus pie Jēzus, cik vien iespējams. Viņa misija ir pagodināt Jēzu. Šajā lomā Viņš pārlicina visus ticīgos par viņu atbildību liecināt. Viņš atver mūsu acis, lai redzētu iespējas cilvēkos, kas ir mums visapkārt, un strādā aizkulisēs, lai radītu uzņēmību pret evaņģēlija vēsti.

Jāņa evaņģēlijs skaidri apliecina, ka Viņš “pārlicinās pasauli par grēku” (Jņ 16:8, NKJV). Citiem vārdiem, Viņš mudina sirdis dziļāk izjust atsvešināšanos no Dieva un vajadzību nožēlot. Viņš arī pārlicina pasauli “par taisnību”. Svētais Gars ne tikai atklāj grēku, Viņš arī pamāca mūs visā taisnībā. Viņš atklāj Jēzus taisnības lielumu, salīdzinot ar mūsu grēcīgumu. Svētā Gara loma nav tikai norādīt uz to, cik mēs esam slikti. Viņa loma ir arī atklāt, cik labs, cik laipns, cik līdzjūtīgs un cik mīlošs ir Jēzus, kā arī veidot mūs pēc Viņa līdzības.

Liecināšana ir vienkārši sadarbošanās ar Svēto Garu, lai pagodinātu Jēzu. Gara spēkā un Viņa vadībā mēs liecinām par brīnišķīgo Kristu, kas ir pārveidojis mūsu katra dzīvi.

Kāpēc mums vienmēr vajadzētu atcerēties, ka, ilgojoties strādāt dvēseļu labā, mēs neesam tie, kas var atgriezt cilvēkus, bet tikai Svētais Gars? _____

Pilnvarotā draudze

Apustuļu darbu grāmatu pareizi dēvē par “Svētā Gara darbiem”. Tas ir aizraujošs liecināšanas piedzīvojums, evaņģēlisks vēstījums un draudzes izaugsme. Apustuļu darbi ir stāsts par sevi ziedojušiem ticīgajiem, kas, papildīti ar Svēto Garu, ietekmē pasauli Kristus labā. Viņi bija pilnībā atkarīgi no Svētā Gara, lai sasniegtu brīnumainos rezultātus. Viņi ir paraugs tam, ko Svētais Gars var paveikt caur cilvēkiem, kas ir pilnībā nodevušies Viņam.

Izlasi Apd 2:41, 42; Apd 4:4, 31; Apd 5:14, 42; Apd 6:7 un Apd 16:5. Kas tevi šajos pantos pārsteidz visvairāk? Kāda ir vēsts, ko Lūka, Apustuļu darbu grāmatas autors, vēlas līdzdalīt, ziņojot par šādu ātru draudzes augšanu? _____

Lūkas nolūks, rakstot Apustuļu darbu grāmatu, ir pastāstīt katram lasītājam par Svētā Gara kalpošanu agrīnajā draudzē.

Ievēro arī, ka viņš nekavējas nosaukt skaitļus, lai izmērītu Gara kustību pirmajā gadsimtā. Tas ir, viņš skaitīja kristības. Apd 2:41 viņš izgaismo faktu, ka 3000 tika kristīti vienā dienā vienā vietā. Apd 4:4 viņš runā par 5000 kristītajiem. Apd 5:14 pūļi nāca pie Kunga un tika kristīti.

Vai tā bija atsevišķa persona, kā, piemēram, Lidija, Filipu cietumsargs, dēmonu apsēsta vergu meitene vai Etiopijas einuhs, Lūka ievēro un ziņo par Svētā Gara darbu šo cilvēku sirdīs. Svarīgais šeit ir tas, ka aiz lielajiem skaitļiem ir atsevišķi cilvēki, katrs no tiem Dieva bērns, par ko nomira Jēzus Kristus. Jā, mums patīk lieli skaitļi, bet beigās liecināšana tomēr bieži ir individuāls darbs.

Lai veicinātu ātru augšanu Jaunās Derības kopienā, tika veidotas jaunas draudzes. Viens no iemesliem, kāpēc agrīnā draudze auga tik ātri, ir tas, ka draudzi pastāvīgi atjaunoja ar jaunu draudžu dibināšanu. Kāda svarīga vēsts mūsdienās!

Jaunās Derības draudzes galvenais fokuss bija misija. Kā mēs varam pārliecināties, ka visā, ko mēs darām savā vietējā draudzē, misija vienmēr ir centrā? _____

Svētais Gars un liecināšana

Visā Apustuļu darbu grāmatā spēcīgā veidā klātesošs ir Svētais Gars. Viņš kalpoja ticīgajiem un ar viņu starpniecību, viņiem liecinot par savu Kungu dažādos veidos. Viņš tos stiprināja pārbaudījumu un izaicinājumu priekšā, liecinot naidīgās kultūrās. Viņš tos vadīja pie patiesiem un godīgiem patiesības meklētājiem. Viņš sagatavoja cilvēku sirdis pilsētās, pirms ticīgie tajās ieradās. Viņš atvēra iespēju durvis, par kurām viņi nekad nebija sapņojuši, un deva spēku viņu vārdiem un darbiem.

Izlasi Apd 7:55; Apd 8:29; Apd 11:15; Apd 15:28, 29 un Apd 16:6–10. Kā Svētais Gars kalpoja liecināšanas darbā iesaistītajiem mācekļiem katrā no gadījumiem, kas aprakstīti šajos Bībeles pantos? Citiem vārdiem, kādas dažādas lietas Svētais Gars darīja šajās situācijās?

Svētā Gara daudzveidīgā kalpošana pirmajā gadsimtā patiešām bija pārsteidzoša. Augstāk minētie piedzīvojumi ir tikai paraugs Viņa aktivitātei. Viņš stiprināja Stefanu liecināt par Kungu rupja un nekontrolējama pūļa priekšā, kas viņu nomētāja ar akmeņiem līdz nāvei. Viņš brīnumainā veidā vadīja Filipu pie ietekmīga, patiesību meklējoša etiopeša, lai atvērtu evaņģēlijam Āfrikas kontinentu. Viņš deva Pēterim apstiprinošu zīmi, kad pagānu ticīgie arī bija saņēmuši Svētā Gara dāvanu. Viņš vadīja draudzi vienotībā laikā, kad tā varēja viegli sašķelties apgraizīšanas jautājuma dēļ, un viņš atvēra visu Eiropas kontinentu evaņģēlija sludināšanai ar apustuļa Pāvila starpniecību.

Svētais Gars bija aktīvs Jaunās Derības draudzē un ir aktīvs draudzes dzīvē mūsdienās. Viņš ilgojas dot mums spēku, stiprināt, vadīt, mācīt, apvienot un izsūtīt mūs vissvarīgākajā pasaules misijā, kas vada ikvienu pie Jēzus un pie Viņa patiesības. Mums ir jāatceras tas, ka Viņš vēl joprojām ir aktīvs un strādā arī mūsdienās, tieši tāpat kā tas bija apustuļu un agrīnās draudzes laikā.

Ko mēs varam darīt katru dienu, lai kļūtu atvērtāki un uzņēmīgāki pret Svētā Gara spēku savā dzīvē? Kādi lēmumi mums jāpieņem, lai Viņš varētu strādāt mūsos un caur mums?

Svētais Gars, Vārds un liecināšana

Dieva Vārds bija Jaunās Derības draudzes liecināšanas pašā sirdī. Pētera svētruna Vasarsvētku dienā lielā mērā balstījās uz Veco Derību, lai pierādītu, ka Kristus ir Mesija. Stefana liecība pirms nāves bija Israēla vēstures pārskats Vecajā Derībā. Pēteris atsaucās uz "vārdu, ko Viņš Israēla bērniem sūtījis" (Apd 10:36) un tad līdzdalīja augšāmcelšanas stāstu Kornēlijam. Apustulis Pāvils atkal un atkal atsaucās uz lielajiem Vecās Derības pravietojumiem attiecībā uz Mesijas nākšanu, un Filips meklējošajam etiopietim rūpīgi izskaidroja Jes 53. nodaļas Mesijas pravietojuma nozīmi. Katrā šajā gadījumā mācekļi pasludināja Dieva Vārdu, nevis savējo. Gara inspirētais Vārds bija pamats viņu autoritātei.

Izlasi Apd 4:4, 31; Apd 8:4; Apd 13:48, 49; Apd 17:2; Apd 18:24, 25. Ko šie panti māca mums par attiecībām starp Svēto Garu, Dieva Vārdu un liecināšanu Jaunās Derības draudzē? _____

Tas pats Svētais Gars, kas inspirēja Dieva Vārdu, darbojas caur Vārdu, lai mainītu dzīves. Dieva Vārdā ir dzīvību dodošs spēks, jo, pateicoties Garam, tas ir Kristus dzīvais Vārds.

Izlasi 2Pēt 1:21 un Ebr 4:12. Kāpēc Dieva Vārds ir tik spēcīgs, mainot cilvēku dzīvi? _____

"Dieva Vārdā ir radošā enerģija, kas izsauca esamībā pasaules. Katra pavēle ir apsolījums. Pieņemta ar gribasspēku, uzņemta dvēselē tā atnes līdzī Bezgalīgā dzīvību. Tā pārveido dabu un rada dvēseli no jauna pēc Dieva līdzības." (Elena Vaita "Audzināšana", 126. lpp.)

Iemesls, kāpēc Bībelei ir tāds spēks pārveidot dzīvi, ir tas, ka tas pats Svētais Gars, kas vispirms iedvesmoja Bībeli, iedvesmo un maina arī mūs, kad mēs to lasām. Līdzdalot citiem Dieva Vārdu, Svētais Gars darbojas, lai izmainītu dzīves ar Vārda starpniecību, ko Viņš ir iedvesmojis. Dievs ir apsolījis svētīt Savu Vārdu, nevis mūsu vārdus. Spēks ir Dieva Vārdā, nevis cilvēku spekulācijās.

Dzīvi pārveidojošais Svētā Gara spēks

Rūpīga Apustuļu darbu grāmatas izpēte atklāj Dievu, kas ar Sava Gara starpniecību dara brīnumus cilvēku dzīvē. Apustuļu darbi ir pētījums par to, kā evaņģēlijs uzvar kultūras aizspriedumus, pārveidojot dziļi iesakņojušos ieradumus, un māca visai cilvēcei Kristus žēlastību un patiesību. Svētais Gars satiek cilvēkus tur, kur tie atrodas, bet Viņš tur tos neatstāj. Viņa klātbūtnē ļaudis tiek izmainīti. Viņu dzīves tiek pārveidotas.

Izlasi Apd 16:11–15, 23–34; Apd 17:33, 34 un Apd 18:8. Šie ir tikai daži atgriešanās stāsti Bībelē. Ko šie dažādie ziņojumi māca mums par Dieva spēku izmainīt dažādu cilvēku dzīvi ar tik atšķirīgiem dzīvesstāstiem? _____

Cik pārsteidzoši dažādi cilvēki! Lidija bija veiksmīga jūdu uzņēmēja, un Filipu cietumsargs bija vidusšķiras Romas civildienesta ierēdnis. Svētais Gars var aizsniegt visas sabiedrības grupas. Viņa pārveidojošais spēks aizsniedz gan vīriešus un sievietes, gan bagātos un nabagos, gan izglītotos un nemācītos.

Pēdējie divi mūsu sarakstā ir vienlīdz pārsteidzoši. Apd 17:34 runā par Dionisiju, aeropaga locekļa atgriešanos. Atēnu aeropags bija daļa no likumīgās tiesas padomes, kas izskatīja tiesas gadījumus. Viņi bija ievērojami, cienījami grieķu sabiedrības locekļi.

Svētā Gara spēkā apustuļa Pāvila kalpošana aizsniedza pat augstākās sabiedrības slāni. Krisps (Apd 18:8) bija jūdu sinagogas priekšnieks. Viņš bija reliģiskais vadītājs, iegrimis jūdu Vecās Derības idejā, tomēr Svētais Gars izlauzās cauri un izmainīja viņa dzīvi. Šie gadījumi atklāj, ka tad, kad mēs liecinām par Kristu un līdzdalām Viņa Vārdu citiem, Svētais Gars darīs pārsteidzošas lietas dažādu cilvēku dzīvē – visos sabiedrības slāņos, kultūrās, izglītības līmeņos un ticībās. Mēs nevaram un mums nevajag izdarīt kādus pieņēmumus par to, kas var un kas nevar tikt paveikts. Mūsu darbs ir liecināt ikvienam un katram, kas ienāk mūsu dzīvē. Kungs izdarīs pārējo.

Kristus nāve bija universāla, tas ir, tā attiecas uz ikvienu cilvēku visos laikos. Ko šai svarīgajai patiesībai vajadzētu mums mācīt par to, ka mums nevajadzētu nekad pieņemt, ka kāds ir ārpus glābšanas cerības? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Apustuļu darbi” nodaļu “Gara dāvana” (47.–56. lpp.) un grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļu “Jūsu sirdis lai neizbīstas” (667.–672. lpp.).

Svētais Gars sadarbojas ar Tēvu un Dēlu atpestīšanas procesā. Visās savās liecināšanas aktivitātēs mēs pievienojamies Viņam cilvēku glābšanas darbā. Viņš pārlicina sirdis. Viņš atver iespēju durvis. Ar Sava Vārda starpniecību Viņš apgaismo prātus un atklāj patiesību. Viņš salauž aizspriedumu saites, kas mūs paverdzina, uzvar kultūras aizspriedumus, kas neļauj mums redzēt patiesību, un atbrīvo mūs no ļauno ieradumu ķēdēm, kas mūs iekalvāžas.

Liecinot par Jēzu, ir svarīgi atcerēties, ka mēs sadarbojamies ar Svēto Garu. Viņš ierodas pirms mums, sagatavojot sirdis uzņemt evaņģēlija vēsti. Viņš ir kopā ar mums, pamodinot prātus, kad mēs veicam laipnības darbus, līdzdalām savu liecību, vadām Bībeles izpēti, izplatām kādu patiesības pilnu literatūras darbu vai piedalāmies evaņģelizācijā. Viņš turpinās strādāt pie cilvēka sirds vēl ilgi pēc tam, kad mēs būsim devuši prom, darot visu, kas vajadzīgs, lai šo cilvēku vadītu pie glābšanas atziņas.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pastāsti Bībeles izpētes grupā par laiku, kad spēcīgi izjuti Svētā Gara darbu caur tavu liecību.

---

2. Vai tu esi bijis nobažījies stāstīt par savu ticību vai baidījies to darīt? Kā atziņa par Svētā Gara kalpošanu mazina šīs bailes un dod tev pārlicību liecinot?

---

3. Šīs nedēļas tēmā mēs runājām par Svētā Gara “aktivitāti” mūsu liecināšanā. Pārrunājiem dažādus veidus, kā Svētais Gars strādā kopā ar mums mūsu liecināšanas pūlēs. Kā Svētais Gars sagatavo mūs liecināt un strādāt citiem cilvēkiem?

---

4. Šajā nedēļā runājām par Bībeles centrālo lomu liecināšanā. Kāpēc Bībele ir tik svarīga mūsu ticības un liecības sastāvdaļa? Kā mēs varam izvairīties no to slazdiem, kas, apgalvojot, ka tic Bībelei, viltīgi pazemina tās autoritāti un liecību?

NEIEROBEŽOTAS IESPĒJAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1kor 12:12; Mt 3:16, 17; 1kor 12:7; 1kor 1:4–9; Mt 25:14–30.

ATMIŅAS PANTS:

“Visu to padara viens un tas pats Gars, piešķirdams katram savu tiesu, kā gribēdams”
(1kor 12:11).

Dievs mūs aicina kā Viņa lieciniekus (Apd 1:8, Jes 43:10). Liecināšana nav īpaša garīgā dāvana, kas dota tikai dažiem izraudzītajiem. Liecināšana ir dievišķs aicinājums katram kristietim.

Bībele izmanto dažādus izteicienus, lai aprakstītu mūsu aicinājumu Dieva priekšā. Mums ir jābūt “pasaules gaismai”, “Kristus vēstniekiem” un “ķēnišķīgiem priesteriem” (Mt 5:14, 2kor 5:20, 1Pēt 2:9). Tas pats Dievs, kas aicina mūs liecināt un kalpot, sagatavo mūs šim uzdevumam. Viņš piešķir garīgas dāvanas katram ticīgajam. Dievs neaicina izglītos. Viņš izglīto tos, ko Viņš ir aicinājis. Tieši tāpat, kā Viņš brīvi dod glābšanu visiem, kas tic, Viņš arī brīvi dod visiem Savas dāvanas.

Kad mēs veltījām sevi Dievam un nododam savas dzīves Viņa kalpošanā, mūsu iespējas kalpot ir bezgalīgas. “Nav robežu tāda cilvēka lietderīgumam, kas, nolīcis malā savu “es”, dod vietu Svētā Gara darbam savā sirdī un dzīvo pilnībā Dievam veltītu dzīvi.” (Elena Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana”, 159. lpp.)

Šīs nedēļas tēmā mēs pētīsim savas nebeidzamās iespējas kalpot ar Svētā Gara dāvanas palīdzību.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 8. augustā.

Atšķirīgas dāvanas – vienoti kalpošanā

Vai esat kādreiz domājuši, cik mācekļi bija atšķirīgi? Viņu līdzšinējā dzīve, personība, temperamenti un dāvanas lielā mērā atšķīrās. Bet tas neattiecās uz atbildību par draudzi. Tas bija spēks. Matejs, nodokļu iekasētājs, bija precīzs, tiešs un akurāts. Turpretī Pēteris bieži runāja ātri un bija entuziastisks un impulsīvs, tajā pašā laikā arī dabiskas vadītāja īpašības. Jānis bija maigas dabas un atklāts. Andrejs bija cilvēku cilvēks, ar īpašu apkārtējās vides uztveri un jūtīgs pret citiem. Tomam bija dabiska nosliece apšaubīt, un viņš bieži šaubījās. Dievs spēcīgā veidā izmantoja liecināšanā katru no šiem mācekļiem, lai arī cik atšķirīgas bija viņu personības un dāvanas.

Izlasi 1kor 12:12, 13, 18–22. Ko mēs atklājam šajos pantos par Kristus miesas jeb draudzes vajadzību pēc cilvēkiem ar dažādām dāvanām? _____

Dievs priecājas par cilvēkiem ar dažādiem dzīvesstāstiem, dažādiem talantiem un spējām un piešķir viņiem dāvanas kalpošanai. Kristus miesa nav viendabīga ļaužu grupa ar ļoti līdzīgiem cilvēkiem. Tas nav vietējais klubiņš ar līdzīgi vai vienādi domājošajiem. Tā ir dinamiska ļaužu kustība ar atšķirīgām dāvanām, vienota savā mīlestībā uz Kristu un Rakstiem; viņi ir nodevušies tam, lai līdzdalītu Viņa mīlestību un patiesību pasaulē (Rm 12:4, 1kor 12:12). Kristus miesas locekļiem ir atšķirīgas dāvanas, bet katrs no tiem ir vērtīgs; katrs ir svarīgs, lai Kristus miesa darbotos veselīgi. Tieši tāpat kā acīm, ausīm un degunam katram ir sava funkcija, bet tie ir nepieciešami organismam, vajadzīgas arī visas dāvanas (1kor 12:21, 22).

Ja tu rūpīgi aplūkosi cilvēka ķermeni, pat vismazākajām daļām ir svarīga loma. Piemēram, acu plakstiņi. Kā būtu, ja mums nebūtu šķietami tik nenozīmīgo acu plakstiņu? Putekļu daļiņas būtu aizmiglojušas mūsu redzi, un sekas varētu radīt arī neatgriezenisku bojājumu. Ja kāds draudzes loceklis varētu šķīst “nenozīmīgs”, viņš tomēr ir būtiska Kristus miesas daļa un Svētā Gara apdāvināts. Kad mēs nododam šīs dāvanas pilnībā Dievam, katrs no mums var ienest pārmaiņas, kas ir mūžīgas.

Lai arī cik tu esi apdāvināts, kas ir tās lietas, kurās tu neesi tik labs kā citi draudzes locekļi? Kā tas var palīdzēt tev palikt sev piemērotā vietā? _____

Dievs – visu labo dāvanu Devējs

Saskaņā ar 1kor 12:11, 18; Ef 4:7, 8 un Jēk 1:17 Dievs ir visu dāvanu sākums, un “ikviena pilnīga dāvana” nāk no Viņa. Tāpēc mēs varam būt mierīgi pārliecībā, ka Viņš piešķirs mums tieši tādas Svētā Gara dāvanas, kas ir vislabāk piemērotas mūsu personībai, un Viņš vislabākajā veidā izmantos mūsu spējas, lai kalpotu Viņa darbā un pagodinātu Viņa vārdu.

Izlasi Mk 13:34 un 1kor 12:11. Kam Dievs dod garīgās dāvanas? _____

Bībele ir skaidra. Dievam ir īpašs uzdevums katram no mums, līdzdalot evaņģēliju cietim. Jēzus līdzībā par saimnieku, kas atstāj savu māju kalpiem un lūdz viņiem rūpēties par to, saimnieks dod kalpiem arī katram savu darbu (Mk 13:34). Katram cilvēkam ir kāds uzdevums, un Dievs dod garīgās dāvanas katram, lai paveiktu dievišķo uzdevumu vai kalpošanu, kurai viņš ir aicināts. Kad mēs nododam savas dzīves Kristum un kristībā kļūstam par Viņa miesas locekļiem, Svētais Gars piešķir dāvanas, lai katrs varētu kalpot miesai un liecināt pasaulei.

1903. gadā Elena Vaita rakstīja vēstuli kādam vīram, lai iedrošinātu viņu izlietot kalpošanā dāvanas, ko Dievs viņam bija devis. “Mēs visi esam Dieva ģimenes locekļi, visiem lielākā vai mazākā mērā ir uzticēti Dieva dotie talanti, par kuru izmantošanu no mums prasīs atbildību. Vienalga, vai mūsu talants ir liels vai mazs, mums tas ir jāizlieto kalpošanā Dievam, un mums ir jāatzīst arī visu citu cilvēku tiesības izlietot dāvanas, kas viņiem ir uzticētas. Mums nekad nevajadzētu noniecināt pat ne vismazāko fizisko, intelektuālo vai garīgo kapitālu.” (Vēstule 260, 1903. gada 2. decembris)

Izlasi Apd 10:36–38; Mt 3:16, 17 un Apd 2:38–42. Ko šie panti māca mums par Svētā Gara apsolījumu kristībā? _____

Tieši tāpat, kā Jēzus bija Svētā Gara svaidīts Savās kristībās, lai Viņu pilnībā sagatavotu kalpošanai pasaulē, arī katram no mums kristībās ir apsolīts Svētais Gars. Dievs ilgojas, lai mums būtu pozitīva pārliecība, ka Viņš ir piepildījis Savu Vārdu un piešķīris mums garīgās dāvanas, lai svētītu Savu draudzi un pasauli.

Garīgo dāvanu nolūks

Izlasi 1kor 12:7 un Ef 4:11–16. Kāpēc Dievs piešķir garīgās dāvanas katram ticīgajam? Kāds ir šo dāvanu nolūks? _____

Garīgās dāvanas kalpo vairākiem nolūkiem. Dievs tās dod, lai sagatavotu un stiprinātu Savu draudzi Viņa kalpošanas darbā. Tās ir domātas, lai attīstītu vienotu draudzi, kas ir gatava veikt Savu misiju pasaulē. Bībeles rakstnieki sniedz mums piemērus garīgajām dāvanām, ko Dievs piešķir Savai draudzei, tādām kā kalpošana, sludināšana, mācīšana, iedrošināšana un došana. Tā arī runā par viesmīlības, žēlastības, izpalīdzības un precīga gara dāvanu, kā arī daudzām citām. Pilnīgāku sarakstu lasiet Rm 12. nodaļā un 1kor 12. nodaļā.

Jūs varbūt brīnāties par saistību starp garīgajām dāvanām un dabiskajiem talantiem. Garīgās dāvanas ir dievišķi piešķirtas spējas, ko Svētais Gars dod katram ticīgajam, lai sagatavotu viņus īpašajai kalpošanai draudzē un pasaulē. Tās var būt arī dabiskie talanti, ko Svētais Gars ir darījis svētus un izlieto kalpošanā Kristum. Visi dabiskie talanti ir Dieva doti, bet ne visi tiek izmantoti kalpošanā Kristum.

“Īpašās Gara dāvanas nav tikai talanti, kas aprakstīti līdzībā. Tās ietver arī visas dāvanas un spējas, iedzimtas vai iegūtas, dabiskas vai garīgas. Visiem ir jābūt iesaistītiem Kristus kalpošanā. Kļūstot par Viņa mācekļiem, mēs nododam sevi Viņam ar visu, kas mēs esam un kas mums ir. Šīs dāvanas Viņš mums atgriež šķīstītas un izkoptas, lai tās tiktu izmantotas Viņa godam kā svētība mūsu līdzcilvēkiem.” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 328. lpp.)

Dievs ir arī ieviesis īpašas dāvanas, piemēram, praviešu dāvanu un īpašus amatus draudzē, ieskaitot mācītājus, draudzes vecākos un skolotājus, kas ir skolotāji Kristus miesā, lai audzinātu un sagatavotu katru locekli kalpošanai (sk. Ef 4:11, 12). Visas draudzes vadības funkcija ir palīdzēt katram loceklim atklāt savas garīgās dāvanas un mācīt viņus izmantot šīs dāvanas, lai celtu Kristus miesu.

Kādi ir tavi dabiskie talanti, kas, būdami noderīgi un svētīgi laicīgā vidē, var būt par svētību arī draudzei? _____

Atklājot savas dāvanas

Salīdzini 1kor 1:4–9 ar 2kor 1:20–22. Ko šie panti stāsta par Dieva apsolījumu un īpaši par garīgajām dāvanām pirms Kristus otrās nākšanas? _____

Dievs apsola, ka tieši pirms mūsu Kunga atgriešanās Viņa draudzē atklāsies visas Svētā Gara dāvanas. Viņa apsolījumi ir droši. Viņš mums ir devis Svētā Gara liecību sirdīs, lai vadītu katru no mums pie dāvanu izpratnes, ko Viņš mums ir devis. Dievs ir tas, kas dod mums dāvanas, un Dievs ir arī tas, kas ar Sava Gara starpniecību mums tās atklāj.

Izlasi Lk 11:13, Jēk 1:5 un Mt 7:7. Ko Dievs aicina mūs darīt, ja mēs ilgojamies atklāt dāvanas, ko Viņš katram no mums ir devis? _____

Mēs saņemam Gara dāvanas, nododot sevi Dievam un lūdzot Viņu mums tās atklāt. Kad mūsu sirdis ir iztukšotas no sevis pagodināšanas un mūsu prioritāte ir kalpošana Jēzum, Viņa Gars apveltīs mūs ar garīgajām dāvanām, ko Viņš mums ir sagatavojis. “Tikai tad, kad mācekļi ticībā un lūgšanās bija nodevuši sevi pilnībā Viņa darbam, tika saņemta Svētā Gara izliešanās. Tad īpašā veidā Debesu labumi tika uzticēti Kristus sekotājiem [...] Dāvanas jau ir mūsu Kristū, bet to reālā iegūšana ir atkarīga no tā, kā mēs uzņemam Dieva Garu.” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 327. lpp.)

Garīgās dāvanas ir spējas, ko Dievs piešķir, lai mēs varētu Viņam veiksmīgāk kalpot. Kalpošanas nodaļas ir vispārīgas jomas, kurās mēs varam izpaust savas dāvanas, un aktivitātes ir īpašie pasākumi, kas ļauj mums šīs dāvanas izmantot. Garīgās dāvanas netiek iedotas pilnībā attīstītas. Kad Svētais Gars uzrunā tevi kādā kalpošanas jomā, lūdz, lai Viņš vada tevi uz īpašu kalpošanu, lai vingrinātu savu dāvanu ar misijas aktivitāšu palīdzību.

Kādas ir tavas īpašās dāvanas, un kā tu vari šīs dāvanas attīstīt kalpošanai Kungam? _____

Izkopjot savas dāvanas

Izlasi līdzību par talantiem Mt 25:14–30. Kas ir vissvarīgākā doma, kas tev liek aizdomāties šajā stāstā? Kāpēc Dievs uzslavēja pirmos divus kalpus, bet pēdējo nosodīja? Ko šī līdzība stāsta mums par savu talantu izmantošanu? Īpaši ievērojiet Mt 25:29.

Kungs iedeva katram kalpam talantus saskaņā ar “viņu spējām” (Mt 25:15). Katrs saņēma atšķirīgu daudzumu. Viens saņēma piecus talantus, cits divus, cits – vienu. Katram kalpam bija izvēle, kā ieguldīt jeb izmantot savu talantu, kas viņam bija dots. Svarīga doma šeit ir, ka tas, kas viņiem tika iedots, nepiederēja viņiem pašiem. Tas piederēja kādam citam, kas uzlika to viņiem par pienākumu.

Kungu nesatrauca tas, kam bija augstāka vai zemāka dāvana. Viņš arī neuztraucās par to, cik daudz talantu katram bija doti. Viņa bažas bija par to, ko katrs darīja ar viņam iedoto.

Pāvils 2kor 8:12 to uzraksta šādi: “Jo, kur ir laba griba, tā ir apsveicama ar to, cik tā spēj, vairāk nevar sagaidīt.” Dievam nerūp tik daudz tas, kas tev ir, bet drīzāk tas, ko tu dari ar to, kas tev ir.

Dievs uzslavēja pirmos divus kalpus, jo viņi bija uzticīgi savu talantu izmantošanā. Viņu talanti vairojās, kad tos lietoja. “Ļaunie” kalpi neizmantoja talantus, ko kungs viņiem bija devis, un tie nevairojās. Tā ir mūžīga patiesība, ka “kalpošanas likums kļūst par saikni, kas savieno mūs ar Dievu un ar saviem līdzcilvēkiem.” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 326. lpp.) Neuzticīgais kalps izšķieda savu iespēju kalpot un visbeidzot zaudēja savu spēju to darīt.

Kad mēs izlietojam dāvanas, ko Dievs mums ir devis, lai pagodinātu Viņa vārdu, tās vairošies, paplašināsies un augs. Kā jūs varat atklāt dāvanas, ko Dievs jums ir devis? Pazemīgi lūdziet Dievu atklāt jums tās jomas, kurās Viņš ilgojas, lai jūs kalpotu. Kad Viņš jūs aicina, iesaistieties. Jūsu dāvanas augs, kad jūs tās izlietosiet, un jūs gūsiet gandarījumu kalpošanā Viņam.

Padomājiet par šo līdzību un attieciniet to uz savu dzīvi. Ko tā jums stāsta par to, ko jūs darāt ar to, ko Dievs jums ir iedevis? (Atcerieties, viss, kas jums ir, arī ir dāvana no Dieva.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Kristus līdzības” nodaļu “Talanti” 325.–365. lpp.

Pareiza izpratne par Bībeles garīgo dāvanu mācību nes vienotību draudzē. Atziņa, ka katrs no mums ir vērtīgs un vajadzīgs Kristus miesas loceklis, ir vienojoša. Katrs draudzes loceklis ir nepieciešams, lai veiktu Kristus misiju. Katrs loceklis ir apdāvināts kalpošanai.

“Katram ir dots darbs, ko darīt Kungam. Katram no Viņa kalpiem ir dota īpaša dāvana vai talants. ‘Vienam viņš deva piecus talantus, citam divus, un citam vienu, katram pēc viņa spējām.’ Katram kalpam ir kaut kas uzticēts, par ko viņš ir atbildīgs, un dažādās atbildības ir sadalītas saskaņā ar mūsu dažādajām spējām. Izdalot Savas dāvanas, Dievs nav rīkojies neobjektīvi. Viņš ir izdalījis dāvanas saskaņā ar Viņa kalpu zināmajām spējām, un Viņš sagaida attiecīgu atgriešanu.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 2. sēj., 282. lpp.)

Atceries arī, ka Gara dāvanas ir dotas, lai pagodinātu Dievu, nevis mūs pašus. Dievs tās ir devis, lai paaugstinātu Viņa vārdu un virzītu uz priekšu Savu darbu.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pakavējies vairāk pie domas, ka katrs no mums ir saņēmis dāvanas no Dieva. Kā tas praktiskā ziņā ietekmē jūsu vietējo draudzi? Kādu izmaiņu šī doma var ienest, iesaistot katru loekli kalpošanā?

---

2. Pastāsti Bībeles izpētes grupas locekļiem, kā kāda cita locekļa dāvanas tevi ir svētījušas. Pastāsti grupai, kā tu atklāji savas garīgās dāvanas. Kā tu domā, kādas ir tavas dāvanas, un kā tu tās izmanto, lai svētītu citus?

---

3. Šajā tēmā bija teikts, ka mūsu dāvanas aug, kad mēs tās izmantojam. Atskaties uz savu personīgo dzīvi. Vai tu redzi kādu dāvanu, ko Dievs tev ir iedevis, kas ir paplašinājusies, kad tu esi sācis to lietot, lai pagodinātu Viņa vārdu? Vienlaikus uzdod sev vēlreiz jautājumu ceturtdienas pētījuma beigās par to, cik uzticīgs tu esi tajā, ko Dievs tev ir iedevis.

VĀRDA LĪDZDALĪŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps 119:105, Jer 23:29, Ebr 1:1–3, 2Tim 3:14–17, 1Jņ 1:7–9, Māc 3:1, 2Tim 4:2.

ATMIŅAS PANTS:

“Tāpat tas ir ar Manu vārdu, kas iziet no Manas mutes. Tas neatgriezīsies pie Manis tukšā, bet tam jāizdara tas, ko Es vēlos, un jāizpilda savs uzdevums, kādēļ Es to sūtīju” (Jes 55:11).

Liecinot mēs stāstām par Jēzu. Bet ko mēs zinātu par Jēzu bez Bībeles? Cik daudz mēs patiesībā zinātu par lielo cīņu, Dieva mīlestību, Kunga dzimšanu, dzīvi, kalpošanu, nāvi, augšāmcelšanos un atgriešanos, ja mums nebūtu Rakstu?

Lai gan daba atklāj Dieva spēku un majestātiskumu, tā neatklāj glābšanas plānu. Jēzus ar Svētā Gara personas starpniecību ir “patiesais gaišums, kas nāca pasaulē, kas apgaismo ikvienu cilvēku” (Jņ 1:9). Bet tik un tā bez Dieva Vārda, kas pilnībā izskaidro dievišķo patiesību, Svētā Gara atklāsme mūsu sirdīs ir ierobežota. Dieva rakstītais Vārds ir visskaidrākā un vispilnīgākā Jēzus, Dzīvā Vārda, atklāsme.

Lai gan reliģiskie vadītāji pētīja Dieva Vārdu, daudzi neuztvēra tā galveno vēsti. Jēzus teica: “Jūs pētījat rakstus, jo jums šķiet, ka tajos jums ir mūžīgā dzīvība, un tie ir, kas dod liecību par Mani” (Jņ 5:39). Pareizi saprasta, katra Bībeles mācība atspoguļo Jēzus rakstura skaistumu. Kad mēs līdzdalām Dieva Vārdu, mūsu galvenais mērķis nav pierādīt, ka mums ir taisnība un ka otrs kļūdās, bet gan atklāt Jēzu katrā mūsu līdzdalītās patiesības šķautnē.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 15. augustā.

Dieva Vārda simboli

Izlasi Ps 119:105, Jer 23:29, Lk 8:11 un Mt 4:4. Kādi pieci simboli šajos pantos tiek izmantoti, lai aprakstītu Dieva Vārdu? Kā tu domā, kāpēc ir izvēlēti šie pieci simboli Dieva Vārda apzīmēšanai?

Dažādie simboli, kas izmantoti šajos pantos, apraksta dažas no galvenajām Dieva Vārda funkcijām. Līdzdalot citiem Dieva Vārdu, tas ir kā gaisma, kas apgaismo dzīvi. Jēzus, “pasaules gaisma”, izlaužas cauri to cilvēku tumsai, kas ir neizpratnē par to, kas ir Dievs, un par Viņa rakstura būtību. Prātus, ko ir aptumšojusi neizpratne par Dievu, ar Dieva Vārda starpniecību apgaismo Svētais Gars.

Saskaņā ar Jeremijas rakstīto Dieva Vārds ir kā uguns un āmurs. Tas aprij grēka sārņus mūsu dzīvē un salauž mūsu cietās sirdis. Kad mēs palīdzam cilvēkiem ieraudzīt Rakstos Jēzus godību, viņu cietās sirdis tiek salauztas un Viņa mīlestības uguns aprij savtības, mantkārības un iekāres sārņus.

Dieva Vārds ir arī salīdzināts ar sēklu. Sēklas galvenā īpašība ir dzīvības atdošana. Sēkla atvēl laiku augšanai. Ne visas sēklas izdīgst vienā laikā. Ne visi augi aug vienā tempā. Bet pareizos apstākļos sēklas dzīvība izlaužas cauri augsnei jaunā dzīvē. Sējot Dieva Vārda sēklu citu sirdīs un prātos, mēs neredzēsīm tūlītējus rezultātus, bet sēkla aug klusi un Dieva paša noliktajā laikā. Ja mēs atsaucamies Svētā Gara mudinājumiem, tā radīs ražu Dieva valstībai.

Jēzus salīdzina Savu Vārdu ar barojošu maizi. Kā daudzi no mums zina, nav daudz tādu lietu, kas ir tik aplaimojošas kā labs maizes klaips. Dieva Vārds apmierina dvēseles izsalkumu un baro mūsu iekšējās garīgās ilgas. Stāstot citiem Vārda apsolījumus un palīdzot viņiem atklāt, ka Jēzus ir Vārds, viņu dzīve tiks pārveidota Viņa labestībā, izdaiļota ar Viņa mīlestību, pārsteigta par Viņa žēlastību un aplaimota Viņa klātbūtnē.

Padomājiet vēlreiz par patiesībām, ko mēs zinām tikai no Bībeles. Ko tam vajadzētu stāstīt mums par to, cik ļoti mums vajadzētu vērtēt Bībeles mācību?

Dieva Vārda radošais spēks

Salīdzini Ebr 1:1–3, Ebr 4:12 un Ps 33:6, 9. Ko šie panti stāsta mums par Dieva Vārda spēku? _____

Dieva Vārds ir Dzīvais Vārds. Tas nes sev līdzīgu spēku izdarīt to, uz ko tas aicina. Cilvēku vārdi var runāt par to, kas ir, bet Dievs runā par lietām, kas vēl nav izdarītas, un tad rada tās Sava Vārda spēkā. Dieva Vārds ir radošs Vārds. Dzirdamajam Vārdam, kas iznāk no Viņa mutes, ir spēks radīt visu, ko tas pasludina.

Pirmās Mozus grāmatas radīšanas stāstā izteiciens “Dievs teica” ir izmantots atkārtoti (1Moz 1:3, 6, 11, 14, 20, 24, 26, 29). Dieva izteiktajiem vārdiem bija tāds spēks, ka tad, kad Viņš runāja, parādījās sauszeme, izdīga pumpuri, uzplauka puķes, ziedēja augļu koki un radās dzīvnieki.

1 Moz 1. nodaļā ir izmantots pārsteidzošs ebreju vārds, lai aprakstītu Dieva radošo aktivitāti. Šis vārds ir “bara”. Šajā īpašajā formā tas tiek izmantots, runājot par Dieva aktivitāti, radot kaut ko no nekā. Darbības vārds ir izmantots tikai tad, kad darītājs ir Dievs. Tas ir, tikai Dievs var “bara”, un Viņš to dara Sava runātā vārda spēkā.

Dievs ne tikai radīja šo pasauli Sava vārda spēkā, bet Viņš arī uztur un nodrošina to ar Savu vārdu. Tas pats spēks, kas ir Dieva runātajā Vārdā, ir Viņa rakstītajā vārdā. Tas pats Svētais Gars, kas bija aktīvs radīšanā, ir aktīvs arī Rakstu inspirēšanā. Viņš ir klātesošs, kad mēs lasām Bībeli vai līdzdalām to citiem. Dieva Vārdā ir dzīvību dodošs, dzīvi mainošs, radošs spēks. “Radošā enerģija, kas izsauca esamībā pasaules, ir Dieva Vārdā. Šis vārds piešķir spēku, tas rada dzīvību. Katra pavēle ir apsolījums. Pieņemts ar gribasspēku, uzņemts dvēselē, tas sev līdzīgu nes Bezgalīgā dzīvību. Tas pārveido raksturu un rada dvēseli no jauna pēc Dieva līdzības.” (Elena Vaita “Audzināšana”, 126. lpp.)

Iedomājies: Dievs runāja, un tā notika. Kā mēs varam aptvert, ko tas nozīmē? Ko šī pārsteidzošā realitāte stāsta mums par Viņa spēku? Kāpēc šai patiesībai par Dieva radošo spēku vajadzētu būt mūsu mierinājumam? _____

Dieva Vārda pētīšanas ieguvumi

Ir daudz ieguvumu no Dieva Vārda pētīšanas. Apustulis Pēteris mums stāsta, ka ar Rakstu apsolījumu palīdzību mēs kļūstam “dievišķās dabas līdzdalībnieki” (2Pēt 1:4). Jēkabs runā par “iedēstīto vārdu, kas var izglābt jūsu dvēseles” (Jēk 1:21). Pāvils piebilst, ka “Viņa žēlastības [vārds] . . . spēj jūs celt un dot mantojumu līdz ar visiem svētiem” (Apd 20:32). Bībelei ir glābjošs nolūks. Redzot Jēzu visos Rakstos, mēs tiekam mainīti. Uzlūkojot Viņu Viņa vārdā, mēs kļūstam līdzīgi Viņam (2kor 3:18). “Tas ir gan intelektuāla, gan garīga rakstura likums, ka mēs tiekam pārveidoti uzlūkojot. Prāts pakāpeniski pielāgojas tēmām, pie kurām tam ir ļauts kavēties.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 555. lpp.)

Izlasi 2Tim 3:14–17 un Jņ 17:14–17. Kādi papildu ieguvumi nāk no Dieva Vārda pētīšanas?

Rakstot savam jaunajam biedram Timotejam, apustulis Pāvils aicina viņu būt uzticīgam Rakstiem un līdzdala inspirētā Vārda pētīšanas ieguvumus. Saskaņā ar Pāvilu Bībele ir noderīga “mācībai”. Tā atklāj patiesību un uzrāda maldus. Tā atklāj Dieva plānu cilvēcei. Tā norāda mūsu grēkus, izlabo mūsu domāšanas kļūdas un pamāca mūs taisnībā. Raksti atklāj Kristus taisnību. Tie vada mūs no mūsu pašu grēcīguma muļķības uz Viņa taisnības skaistumu. Kad mēs redzam Jēzus nesavtīgo mīlestību salīdzinājumā ar mūsu pašu savtību, mēs esam pārsteigti. Uzlūkojot Rakstus Viņa līdzjūtības un gādības dziļumā, mūsu dzīve tiek izmainīta. Līdzdalot Viņa vārdu citiem, arī viņi tiek radikāli izmainīti. Uzlūkojot Jēzu Viņa Vārdā, mēs kļūstam līdzīgāki Viņam. Liecināšana nav dalīšanās ar to, ko mēs domājam vai pat kam mēs ticam. Tā ir mūžīgo patiesību līdzdalīšana, kas ir atrodamas Dieva Vārdā. Kad Dieva Vārds ir neiedomājamā veidā svētījis mūsu dzīvi, mēs varam uzticami stāstīt citiem, kā tas var ienest svētības arī viņu dzīvē.

Padomājiet par grūtiem laikiem, ko jūs personīgi piedzīvojāt, un kā Dieva Vārds bija jūsu spēks. Ko jūs mācījāties no šīs pieredzes? _____

Ieviešot dzīvē Dieva Vārdu

Kāds ir izskaitījies Bībelē vairāk nekā trīs tūkstošu apsolījumu. Katrs no šiem apsolījumiem nāk no mīloša Dieva sirds, kas, “darbodamies mūsos ar Savu brīnišķo varu, spēj darīt daudz vairāk par visu, ko lūdzam vai saprotam” (Ef 3:20). Dieva apsolījumi ir solījumi, ko Viņš izsaka katram no mums. Pieprasot šos apsolījumus ticībā un mācot citiem pieprasīt tos sev, Debesu svētības ieplūdis mūsu katra dzīvē. Apustulis Pāvils uzsver šo dievišķo realitāti Rm 8. nodaļā: “Viņš jau Savu paša Dēlu nav saudzējis, bet To par mums visiem nodevis nāvē. Kā tad Viņš līdž ar To mums nedāvinās visas lietas?” (Rm 8:32). Apustulis Pēteris izskaidro šo apsolījumu, paziņojot, ka “mums jau Viņa dievišķais spēks ir dāvinājis visu, kas vajadzīgs dzīvībai un dievbijībai Tā atziņā, kas mūs ir aicinājis ar Savu godību un spēku” (2Pēt 1:3). Pateicoties Kristus nāvei pie krusta un Viņa uzvarai pār sātanu un elles valdībām un varām, Viņš ir nodrošinājis mums visu nepieciešamo, lai dzīvotu dievbijīgu, garīgu dzīvi. Viņš arī apsola nodrošināt mūsu fiziskās pamatvajadzības.

Salīdzini 1Jņ 1:7–9 un Fil 4:13, 19. Lai gan šie apsolījumi ir diezgan atšķirīgi, ko tie māca mums par Dieva raksturu? Kā šie apsolījumi ir ietekmējuši tavu dzīvi? _____

Apsolījumi, ko mēs lasījām šajos pantos, katrs runā par kaut ko citu, bet tie ataino Dievu ļoti līdzīgi. Tie atklāj mīlošas piedošanas, bezgalīga spēka un gādības Dievu. Tie sniedz mums drošību, ka Dievs dziļi rūpējas par mums.

Izlasī Ebr 3:19; 4:1–3 un Mt 13:58. Ko šie panti stāsta mums par vajadzību pēc ticības?

Ir tik daudz brīnišķīgu Dieva apsolījumu Bībelē, un, kad mēs ticībā pieprasām šos Dieva apsolījumus un ticam tiem tāpēc, ka Kristus ir apsolījis, šo apsolījumu svētības kļūst par mūsu svētībām. Dieva apsolījumu piepildīšanos mūsu dzīvē ierobežo ticības trūkums tam, ka Dievs spēj darīt to, ko Viņš ir apsolījis. Lūdz, lai Dieva griba vada tevi šajā nedēļā pie kāda, kam nepieciešami cerības pilnie apsolījumi, kas atrodami Dieva Vārdā.

Vārda līdzdalīšana

Labā vēsts ir domāta līdzdalīšanai. Padomā par tām reizēm savā dzīvē, kad labā vēsts tevi iepriecināja. Tā varbūt bija tava saderināšanās diena, bērna piedzimšana, jauns darbs vai jaunas mašīnas vai mājas iegāde. Tu biji tik sajūsmināts, ka nevarēji sagaidīt, lai to kādam pastāstītu.

Ir brīnišķīgi dalīties priekā ar citiem, bet vislabākā ziņa visā universā ir Jēzus stāsts. Kad mēs atklājam jaunas domas Viņa Vārdā par glābšanu, kas ir Kristū, mūsu sirdis ir prieka pārpilnas un mēs ilgojamies to pastāstīt vēl kādam. Kad reliģiskās autoritātes centās apstādināt apustuļu sludināšanu, Pēteris paziņoja: “Jo mēs nevaram nerunāt par to, ko esam redzējuši un dzirdējuši” (Apd 4:20).

“Neviens vēl nav nonācis pie Kristus, ja viņa sirdī nav dzimusi vēlēšanās stāstīt citiem, kādu dārgu Draugu viņš ir atradis Jēzū; glābjošā un svētdarošā patiesība nevar palikt ielēgta viņa sirdī. Ja mēs esam ietērpti Kristus taisnībā un pildīti ar prieku, ko rada Viņa Gars mūsos, tad nespēsīm klusēt.” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus”, 78. lpp.)

Rm 1:14–16 Pāvils rakstīja: “Jo es esmu parādnieks grieķiem un barbariem, gudriem un nezinošiem. Tādēļ arī es esmu gatavs sludināt evaņģēliju jums Romā, jo es nekaunos Kristus evaņģēlija dēļ: tas ir Dieva spēks par pestīšanu ikvienam, kas tic, jūdām visupirms un arī grieķim.”

Apustulis Pāvils nekad nenogura stāstīt savu atgriešanās stāstu. Viņa sirds plūda pārī no prieka Jēzū. Viņam labā vēsts bija domāta, lai ar to dalītos, un viņš nespēja klusēt.

Kādi svarīgi principi par Dieva Vārda līdzdalīšanu atrodamī Jes 50:4, Māc 3:1 un 2Tim 4:2?

Nododot savu dzīvi Kristum un kalpošanai Viņam, Viņš atver mums iespēju durvis “runāt īstajā laikā” uz tiem, kuru sirdis Viņš ir atvēris. Visā savā liecināšanā mums ir jāpatur prātā trīs Bībeles principi: ko mēs sakām, kā mēs to sakām un kad mēs to sakām.

Kas ir tie cilvēki, ar kuriem jūs kontaktējaties, un kā jūs varat viņiem labāk liecināt?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Ceļš pie Kristus” nodaļu “Dieva atzišana” (87.–91. lpp.), grāmatā “Evaņģelizācija” nodaļu “Darba tehnika, iepazīstinot ar Bībeli” (481.–486. lpp.) un grāmatā “Evaņģēlija kalpi” nodaļu “Bībeles lasīšana ģimenes lokā” (192.–193. lpp.).

Dievs strādā ar cilvēku sirdīm mums visapkārt. Ja mums ir garīgas izšķiršanas spējas redzēt, kur Dievs jau strādā, mēs regulāri redzēsim iespējas līdzdalīt Viņa Vārdu citiem. Kad Dievs sagatavo sirds augšņi, mums ir iespēja iesēt evaņģēlija sēklu. Svētais Gars sagatavoja Nikodēma, sievietes pie akas, sievietes ar asiņošanu, zagļa pie krusta, Romas centuriona un daudzu citu sirdis uzņemt Viņa vārdu, pirms Jēzus viņus satika. Ar dzīves apstākļu un Svētā Gara ietekmes palīdzību viņi bija sagatavoti uzņemt Kristus vēsti.

Mums varbūt ir dabiska barjera jautāt cilvēkiem, vai mēs varam lūgt kopā ar viņiem, līdzdalīt Bībeles apsolījumus vai dot viņiem lasīt kādu literatūru. Kad mēs jūtamies mudināti stāstīt par savu ticību kādam, tad visbiežāk tas ir tāpēc, ka Svētais Gars, kas mudina mūs, vispirms jau ir sagatavojis šo cilvēku uzņemt mūsu liecību.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ja kāds pie tevis nāktu, jūtoties ļoti vainīgs par kaut ko un vajadzībā pēc Dieva piedošanas, kādu padomu tu viņam dotu un kādu Bībeles pantu līdzdalītu? Kāda ir tava personīgā pieredze ar vainas apziņu un Dieva piedošanas spēku tavā dzīvē?

---

2. Reizēm Dievs ieved mūsu dzīvē cilvēkus, jo Viņš ilgojas, lai viņi uzzinātu Viņa patiesību. Kā mēs varam būt tādi, kas izjūt Dieva vadību?

---

3. Pakavējieties vairāk pie Dieva spēka un Dieva Vārda, kā tas ir atklāts radīšanas stāstā un pašā radīšanā. Mums ir grūti aptvert paša universa konceptu, jo tas ir tik liels un plašs. Domājiet par to, ka Dievam, kurš to ir radījis, vajadzētu būt pat vēl lielākam nekā tas, ko Viņš ir radījis. Kā mēs varam gūt mieru, zinot, ka Dievs, kam mēs kalpojam, ir tik spēcīgs? Un Viņš ne tikai ir spēcīgs, bet Viņš arī mīl mūs. Kādu lielu cerību mēs varam gūt no tā, ka zinām to par Dievu? Kā šīs zināšanas var palīdzēt mums būt labākiem Viņa lieciniekiem?

JĒZUM LĪDZĪGA KALPOŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mt 5:13, 14; Fil 2:15; Mk 12:34; Ef 4:15; Mt 4:23–25; Mt 25:31–46.

ATMIŅAS PANTS:

“Un, kad Viņš ļaužu pulkus redzēja, sirds Viņam par tiem iežēlojās, jo tie bija novārdzināti un atstāti kā avis, kam nav gana” (Mt 9:36).

Jēzus patiesi rūpējās par cilvēkiem. Viņš vairāk bija ieinteresēts viņu bažās un vajadzībās nekā savējās. Viņa dzīve bija pilnībā vērsta uz citiem cilvēkiem. Viņa kalpošana bija mīloša līdzjūtība. Viņš apmierināja apkārtējo fiziskās, garīgās un emocionālās vajadzības, un tādējādi viņu sirdis tika atvērtas garīgajām patiesībām, ko Viņš mācīja. Kad Viņš dziedināja lepras slimniekus, atvēra aklo acis, padarīja dzirdīgas kurlo ausis, atbrīvoja dēmonu apsēstos, pabaroja izsalkušos un rūpējās par grūtībās nonākušajiem, tika aizskartas sirdis un izmainītas dzīves.

Tā kā cilvēki redzēja Viņa patiesās rūpes, viņi bija atvērti garīgajām patiesībām, ko Viņš mācīja. “Tikai Kristus metode dos patiesu veiksmi cilvēku aizsniegšanā. Glābējs sajaucās ar cilvēkiem kā tāds, kas ilgojās pēc viņu labuma. Viņš parādīja Savu līdzjūtību pret viņiem, kalpoja viņu vajadzībām un ieguva viņu uzticību. Tad Viņš arī lūdza viņiem: ‘Sekojiet Man!’” (Elena Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana”, 143. lpp.) Jēzus saprata, ka evaņģēlija atklāsmē pasaulei ir vajadzīga tikpat ļoti kā tā pasludināšana. Kristum līdzīga un kalpošanā Viņam nodotas dzīves patiesā liecība ir spēcīgs apliecinājums vārdiem, ko mēs runājam, un piešķir uzticamību mūsu liecībai.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 22. augustā.

Jēzus attieksme pret cilvēkiem

Jēzus vienmēr meklēja labu citiem. Viņš tajos saskatīja labāko. Viena no tā laika reliģisko vadītāju kritikām pret Jēzu bija tā, ka Viņš “uzņem grēciniekus un ēd kopā ar tiem” (Lk 15:2). Viņi bija nobažījušies par to, ka Viņš draudzējās ar “bezdievīgajiem”. Viņu reliģiskie uzskati bija drīzāk atsvešinoši, nevis iesaistoši. Viņi bija pārsteigti, kad Jēzus par Sevi teica: “Jo Es neesmu nācis aicināt taisnos, bet grēciniekus” (Mt 9:13).

Rakstu mācītāju, farizeju, saduļēju reliģija bija tāda, kas izvairās. Viņi domāja: “Dari visu, kas iespējams, lai izvairītos no grēka piesārņojuma.” Lai gan Jēzus nebija grēka aptraipīts, Viņš atnāca uz šīs pasaules čūsku midzeni, lai to izglābtu, nevis lai no tā izvairītos. Viņš ir “pasaules gaisma” (Jņ 8:12).

Izlasī Mt 5:13, 14. Kādas divas ilustrācijas Jēzus izmantoja, lai aprakstītu Savus sekotājus? Kā tu domā, kāpēc Viņš izmantoja šīs specifiskās ilustrācijas? Sk. arī Jņ1:9; Jņ 12:46, Fil 2:15.

Sāls bija viens no vissvarīgākajiem resursiem senajā pasaulē. Tas bija ārkārtīgi vērtīgs, un reizēm Romas leģioni izmantoja to naudas vietā. Tas bija lielas bagātības simbols. Tas tika izmantots, lai saglabātu pārtiku un piešķirtu ēdienam garšu. Salīdzinot Savus sekotājus ar sāli, Viņš būtībā pateica, ka patiesā pasaules bagātība nav ietekmīgākie un bagātākie cilvēki. Patiesā pasaules bagātība ir nodevušies kristieši, kas rada pārmaiņas Dieva valstības labā. Viņu nesavtīgās kalpošanas mīlestības darbi saglabā pasaules labestību un piedod garšu tās gaisotnei.

Otrā ilustrācija, ko Jēzus izmantoja (Mt 5:14), bija “pasaules gaisma”. Gaisma neizvairās no tumsas. Tā spīd tumsā. Tā neatraujas no tumsas. Tā izspiežas cauri tumsai, padarot tumsu gaišu. Jēzus sekotājiem ir jāizlaužas cauri šīs pasaules tumsai savā tuvākajā apkārtnē, ciemos, mazās un lielās pilsētās, lai apgaismotu viņus ar Dieva godību.

Pārdomājot Jēzus vārdus Jņ 17:15–18, kā mums jāsaprot doma par nošķiršanos no pasaules un izvairīšanos no visa pasaulīgā? Vai tas ir viens un tas pats? Ko Jēzus domāja, kad Viņš lūdza, lai Viņa sekotāji ir pasaulē, bet ne no pasaules? Kā to īstenot? _____

Jēzus izturēšanās pret cilvēkiem

Jēzus mērķis bija izcelt cilvēkos visu to labāko. Pat tad, ja apstākļi bija neparasti izaicinoši, Viņš atbildēja ar žēlastību. Lūkas evaņģēlijs ziņo, ka pūlis “brīnījās par žēlastības vārdiem, kas nāca pār Viņa lūpām” (Lk 4:22), un Jāņa evaņģēlijs piebilst, ka “žēlastība un patiesība nāca caur Jēzu Kristu” (Jņ 1:17). Viņa pieeja cilvēkiem bija atbrūņojoša. Viņa žēlastības pilnie vārdi aizskāra viņu sirds stīgas.

Izlasi Mt 8:5–10 un Mk 12:34. Kādus cerības pilnus vārdus Jēzus izteica diviem “bezcerīgiem” cilvēkiem – Romas centurionam un jūdu rakstu mācītājam? _____

Jēzus teiktais Romas militārajam pavēlniekam bija revolucionārs. Padomājiet, kā šis armijas oficiers jutās, kad Jēzus paziņoja, ka Viņš pat Israēlā nav redzējis tāda līmeņa ticību. Padomājiet arī par jūdu rakstu mācītāja pārdomām, kad Jēzus viņam teica: “Tu neesi tālu no Dieva valstības.” Jēzus spēja cilvēkos izcelt vislabāko. Ir tikai dažas lietas, kas var aiziet tik tālu kā kompliments, lai atvērtu sirdis evaņģēlijam.

Salīdziniet Jes 42:3, Kol 4:5, 6 un Ef 4:15. Kādus svarīgus principus šie panti māca mums par ticības līdzdalīšanu citiem un par attiecībām ar viņiem? _____

Ja mūsu vārdi ir iedrošinoši un žēlastības pilni, tiem ir pozitīva ietekme uz citiem cilvēkiem. Jesajas pravietiskie vārdi atklāj, ka Jēzus “kvēlojošu degli neizdzēsīs” un “ielūzušu niedri nenolauzīs”. Citiem vārdiem, Jēzus bija tik līdzjūtīgs, ka Viņš bija uzmanīgs, lai nevajadzīgi nesalauztu kādu, kas tikko ir nācis pie ticības, un nenoslāpētu vismazāko ticības dzirksti viņā.

Kāpēc tas, kā mēs kaut ko pasakām, ir tikpat svarīgi vai pat vēl svarīgāk par to, ko mēs sakām? Kā tu reaģētu uz šādu apgalvojumu: “Patiesība ir patiesība, un cilvēkiem tā ir vai nu jāpieņem, vai jāatmet”? Vai ir kas nepareizs šajā apgalvojumā? _____

Jēzus dziedinošā kalpošana

1. daļa

Mūsu Kunga evaņģelizācijas metode ir iet tālāk par iegaumētām uzrunām un sagatavotām prezentācijām. Tā ir tik bagāta un dinamiska kā pati dzīve. Katru dienu mēs stāvam plecu pie pleca ar cilvēkiem, kam ir visu veidu vajadzības: fiziskas, garīgas un emocionālas. Kristus ir iededzies apmierināt šīs vajadzības ar mūsu starpniecību, lai mēs izrādītu rūpes par cilvēku vientulību, ciešanām un sirds sāpēm, kā arī neslēptu interesi par viņu priekiem, cerībām un sapņiem.

Jēzus kalpoja cilvēku apzinātajām vajadzībām, lai Viņš varētu beigās apmierināt arī viņu visslēptākās vajadzības. Apzinātās vajadzības ir tās dzīves jomas, par kurām cilvēki jau saprot, ka nevarēs paši kaut ko atrisināt. Tā var būt vajadzība atmet smēķēšanu, samazināt svaru, sākt ēst labāku uzturu vai tikt galā ar stresu. Tā var būt vajadzība pēc ēdiena, mājokļa vai medicīniskās aprūpes. Tā var būt vajadzība pēc pāru vai ģimenes konsultācijas.

Augstākā vajadzība tomēr ir tā, kas cilvēkiem ir vajadzīgs visvairāk – vajadzība pēc personiskām attiecībām ar Dievu un apziņa, ka viņu dzīvei ir mūžības vērtība. Izlīgums ar Dievu salauztā pasaulē ir mūsu visaugstākā vajadzība.

Izlasi stāstus par paralizēto vīru Mt 9:1–7 un sievieti ar asiņošanu Mk 5:25–34. Kādas norādes mums ir abos šajos stāstos, ka Jēzus saistīja fizisko dziedināšanu ar augstāko vajadzību pēc izlīguma ar Dievu? _____

Kristus dziedinošā kalpošana ietvēra daudz vairāk nekā tikai fizisko un emocionālo dziedināšanu. Jēzus ilgojās, lai cilvēki piedzīvotu pilnību, ko ir izjaukusi grēka ielaušanās. Kristum fiziskā dziedināšana bez garīgas dziedināšanas neskaitījās pilnīga. Ja Dieva mīlestība motivē mūs ilgoties pēc cilvēka fiziskās un emocionālās labklājības, tā motivēs mūs arī daudz vairāk ilgoties pēc šī cilvēka garīgās labklājības, lai viņš varētu dzīvot visā pilnībā šeit un arī visā mūžībā. Galu galā, ikviens cilvēks, ko Jēzus bija dziedinājis, beigās nomira. Tāpēc viņu patiesā vajadzība, pāri visām citām, bija garīga.

Kādas iniciatīvas mūsu draudze var uzņemt vietējā kopienā, lai apmierinātu cilvēku vajadzības un parādītu, ka mēs par viņiem patiesi rūpējamies? Padomā par cilvēkiem savā kopienā. Ko tava draudze dara, lai ienestu pārmaiņas cilvēku dzīvē? _____

Jēzus dziedinošā kalpošana

2. daļa

Izlasi Mt 4:23–25 un Mt 9:35. Kāda trīskārša pieeja veido pamatu Kristus kalpošanai? Kā Viņš apmierināja cilvēku vajadzības, un kā tas ietekmēja viņu dzīvi? _____

Jēzus apvienoja trīs kalpošanas daļas – mācīšanu, sludināšanu un dziedināšanu. Viņš līdzdalīja mūžīgos principus, lai mēs visi varētu dzīvot nozīmīgu un mērķtiecīgu dzīvi. Viņš teica: “Es esmu nācis, lai tiem būtu dzīvība un pārpilnība” (Jņ 10:10). Viņa kalpošana atklāja žēlastības pārpilnību. Un Jēzus nāca, lai darītu mūs spējīgus dzīvot pārpilnu dzīvi jau tagad un visā mūžībā.

Izlasi Mk 1:32–39. Jēzus pavadīja visu dienu, dziedinot slimos un izdzenot dēmonus. Pēc tam, kad Viņš nākamajā rītā bija pavadījis laiku lūgšanā un pūlis meklēja vēl dziedināšanu, Viņš devās prom uz citu pilsētu. Kāpēc Viņš tos nedziedināja? Ievēro, ko Viņš pats min kā iemeslu Mk 1:38, 39. _____

Šis stāsts ir dziļš. Pēc neskaitāmu ļaužu dziedināšanas iepriekšējā dienā Jēzus nākamajā dienā atstāja pūli, kas meklēja Viņu un kam vēl joprojām bija dziedināšanas vajadzība. Viņš paskaidroja, ka Viņš ir nācis pasaulē, lai sludinātu evaņģēliju. Jēzus nebija tikai iespaidīgs brīnumdaris. Viņš bija dievišķais Dieva Dēls, kas bija nācis glābšanas misijā. Viņš nevarēja samierināties tikai ar fizisku slimību dziedināšanu. Viņš ilgojās, lai cilvēki saņem mūžīgās dzīvības dāvanu, ko Viņš piedāvāja. Viņš skaidri apliecināja mērķi, kāpēc Viņš bija nācis uz šo zemi, ar šiem vārdiem: “Jo Cilvēka Dēls ir nācis meklēt un glābt pazudušo” (Lk 19:10). Katrs dziedināšanas darbs bija iespēja atklāt Dieva raksturu, atvieglot ciešanas un nodrošināt mūžīgās dzīvības iespēju.

Vai ir iespējams dzīvot pārpilnu dzīvi, ko Jēzus piedāvā, ja esi trūcīgs un slim? Vai Jēzus piedāvāja cilvēkiem kaut ko dziļāku par fizisku dziedināšanu? Kādos praktiskos veidos mēs varam vadīt cilvēkus pie garīgām patiesībām, kalpojot viņu fiziskajām un emocionālajām vajadzībām? _____

Kas Jēzum ir svarīgi

Mt 24. nodaļā Viņa mācekļiem uzrakstītajai Jēzus vēstij, kas savieno notikumus starp Jeruzālemes iznīcināšanu un Viņa atgriešanos, seko trīs līdzības par gala laiku Mt 25. nodaļā. Šīs līdzības apraksta rakstura īpašības, ko Jēzum ir svarīgi redzēt cilvēkos, kas gaida Viņa otro atnākšanu. Līdzība par desmit jaunavām uzsver patiesas, autentiskas, Gara pildītas dzīves svarīgumu. Līdzība par desmit talantiem izceļ, cik svarīgi ir uzticīgi izmantot dāvanas, ko Dievs ir devis katram no mums. Līdzība par aitām un āžiem atklāj, ka patiesa kristietība kalpo to cilvēku vajadzībām, ar ko Dievs mums katru dienu liek sastapties.

Izlasiet Mt 25:31–46. Kā Jēzus apraksta patiesu kristietību? Uzrakstiet tās kalpošanas jomas, par kurām runāts šajos pantos. _____

Lai gan šī līdzība runā par cilvēku patieso fizisko vajadzību apmierināšanu – šo stāsta aspektu mums nevajadzētu atstāt novārtā –, vai ir iespējams, ka tur slēpjas kas vairāk? Cilvēku dvēselēs ir apslēpts izsalkums un slāpes pēc Jēzus, kas ilgojas tikt apmierinātas (Jņ 6:35, Jņ 4:13, 14). Mēs visi esam svešinieki, kas ilgojas pēc mājām, līdz mēs atklājam savu patieso identitāti Kristū (Ef 2:12, 13, 19). Mēs esam garīgi kaili, līdz tiksīm ietērpti Viņa taisnībā (Atkl 3:18, Atkl 19:7, 8).

Vecās Derības pravieši bieži aprakstīja cilvēka stāvokli kā tādu, kas ir bezcerīgi slim (Jes 1:5, Jer 30:12–15). Grēka slimība ir fatāla, bet pravieši norāda mums uz dziedināšanas līdzekli. “Jo Es sasiešu tavas vātis un dziedēšu tavas brūces, saka Tas Kungs” (Jer 30:17). Jēzus ir dziedināšanas līdzeklis pret mūsu dvēseles dzīvību apdraudošo slimību.

Līdzība par aitām un āžiem pamāca mūs rūpēties par to cilvēku fiziskajām vajadzībām, kas ir ap mums, bet tajā ir vēl kas vairāk. Tas ir stāsts par Kristu, kas apmierina dvēseles visdziļākās vajadzības, un tas ir Viņa aicinājums sadarboties ar Viņu, kalpojot tiem, kas ir ap mums. Pavadīt egoistisku dzīvi un atstāt novārtā citu fiziskās, garīgās un emocionālās vajadzības nozīmē riskēt ar mūžīgu zaudējumu. Līdzībā tie, kas atdeva dzīvību par kaut ko vairāk nekā sevi, saņem Kunga uzslavu un tiek uzņemti mūžībā, bet tie, kas savtīgi sekoja paši savam ceļam un atstāja novārtā citu vajadzības, saņem Kunga nosodījumu.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Daudzi netic Dievam un ir zaudējuši ticību arī cilvēkiem, bet viņi augstu vērtē līdzjūtību un izpalīdzību. Viņu sirdis tiek aizkustinātas, ja kāds, kura motīvs nav uzslavas vārdi vai savtīgas intereses, ienāk viņu mājā, kalpo slimajam, paēdina izsalkušo, apģērbj kailo, mierina noskumušo un laipni norāda uz Dievu, kura mīlestības un līdzjūtības vēstnesis ir šis darbinieks. Dziļi sirdī rodas pateicība. Ticība ir iededzināta. Šie ļaudis redz, ka Dievs rūpējas par tiem, un ir gatavi klausīties, kad tiek atvērts Viņa Vārds.” (Elena Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana”, 145. lpp.)

Nesavtīgā Jēzus kalpošana atver sirdis, salauž aizspriedumus un rada uzņēmību pret evaņģēliju. Draudze ir Kristus miesa, kas apmierina vajadzību pēc mīlestības visapkārt. Kristus sūta mūs savās kopienās, lai mēs Viņa vārdā ienestu pārmaiņas. Lai gan mums noteikti ir jābūt uzmanīgiem, lai netiktu pasaules piesārņoti (un tas ir ļoti reāls un bīstams drauds mūsu draudzei), mums vienlīga ir jābūt aizsniegt cilvēkus tur, kur viņi ir, un jāļauj sevi izmantot Dievam, kurš grib paņemt cilvēkus no tās vietas, kur viņi atrodas, un aizvest viņus tur, kur viņiem vajadzētu būt.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc Kristus līdzjūtīgā kalpošana ir tik spēcīga, laužot aizspriedumus un atverot cilvēku sirdis, lai uzklautu garīgās patiesības? Mēģiniet iedomāties, cik daudz ietekmīgāka būtu mūsu liecība, ja mēs atspoguļotu tādas pašas nesavtīgas rūpes par citiem, kā to darīja Jēzus.

---

2. Vai tu vari atcerēties, kad tu pateici kaut ko patiesu, pareizu, pat vajadzīgu, bet tu to pateici nepareizi, tas ir, sliktā tonī vai ar nepareizu attieksmi. Ko tu mācījies no šīs pieredzes, kas var palīdzēt tev to vairs neatkārtot, piemēram, gaidīt, kad esi nomierinājies, un tikai tad runāt?

---

3. Pakavējieties vairāk pie domas, ka pat visi tie cilvēki, kas ir dziedināti vai uzmodināti no mirušajiem, beigās nomirst. Ko tas mums stāsta par to, kā mums vajadzētu vadīt savu misiju un kalpošanu savā apkārtnē?

---

4. Kādu kalpošanu vietējā kopienā jūs draudze varētu uzsākt, ko jūs šobrīd vēl nedarāt?

---

5. Kā garīgas iespējas tiem, kas meklē, jūs varat radīt ar kalpošanu apzinātajām viņu vajadzībām?

ATTĪSTOT GLĀBĀJOŠU ATTIEKSMI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ 4:27–30, 39–42; Mt 15:21–29; 2tes 1:1–4; Rm 15:7; Ef 4:32; 1Pēt 3:15.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet turiet Kungu Kristu svētu savās sirdīs, būdami arvien gatavi aizstāvēties pret ikvienu, kas vaicā par cerības pamatu jūsos” (1Pēt 3:15).

Jo vairāk mēs pētām Jēzus dzīvi, jo vairāk mūs izbrīna Viņa spēja pieņemt un apstiprināt cilvēkus. Lai gan Viņš izteica sāpīgus rājienus tā laika reliģiskajiem vadītājiem, Viņš priecīgi uzņēma tos, kas, vainas apziņas nomocīti un bezcerīgi nosodīti, cīnījās ar grēku. Viņa žēlastība bija viņiem pieejama. Tā bija domāta pat visļauņākajiem grēciniekiem. Viņa piedošanas dziļums bija bezgalīgi dziļāks par viņu grēku dziļumu. Viņa mīlestība nepazīna robežas.

Jēzus nekad neizrādīja kādu lepnuma vai pārākuma iezīmi. Viņš visus cilvēkus redzēja radītus pēc Dieva līdzības, tajā pašā laikā grēkā kritušus, ko Viņš ir nācis glābt. Neviens nebija ārpus Viņa mīlestības. Neviens nebija kritis tik zemu, ka Viņa žēlastība nevarētu viņu aizsniegt. Viņš parādīja cieņu visiem, kas nonāca saskarsmē ar Viņu, un izturējās pret viņiem ar godu. Viņš ietekmēja cilvēkus valstības labā, jo Viņš ticēja viņiem. Viņa klātbūtnē viņu dzīves mainījās, jo Viņš dziļi rūpējās par viņiem. Viņi cēlās, lai kļūtu par tiem, kas viņi varēja būt, pateicoties Viņa ticībai.

Šīs nedēļas tēmā mēs dziļāk pētīsim Jēzus attieksmi pret cilvēkiem un uzzināsim, kā ieviest šos principus savā personīgajā dzīvē.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 29. augustā.

Uzņēmība pret evaņģēliju

Izlasi Jņ 4:27–30, 39–42. Kā Jēzus saruna ar samarieti parāda patiesību, ka evaņģēlijam ir atvērti dažādi cilvēki pat negaidītās vietās? _____

Pēdējā vieta, kur mācekļi cerēja atrast evaņģēlijam atvērtas sirdis, bija Samarijā. Samarieši bija pastāvīgā konfliktā ar jūdiem par doktrinām un dievkalpošanu. Šis naidīgums bija jau vairākus gadu desmitus sens. Samarieši bija gribējuši piedalīties Jeruzālemes tempļa būvniecībā, bet viņiem tika atteikta šī iespēja, jo viņi precējās ar pagānu kultūrām un viņu uzskati nebija vispāratzīti. Rezultātā samarieši uzcēla savu templi Garicima kalnā. Mācekļi bija labprātīgi izlaist Samariju kā neauglīgu zemi evaņģēlija sludināšanai.

Jēzus redzēja to, ko mācekļi neredzēja: uzņēmīgas sirdis. Jāņa ziņojums par sievieti pie akas sākas ar šiem vārdiem: “Tad Viņš atstāja Jūdeju un devās atkal uz Galileju. Bet Viņam bija jāiet caur Samariju” (Jņ 4:3, 4). Jēzum “vajadzēja” iet caur Samariju, jo Svētais Gars pārlicināja Viņu, ka šajā neiedomājamā vietā būs uzņēmīgas sirdis. Kad Svētais Gars ir dievišķi svaidījis mūsu acis, mēs ieraugām iespējas tur, kur citi saskata tikai grūtības. Mēs redzam bagātīgu dvēseļu ražu Dieva valstībai tur, kur citi tikai tukšus laukus.

Izlasi Apd 8:4, 5, 14. Kāds bija galarezultāts Jēzus kalpošanai Samarijā? _____

Mācekļi būtu pagājuši Samarijai garām, nedodot samariešiem iespēju dzirdēt Dieva Vārda patiesību. Jēzus saskatīja to, ko viņi neredzēja. Viņš redzēja, ka Svētais Gars ir radījis uzņēmību sievietes sirdī. Viņas dramatiskā atgriešanās ietekmēja daudzus cilvēkus pilsētā. Mēs ne vienmēr redzēsim tūlītējus rezultātus no savām liecināšanas aktivitātēm, bet, sējot sēklas uzņēmīgās sirdīs, kādu dienu tās nesīs ražu Dieva godam.

Mēs nekad neuzzināsim, kāda ietekme uz citiem būs bijusi mūsu vārdiem un darbiem – vai nu laba, vai slikta. Tādā gadījumā kāpēc mums vajadzētu vienmēr būt uzmanīgiem ar to, ko mēs sakām un ko darām citu klātbūtnē? _____

Pielāgošanās attieksme

Mūsu attieksme bieži nosaka spēju ietekmēt citus. Asa, kritiska un nedraudzīga attieksme novērs cilvēkus no tevis, un, pat ja tu vari liecināt, ir mazāka iespēja, ka tavi vārdi tiks uzņemti.

Turpretī pozitīva attieksme un ticība citiem velk viņus pie mums. Tas rada draudzības saiti. Jēzus izsaka šo principu, sakot: “Es jūs vairs nesaucu par kalpiem, jo kalps nesaprot, ko viņa kungs dara; bet Es jūs esmu saucis par draugiem, tāpēc ka visu, ko Es esmu dzirdējis no Sava Tēva, Es jums esmu darījis zināmu” (Jņ 15:15). Draugi pieņem cits citu, neskatoties uz vājībām un kļūdām, un brīvi dalās priekos un bēdās.

Izlasi Mt 15:21–28 un Mk 14:6–9. Šie panti apraksta divas sievietes no atšķirīgām vidēm. Jēzus šķietami pret vienu bija skarbs, pret otru – maigs. Kādas norādes ir šajos pantos, ka Jēzus parādīja Savu glābjošo žēlastību katrai no tām un ieguva abu sieviešu uzticību?

Sieviete Mt 15. nodaļā bija kānaāniete. Jēzus ar nodomu sākumā noraidīja viņu, lai, esot neatlaidīgai, viņas ticība augtu. Beigās Viņš piepildīja viņas ilgas un tad izteica pārsteidzošu apgalvojumu, ko neviens reliģiskais vadītājs Jūdējā tajā laikā nekad nebūtu izteicis nabaga kānaānietei. Viņš publiski paziņoja: “Ak, sieva, tava ticība ir liela!” (Mt 15:28). Tas bija viens no lielākajiem komplimentiem, kas varētu nākt no reliģiska skolotāja. Vai varat iedomāties, kā viņas sirds priecājās un kā tika izmainīta viņas dzīve?

Savukārt sieviete, kas svaidīja Jēzus kājas ar dārgām smaržām, bija jūdiete un ar sliktu reputāciju, sieviete, kas bija rīkojusies slikti un bieži grēkojusi, bet kurai tika piedots, viņa tika pārveidota un radīta no jauna. Kad citi viņu kritizēja, Jēzus izteica viņai komplimentu un uzslavēja viņas rīcību. Viņš apliecināja: “Patiesi Es jums saku: kur vien evaņģēliju sludinās pa visu pasauli, tur arī to teiks, ko šī darījusi, viņai par piemiņu” (Mk 14:9).

Izlasot abus augstāk minētos stāstus, kas ir svarīgākais pozitīvā dvēseļu mantošanas attieksmē? Kāda veida attieksmes pielāgošana tev ir nepieciešama, ne tikai liecināšanai, bet dzīvei vispār? _____

Atklājot patiesību mīlestībā

Draudzība vien nemanto cilvēkus Kristus. Mums var būt daudz draugu, cilvēki, ar kuriem mums patīk būt kopā un kam patīk būt kopā ar mums, bet, ja mēs nekad viņiem nepastāstām, ko mums nozīmē Jēzus un kā Viņš ir izmainījis mūsu dzīvi, mūsu draudzība nebūs daudz ieguldījusi mūžības jautājumā. Protams, mums var būt jautri kopā, bet Dievs aicina mūs būt vairāk nekā tikai jautriem. Draudzība vien neaizvedīs cilvēkus pie Kristus, bet nedraudzīga attieksme var aizraidīt cilvēkus no Kristus.

Apustulis Pāvils atgādina, lai mēs runājam “patiesību mīlestībā” (Ef 4:15). Draudzības saites tiek veidotas, kad mēs piekritam cilvēkiem un, cik vien iespējams, nenosodām un izsakām komplimentus gadījumos, kad tas ir piemēroti. Cik svarīgi izveidot ieradumu meklēt cilvēkos labo, nevis sliktu.

Izlasī 2tes 1:1–4. Uzskaiti dažas specifiskas lietas, par kurām Pāvils tesalonīķiešiem izsaka komplimentus. _____

Ir cilvēki, kas, šķiet, priecājas atrast citos nepareizo, kaut vai vismaz tāpēc, lai paši justos labāki. Apustulis Pāvils tāds nebija. Draudzēs, kurās viņš kalpoja, viņš meklēja pozitīvo. Protams, viņš norāja kļūdas un neattaisnoja grēku, bet viņš pievērsās tam, lai celtu draudzes, ko bija dibinājis. Viens veids, kā viņš to darīja, bija izgaismojot to, ko viņi dara pareizi.

Elenas Vaitas vārdi par pozitīvu attiecību svarīgumu ir vērā ņemami. “Ja mēs pazemotu sevi Dieva priekšā un būtu laipni, pieklājīgi, labsirdīgi un līdzjūtīgi, notiktu simts atgriešanās pie patiesības tur, kur tagad nav nevienas.” (“Liecības draudzei” 9. sēj., 189. lpp.)

Brīdi pārdomājiet augstāk minēto citātu. Ko tavai draudzei nozīmētu tas, ja laipnība, pieklājība, labsirdība un žēlastība izplūstu no katra draudzes locekļa sirds? Kāda izskatītos šāda draudze? Ielūkojies savā sirdī un jautā sev, kā tu varētu augt šajā ziņā! _____

Iecietības pamats

Izlasi Rm 15:7 un Ef 4:32. Kā tu aprakstītu iecietības pamatu? Kāda ir nenosodošas attieksmes būtība? _____

Šajās divās rindkopās apustulis Pāvils atklāj principus, kas ir citu cilvēku pieņemšanas pamatā. Tā kā Kristus ir piedēvis katram no mums un pieņēmis mūs, vai mēs varam atteikties piedot citiem un viņus pieņemt? Patiesībā tieši tāpēc, ka Jēzus mūs ir pieņēmis, mēs varam pieņemt cits citu, pat neskatoties uz citu trūkumiem.

Padomā dziļāk, ko tas nozīmē. Padomā par sevi un dažām lietām, ar ko tu esi cīnījies vai varbūt joprojām cīnies – par to, ko varbūt tikai tu pats zini un kas tev būtu ļoti sāpīgi, ja kāds to uzzinātu.

Un tomēr. Ticībā tu esi Kristus pieņemts, un Viņš zina visu par to, ko citi nezina. Jā, Viņš zina, taču Viņš tevi tik un tā pieņem – ne tavas labestības dēļ, bet Viņa paša dēļ.

Kāda tad vajadzētu būt tavai attieksmei pret citiem?

Dažiem šo ir grūti saprast. Patiesa iecietība nozīmē, ka mēs pieņemam cilvēkus tāds, kādi viņi ir, ar visiem viņu grēcīgajiem ieradumiem, jo viņi ir cilvēki, kas radīti pēc Dieva līdzības. Tā kā Kristus nomira par mums, kad “mēs vēl bijām grēcinieki” un “salīdzināja mūs ar Dievu”, kad mēs vēl bijām Viņa ienaidnieki, mēs varam piedot un pieņemt citus. Viņa mīlestība pret mums kļūst par pamatu mūsu piedošanai un labvēlībai pret citiem (Rm 5:6–10).

Bet, kad reiz ir nodibinātas iecietīgas, gādīgas attiecības, bieži vien ir nepieciešams konfrontēt cilvēkus mīlošā veidā ar Rakstu patiesībām. To nedarīt nozīmē izturēties nevēriģi pret mīlestību. Kā draugi mēs rūpējamies par to, lai līdzdalītu dzīvi mainošas, mūžīgas patiesības ar saviem draugiem.

Jēzus attieksme nebija: “Dari, kas tev patīk. Viss ir kārtībā. Es vēl joprojām tevi pieņemu.” Viņa attieksme drīzāk bija: “Nav svarīgi, ko tu esi darījis, es esmu labprātīgs tev piedot un nodrošināt tev spēku mainīties.” Bībeles patiesība, kas pazemīgi atklāta Kristus garā ar mīlošu attieksmi, manto sirdis un izmaina dzīvi.

Kā ir iespējams pieņemt cilvēku, nepieņemot viņa grēcīgo uzvedību? Kā mēs varam būt labvēlīgi, vienlaikus neattaisnojot un nepacīšot grēku? _____

Mīloši atklāta patiesība

Jēzus neatstāja novārtā patiesības atklāšanu “mīlestības dēļ”, jo tā nebūtu mīlestība. Mīlestība vienmēr meklē otram vislabāko. Starp mīlestību un patiesību nav konflikta. Patiesība, kas atklāta pazemīgi un laipni, ir mīlestības apliecinājums. Jēzus teica: “Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība” (Jņ 14:6). Jēzus ir vienīgais glābšanas ceļš (Apd 4:12). Viņa žēlastība glābj mūs, lai mēs uzzinātu Viņa patiesību un dzīvot Viņa dzīvi. Patiesība bez mīlestības vada pie smacējoša legālisma, kas apslāpē garīgo dzīvi, kamēr tā saucamā “mīlestība” bez patiesības vada pie iecietīga sentimentālisma bez satura, atstājot cilvēku dreifēt neskaidrības jūrā. Patiesība, kas atklāta mīlestībā, vada pie autentiskas kristieša pieredzes, kas nodrošina skaidru virzienu, nolūku un noteiktību.

Izlasī 1Pēt 3:15, 2Tim 4:2 un Tit 3:4, 5. Kādi izteicieni šajos pantos atklāj līdzsvaru starp Bībeles patiesību līdzdalīšanu un pazemīgu, iecietīgu garu? _____

Jaunās Derības rakstnieki nekad neuzsver mīlestību pāri patiesībai. Viņi skaisti savij kopā mīlestību un patiesību, žēlastību un likumu, līdzjūtību un godīgumu. Pēteris brīdina savus ticības biedrus: “Bet turiet Kungu Kristu svētu savās sirdīs, būdami arvien gatavi aizstāvēties pret ikvienu, kas vaicā par cerības pamatu jūsos” (1Pēt 3:15). Citiem vārdiem, jums ir jāzina, kam jūs ticat, kāpēc jūs tam ticat, un jābūt spējīgiem paskaidrot, kam jūs ticat un kāpēc. Tas nenozīmē, ka jums būs visas atbildes vai ka jums jābūt spējīgiem pārliecināt citus par saviem uzskatiem. Tas nozīmē tikai to, ka ar “lēnprātību un bijību” – tas ir, ar pazemību un izpratni par to, cik svarīgs jautājums ir likts uz spēles, – tu vari paskaidrot un aizstāvēt savu ticību.

Pāvils dod padomu savam jaunajam protežē Timotejam: “Pasludini Dieva vārdus, uzstājies laikā, nelaikā, norāj, brīdini, paskubini ar visu pacietību un mācību” (2Tim 4:2). Titam viņš atgādina, ka Dieva laipnība un mīlestība izglābusi tos, kas atdzimuši Viņā (Tit 3:5).

Mēs arī tiekam aicināti atklāt patiesību mīlestībā – visā lēnprātībā un pazemībā. Mūsu Kungs aicina mūs pievienoties Viņam, mīloši un iecietīgi līdzdalot Viņa pēdējo dienu vēsti pasaulei, kas bez Kristus iet bojā.

Ja kāds tev jautātu, kāpēc tu esi kristietis, kā tu atbildētu un kāpēc? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Kristū apvienojas gana sirsnīgās rūpes, vecāku maigā mīlestība un līdzjūtīgā Pestītāja nesalīdzināmā žēlastība. Par savām svētībām Viņš runā visvaldzinošākajos vārdos. Viņš neapmierinās tikai ar piedāvāšanu, bet parāda tās vispievilcīgākajā veidā, lai izraisītu vēlēšanos tās iemantot. Arī Viņa kalpiem ir jāizceļ dārgās dāvanas neizsakāmi lielā godība. Kristus brīnišķā mīlestība atkausēs un uzvarēs sirdis, kamēr pamatmācību vienkārša atkārtošana nepanāks neko. ‘Ieprieciniet, ieprieciniet Manu tautu!’ saka jūsu Dievs. ‘Kāp jo augstā kalnā, Ciāna, tu, labās vēsts nesēja! Pacel savu balsi ar spēku. Jeruzāleme, tu, labās vēsts nesēja, un nebīsties! Pasludini Jūdas pilsētām: ‘Redziet, te ir jūsu Dievs!’ (. .) Kā Gans Viņš ganīs savu ganāmo pulku. Viņš ņems jērus savās rokās un tos nesīs savā klēpī, un sargās avju mātes’ (Jes. 40:1,9–11).” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 826., 827. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Diemžēl daži cilvēki liek sev justies labāk, norādot uz citu kļūdām. Kā mēs varam būt droši, ka neiekritīsim tādā pašā domāšanā?

---

2. Pārdomājiet šo scenāriju: kāds draugs ir atgriezies no bērēm un izsaka šādus vārdus: “Es tā priecājos, ka tante ir Debesīs un no augšas skatās uz mani. Tas man liek justies tik labi.” Balstoties uz principiem, ko mēs pētījām šajā nedēļā, ko jūs atbildētu? Tas ir, lai arī cik svarīgs ir jautājums par mirušo stāvokli, kāpēc šis varētu nebūt vislabākais brīdis, kad šim cilvēkam pasniegt Bībeles stundu par šo tēmu?

---

3. Pārrunājiet šo citātu, domājot par liecināšanu citiem: “Meklējot ļauno citos, ļaunums attīstās tajos, kas to meklē. Kavējoties pie citu trūkumiem, mēs tiekam pārvērsti tādā pašā līdzībā. Bet, uzlūkojot Jēzu, runājot par Viņa mīlestību un rakstura pilnību, mēs kļūstam izmainīti pēc Viņa līdzības. Pārdomājot cēlo ideālu, ko Viņš ir nolīcis mūsu priekšā, mums vajadzētu tikt paceltiem šķīstā un svētā gaisotnē, Dieva klātbūtnē. Kad mēs mājotam tur, no mums izstaro gaisma, kas atstaro uz visiem, kas ir savienoti ar mums.” (Elena Vaita “Evaņģēlija kalpi”, 479. lpp.)

AIZRAUJOŠS IESAISTĪŠANĀS VEIDS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 1:1, 2, 26; 2Moz 18:21–25; 1kor 12:12–25; Apd 16:11–15, 40; Apd 4:31; Apd 12:12.

ATMIŅAS PANTS:

Tad Viņš saka uz Saviem mācekļiem: "Pļaujāmā daudz, bet pļāvēju maz. Tāpēc lūdziet pļaujas Kungu, lai Viņš izsūta strādniekus Savā pļaujāmā" (Mt 9:37, 38).

Kāds ir teicis: "Skaitļos ir spēks." Kaut kādā ziņā tā ir patiesība. Vai esi kādreiz pamānījis, ka esi daudz vairāk motivēts nodarboties ar sportu, ja dari to grupā, nevis viens pats? Daudzi cilvēki pievienojas veselības klubiem, sporta zālēm un fitnesa klubiem, jo viņi tic, ka tad vingros vairāk un arī baudīs vairāk, ja darīs kopā ar citiem. Līdzīgi arī Dievs mūs ir radījis sadraudzībai. Mēs esam sabiedriskas būtnes, un tas pats, kas ir patiesi attiecībā uz vingrošanu, ir patiesi arī par daudzām citām lietām dzīvē: mums veicas labāk, ja mums ir sociāla atbalsta sistēma. Īpaši tas attiecas uz garīgiem jautājumiem.

Visā Bībelē ir aprakstītas mazās grupas kā viena no Dieva metodēm, kā stiprināt mūsu ticību, pieaugt Viņa vārda atziņā, padziļināt lūgšanu dzīvi un sagatavot liecināšanai. Tēvs, Dēls un Svētais Gars piedalījās mazo grupu kalpošanā. Mozus bija mazās grupas vadītājs. Jēzus nodibināja Savu mācekļu mazo grupu, un apustulis Pāvils apceļoja Romas pasauli ar savu evaņģelizācijas biedru mazo grupu.

Šīs nedēļas pētījumā mēs pievērsīsimies Bībeles mācībai par mazajām grupām, un jūs atklāsiet aizraujošu veidu, kā iesaistīties.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 5. septembrī.

Mazās grupas: Dieva sākotnējā doma

Izlasi 1Moz 1:1, 2, 26; Ebr 1:1, 2 un Ef 3:8, 9. Kā šie panti atklāj Dievības vienotību? ____

Tēvs, Dēls un Svētais Gars kopā piedalījās radīšanā. Viņiem katram bija atšķirīgs uzdevums, bet viņi strādāja kopā nesaraujamā vienotībā. Tēvs bija galvenais Dizaineris, izcilais arhitekts. Viņš īstenoja Savus plānus ar Jēzus starpniecību, kā aktīvais instruments radīšanā saskaņā ar Svētā Gara spēku. Šāda spēcīga pārdabiska darbība ir augstāka par mūsu saprašanu. Tas, ko mēs varam aptvert un vēl pie tam skaidri, nav tikai radītās pasaules realitāte un kosmos, bet tas, ka Dievs pats to visu ir radījis (sk. Rm 1:18–20).

Mazās grupas sākumā bija Dieva ideja. Lai gan ir jābūt uzmanīgam, izmantojot salīdzinājumus attiecībā uz daudziem noslēpumainajiem Dieva aspektiem, būsīm brīvi attiecībā pret vienu un teiksim, ka Tēvs, Dēls un Svētais Gars izveidoja pirmo “mazo grupu” glābšanas vēsturē. Viņi kopā piedalījās cilvēces radīšanā un tad pēc grēkā krišanas tās glābšanā.

Salīdzini Jņ 10:17, 18 ar Rm 8:11 un 1kor 15:15. Kā Kristus augšāmcelšanās parāda Tēva, Dēla un Svētā Gara vienotību glābšanas plānā? _____

Tēvs, Dēls un Svētais Gars ir vienoti “mazajā grupā” ar īpašu nolūku atpestīt cilvēci. “Glābšanas plānam ir sava vieta Bezgalīgajos nodomos jau no mūžīgiem laikiem.” (Elena Vaita “Fundamentals of Christian Education”, 186. lpp.) Dievam nav nekā svarīgāka par maksimāli daudzu cilvēku izglābšanu (1Tim 2:4, 2Pēt 3:9). Mazajām grupām var būt daudz nolūku, ko mēs pētīsim šīs nedēļas tēmā, bet to augstākais nolūks ir pievērsties pazudušo cilvēku mantošanai Jēzum. Tas ir, strādājot mazajās grupās, mēs varam palīdzēt ne tikai sev, bet arī citiem. Tas ir, augstākajam mazās grupas mērķim vajadzētu būt dvēseļu mantošanai.

Pārdomājiet mūsu Dieva vienotības noslēpumu. To ir grūti aptvert, vai ne? Tomēr mēs vēl joprojām ticam un uzticamies tam, ko mēs pilnībā nesaprotam, vai ne? Kāpēc šis ir tik svarīgs princips, kam kristiešiem sekot, kad runa ir par ticību? _____

Mazās grupas Bībelē

Bībele nodrošina daudzu mazo grupu piemērus, kas lūdz, ir sadraudzībā, iedrošina cits citu un strādā kopā Kristum. Šīs grupas nodrošina Dieva ļaudīm iespēju dalīties atbildībā un pilnībā izlietot savas dažādās dāvanas. Tas ir, mazās grupas var nodrošināt iespēju Kungam daudz pilnīgāk izmantot katru no mums.

Izlasi 2Moz 18:21–25. Kādu padomu deva Mozus sievas tēvs Jetrus, kas Mozum radija nozīmīgas pārmaiņas? Kāpēc šis plāns bija tik ļoti svarīgs? _____

Katrs cilvēks Israēla nometnē kļuva par desmit cilvēku grupas daļu, ko vadīja dievbijīgs darbinieks. Šīs mazās grupas bija vieta, kur risināt problēmas, bet tās bija arī kas vairāk. Tās bija sadraudzības vietas, kur varēja novērst problēmu rašanos un rūpēties par garīgās dzīves izaugsmi. Tās bija vietas vizijām, kur Dievs varēja līdzdalīt savu plānu Israēlam. Šādās grupās ļaudis varēja izveidot ciešas un gādīgas attiecības, kas varēja palīdzēt visiem iesaistītajiem tikt galā ar jebkuru jautājumu, ar ko viņi saskārās. Nav šaubu – gan toreiz, gan tagad cilvēki cīnījās ar jautājumiem, kuros citi viņiem varēja palīdzēt. Mazās grupas nodrošināja iespēju būt siltā, gādīgā sadraudzībā, garīgu izaugsmi un problēmu risināšanu.

Pārsteidzoši, ka mazo grupu speciālisti mums stāsta, ka grupas ideālais lielums ir starp sešiem un divpadsmit cilvēkiem. Tas ir tieši tik daudz, cik Mozus un Jēzus izvēlējās, veidojot savas grupas.

Izlasi Lk 6:12, 13; Mat 10:1 un Mk 3:13–15. Kāds bija Jēzus divkāršais mērķis, aicinot mācekļus un izvēloties viņus kā daļu no Viņa mazās grupas kalpošanas? _____

Jēzus nolūks, aicinot mācekļus, bija sagatavot viņus misijai pasaulē gan garīgi, gan praktiski. Sadraudzībā ar Viņu tie augtu žēlastībā. Mazo grupu sanāksmju kontekstā viņi mācītos, kā efektīvāk kalpot. Dienu no dienas, novērojot Jēzus kalpošanu ap Viņu esošo cilvēku vajadzībām, viņi mācītos vērot, kā izlietot savas dāvanas. Jēzus mazo grupu nolūks bija gan garīga augšana, gan misija.

Padomājiet par laiku, kad jūs bijāt iesaistīti mazajā grupā, kas rūpējās cits par citu un kas darbojās, lai sasniegtu kopīgu mērķi. Ko tu iemācījies, kas varētu palīdzēt tev saprast mazo grupu vērtību mūsu ticības kontekstā? _____

Veidotas kalpošanai

Izlasi 1kor 12:12–25. Kā cilvēka ķermenis nodrošina izcilu ilustrāciju tam, kā strādāt harmoniski kopā mazajās grupās? _____

_____

Pāvils ne tikai atklāj garīgo dāvanu svarīgumu draudzes dzīvē, bet viņš arī ierosina modeli, kā tās var organizēt. Viņš pārrunā garīgās dāvanas Kristus miesas kontekstā un kā šāds modelis var darboties.

Anatomijas un fizioloģijas pētījumi atklāj, ka ķermeņa orgāni ir organizēti dažādās savstarpēji saistītās sistēmās. Piemēram, gremošanas, sirds un asinsvadu, elpošanas, kustību un balsta sistēma ir tikai dažas no ķermeņa sarežģītajām orgānu sistēmām. Garīgās dāvanas ir līdzīgas dažādām ķermeņa daļām. Tās darbojas vislabāk, ja ir sakārtotas sistēmās jeb grupās. Īstenībā pārsvarā tās nevar darboties vienas. Mūsu ķermenis nav tikai atsevišķu orgānu gabals, kas darbojas pats no sevis, lai arī kāda būtu to funkcija. Katra ķermeņa funkcija ir organizēta savstarpēji cieši saistītā sistēmā, kas strādā kopā kopējam mērķim. Tas viss mums māca par vidi, kurā mēs varam vislabāk izmantot savas garīgās dāvanas. Ir tik viegli kļūt mazdūšīgam, kad mēs darbojamies vieni, bet, kad mēs esam daļa no nelielas grupas ar līdzīgām interesēm un mērķiem, mēs atklājam, ka mūsu pūles var būt daudz mērķtiecīgākas un lielā mērā vairoties.

Mazās grupas nodrošina vislabāko vidi, kur izkopt savas garīgās dāvanas un kļūt par vietējās draudzes misijas kalpošanas sirdi.

Elena Vaita uzsver mazo grupu svarīgumu ar šiem vārdiem: “Tas, kurš nekļūdās, rādīja man mazo grupu veidošanas svarīgumu kā pamatu kristiešu pūlēm. Ja draudzē ir daudz cilvēku, lai locekļi tiek sadalīti mazākās grupās, lai strādātu ne tikai draudzes locekļu labā, bet arī neticīgajiem. Ja vienā vietā ir tikai divi vai trīs, kas zina patiesību, lai viņi izveido mazu grupu. Lai viņi uztur savas savienības saites nesalauztas, spiežas kopā mīlestībā un vienotībā, iedrošina cits citu, lai izaugtu, katrs gūtu drosmi un spēku, cits citam palīdzot.” (“Liecības draudzei” 7. sēj., 21., 22. lpp.)

Dievs ir iedibinājis mazo grupu kalpošanu, lai darītu draudzes locekļus spējīgus augt garīgi, piedzīvot siltu sadraudzību un izmantot Dieva dotās dāvanas kalpošanā.

Pārdomājiet augstāk minēto Elenas Vaitas apgalvojumu. Analizējiet to frāzi pēc frāzes.

Kā šo dievišķo padomu var īstenot jūsu draudzē? _____

_____

_____

_____

Jaunās Derības mazās grupas

Jaunās derības draudze strauji auga. Dažos gados tā izauga no mazas grupiņas līdz desmit tūkstošiem ticīgo. Bija daudz faktoru, kas ietekmēja šo fenomenu – draudzes straujo izaugsmi. Jēzus kalpošana sēja evaņģēlija sēklu un sagatavoja ļaužu masas pieņemt mācekļu sludināšanu. Pēc Kristus debesbraukšanas Svētais Gars Vasarsvētku dienā nolaidās ar varenu spēku pār lūdzošajiem mācekļiem. Viens no Jaunās Derības draudzes straujās augšanas faktoriem bija organizatoriskā struktūra. Atslēga bija mazās grupas.

Izlasi Apd 18:1–5 un Apd 20:1–4. Kā tu domā, kāpēc Lūka nosauca vārdā dažus cilvēkus, ar kuriem Pāvils strādāja cieši kopā? _____

Pārsteidzoši, ka Lūka nosauc vārdā vairākus cilvēkus, ar kuriem kopā strādāja Pāvils. Viņam ikviens bija svarīgs. Viņš tos pazina pēc vārda. Viņi savstarpēji atbalstīja cits citu savā misijas kalpošanā. Lai gan viņš nosauca nedaudzus vārdus, tas pierāda, cik svarīgi ir strādāt cieši kopā citam ar citu, pat nelielā skaitā.

Katram no šiem cilvēkiem noteikti bija dāvanas, kas atšķīrās no tām, kas bija citiem. Viņi nāca no dažādām ģimenēm un kultūrām. Tas, kā viņi skatījās uz lietām, nebija vienmēr vienādi, bet katrs varēja ko vērtīgu ienest Kristus darbā. Viņu dāvanu, izcelsmes un pieredzes dažādība deva savu pienesumu draudzes izaugsmē. Viņi katrs ieguldīja Kristus misijā kaut ko no savas bagātības, kuras avots ir katra izcelsme un pieredze ar Jēzu.

Salīdzini Apd 16:11–15, 40 un Apd 12:11, 12. Kādu aicinājumu Lidija izteica Pāvilam uzreiz pēc viņas atgriešanās? Uz kuriem Pāvils un Pēteris devās pēc tam, kad viņi tika atbrīvoti no cietuma? _____

Jaunās Derības ticīgie regulāri satikās savās mājās. Kristiešu mājvietas kļuva par ietekmes centriem un mazo grupu kalpošanas sirdi.

Vai jūs esat domājuši par mazās grupas kalpošanu savās mājās vai pie kāda drauga? Ja tu jau esi daļa no mazās grupas kalpošanas, padomā, kā jūsu grupas locekļi var pastāstīt par tās ieguvumiem savā Bībeles izpētes grupā šajā nedēļā. _____

Mazās grupas dinamika

Mazās grupas ir instruments, ko Dievs izmanto, lai veicinātu Viņa draudzes augšanu. Tās ir “drošs patvērums” cilvēkiem, kur izteikt savas problēmas un izrunāt bažas. Tās nodrošina iespējas garīgai augšanai gādīgu attiecību kontekstā. Daudzi nekristieši drošāk aizies uz mazās grupas sanāksmi mājās, nevis pirmo reizi uz baznīcu.

Izlasi Apd 4:31, Apd 12:12 un Apd 20:17–19, 27–32. Uzraksti visus dažādos Jaunās Derības grupu elementus. Kādās aktivitātēs šīs grupas bija iesaistītas? _____

Pirmkristieši satikās, lai aizlūgtu par citiem, lai lūgtu par citu bažām, lai dalītos siltā sadraudzībā, lai pētītu Dieva Vārdu, lai būtu sagatavoti kalpošanai, lai palīdzētu pasargāt pārējos no viltus skolotājiem un kopā piedalītos misijas aktivitātēs.

Mazās grupas rada pārmaiņas. Dāvanu apvienošana kalpošanā un Svētā Gara spēka atzīšana misijā ir vareni ieroči Kunga rokās.

Izlasi Mt 9:37, 38. Ko Jēzus saka par pļauju, un kāds ir šīs problēmas risinājums? ____

Mācekļi evaņģēlija izplatīšanā redzēja tikai vājas varbūtības, bet Jēzus redzēja lielas iespējas. Viņš līdzdalīja viņiem labo vēsti, ka “pļaujāmā ir daudz”, tad norādīja uz problēmu – “pļāvēju maz” (Mt 9:37). Kristus risinājums bija lūgt “pļaujas Kungu, lai Viņš izsūta strādniekus Savā pļaujāmā” (Mt 9:38). Mazās grupas ir atbilde uz Kristus lūgšanu un lielā mērā vairo strādnieku skaitu Kristus druvā.

Visu ietekmīgu mazo grupu fokuss ir liecināšana un kalpošana. Mazo grupu kalpošana ātri beigsies, ja tās fokuss būs vērsti uz iekšu, nevis uz āru. Ja mazā grupa sāk kalpot sev un ir kaut kas nedaudz vairāk par diskusiju grupu, tā nepiepildīs savu nolūku un zaudēs savas pastāvēšanas iemeslu. Mazās grupas pastāv, lai vadītu cilvēkus pie Jēzus, lai stiprinātu viņu ticību Jēzum un sagatavotu viņus liecināšanai par Jēzu.

Vai ir iespējams, ka Dievs aicina tevi uzsākt mazās grupas kalpošanu savās mājās? Kāpēc nesākt lūgt par to, lai Dievs varbūt iedvesmotu tevi to darīt? Tu varbūt atrodies uz garīgi visvērtīgākā laika sliekšņa savā dzīvē. _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Pirms daudziem gadiem kāda neliela Eiropas draudze, kas atradās kādas lielas pilsētas pievārtē, nolēma, ka tai kaut kas nozīmīgs ir jādara Kunga labā. Draudze bija kūtra. Nevieni nebija kristīts gadiem ilgi. Ja tā turpināsies, draudzei nebūs nākotnes. Mācītājs un draudzes padome nopietni lūdza un rūpīgi pārdomāja, ko viņi varētu darīt.

Pētot Jauno Derību, viņi nolēma nodibināt mazo grupu kalpošanu. Deviņi draudzes locekļi ieguva vīziju. Viņi nodevās kopīgām lūgšanām un pētījumiem, kā veiksmīgi īstenot šo kalpošanu. Drīz viņi nolēma katrs savas mājas padarīt par evaņģelizācijas centru. Grupas mācījās dažādos veidos vingrināt savas dāvanas. Viņi uzsāka lūgšanu un viesmīlības kalpošanu. Viņi pilnveidoja draudzēšanos ar kopienas iedzīvotājiem. Viņi veica laipnības darbus savās ģimenēs, draugu lokā un bijušajiem adventistiem. Mazo grupu vadītāji uzsāka Bībeles studijas deviņās mājās, ko apmeklēja četrdesmit viesi. Viņi bija pārsteigti par to, ko Svētais Gars darīja. Beigās septiņpadsmit no minētajiem četrdesmit viesiem tika kristīti. Šis sākotnēji kūtrās, mazās draudzes pieredze ir tāda, ka mazās grupas rada lielas pārmaiņas. Tās ir viens no Dieva līdzekļiem, lai iesaistītu daudzus draudzes locekļus misijā.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet katras mazās grupas būtiskos elementus, kas aprakstīti ceturtdienas tēmā. Kādās aktivitātēs vēl var būt iesaistīta mazā grupa? Kādos veidos mazā grupa var palīdzēt tiem, kam ir īpašas dāvanas, būt spējīgiem izmantot šīs dāvanas tā, kā nekad iepriekš?

---

2. Kāpēc ir svarīgi, ka mazā grupa saglabā uz āru – uz misiju – vērstu fokusu? Tas ir, lai arī cik daudz grupa var palīdzēt pabarot un atbalstīt savus locekļus, kāpēc tai vienmēr vajadzētu paturēt savā priekšā mērķi izplatīt evaņģēliju? Kāpēc mazajai grupai vajadzētu arī vienmēr būt saistītai ar vietējo draudzi? Kāpēc tas ir tik svarīgi?

---

3. Vai esat kādreiz bijuši daļa no grupas, kas nedarbojās efektīvi un beigās pārtrauca darbību? Vai varbūt esat dzirdējuši par tādu? Pārrunājiet iemeslus, kāpēc, jūsuprāt, tas tā notika.

---

4. Pārdomājiet augstāk minēto stāstu par to, kas notika kādā Eiropas draudzē ar mazās grupas kalpošanu. Kā tu domā, kāpēc tā tik labi darbojās? Ko viņi darīja tādu, kas daudzējādā ziņā bija tik vienkāršs un tomēr tik efektīgs? Kāpēc darbošanās “drošākā” vidē mājās, nevis draudzes namā, ir efektīvs veids, lai sāktu aizsniegt kaimiņus vai vietējo kopienu?

LĪDZDALOT JĒZUS STĀSTU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ef 2:1–10, 1Jņ 4:7–11, Mk 5:1–20, Ebr 10:19–22; Gal 2:20, 1kor 1:30.

ATMIŅAS PANTS:

“To es jums rakstu, lai jūs zinātu, ka jums ir mūžīga dzīvība, kas ticat Dieva Dēla Vārdam”
(1Jņ 5:13).

Kā jau teikts kādā no iepriekšējām tēmām, nekas neaplicina evaņģēlija spēku daiļrunīgāk par izmainītu dzīvi. Cilvēki var strīdēties pretī tavai teoloģijai. Viņi var diskutēt par doktrīnām. Viņi var apšaubīt tavu izpratni par Rakstiem, bet viņi reti kad varēs apšaubīt tavu personīgo liecību par to, ko tev nozīmē Jēzus un ko Viņš ir izdarījis tavā dzīvē.

Liecināšana ir dalīšanās tajā, ko mēs zinām par Jēzu. Tas nozīmē ļaut citiem uzzināt, ko Viņš nozīmē mums un ko Viņš ir izdarījis mūsu labā. Ja mūsu liecība sastāv tikai no centieniem pierādīt, ka tas, kam mēs ticam, ir pareizi, un tas, kam citi tic, ir nepareizi, mēs sastapsimies ar spēcīgu pretestību. Ja mūsu liecība par Jēzu nāk no sirds, kas ir pārveidota Viņa žēlastībā, Viņa mīlestības savaldzināta un pārsteigta ar Viņa patiesību, citi būs ietekmēti no tā, kā patiesība, kam mēs ticam, ir ietekmējusi mūsu katra dzīvi. Pārmaiņas spē ienest patiesība, kas pasniegta izmainītas dzīves kontekstā.

Ja Kristus būs visu doktrīnu centrs un katra Bībeles mācība atspoguļos Viņa raksturu, tad tie, kam mēs līdzdalām Rakstus, būs daudz gatavāki pieņemt Viņa vārdu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 12. septembrī.

Jēzus – mūsu liecības pamats

Kā kristiešiem mums ir ļoti personīgs stāsts, ko liecināt par to, kā Jēzus ir izmainījis mūsu dzīvi un ko Viņš ir izdarījis mūsu labā.

Izlasi Ef 2:1–10. Kādi mēs bijām, pirms iepazīnām Kristu? Kādi mēs esam kļuvuši, pieņemot Kristu?

A. Pirms mēs iepazīnām Kristu (Ef 2:1–3). _____

_____

_____

B. Pēc iepazīšanās ar Kristu (Ef 2:4–10) _____

_____

_____

Kāda pārsteidzoša izmaiņa! Pirms mēs iepazīnām Kristu, mēs bijām “miruši pārkāpumos un grēkos”, “staigājām pa šīs pasaules ceļiem”, “piepildījām miesas tieksmes” un bijām “dusmības bērni” (NKJV). Vienkāršāk sakot, pirms mēs iepazīnām Kristu, mēs bezmērķīgi klidām pa pasauli pazudušā stāvoklī.

Mēs varbūt arī piedzīvojām sava veida laimi, bet mūsu dvēselē slēpās bailes un mūsu dzīvē bija kāds nepiepildīts mērķis. Nākot pie Kristus un piedzīvojot Viņa mīlestību, mēs piedzīvojām pārmaiņu. Nu Kristū mēs esam patiesi “dzīvi”. Ar “Viņa žēlastības pāri plūstošajām bagātībām” un Viņa “bagātīgo žēlastību” pret mums, mēs esam saņēmuši glābšanas dāvanu. Viņš ir paaugstinājis mūs “sēdēt kopā Debesu vietās Kristū Jēzū, lai nākamajos laikmetos Viņš varētu parādīt Savas žēlastības pāri plūstošās bagātības Savā laipnībā pret mums Jēzū Kristū” (NKJV). Kristū dzīve ir ieguvusi jaunu nozīmi un tai ir jauns mērķis. Kā Jānis saka: “Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaisma” (Jņ 1:4).

Izlasi Ef 2:10. Ko šis pants stāsta mums par to, cik centrāla loma kristīgajā ticībā ir labiem darbiem? Kā mēs saprotam šo domu glābšanas ticībā kontekstā, “bez likuma darbiem”

Rm 3:28? _____

_____

_____

Kā Kristus dēļ ir izmainījusies tava dzīve? Kā šī pārmaiņa varētu palīdzēt vēl kādam nākt pie Jēzus atziņas? _____

_____

_____

_____

Personīgās liecības pārveidojošais spēks

Jānis un Jēkabs, Cebedeja dēli, ir zināmi kā “pērkonu dēli” (Mk 5:17). Patiesībā Jēzus bija tas, kas viņiem iedeva šo iesauku. Jāņa ugunīgais raksturs atklājās, kad Jēzus un Viņa mācekļi ceļoja cauri Samarijai. Kad viņi centās atrast vietu, kur pārlaist nakti, viņi saskārās ar pretestību samariešu aizspriedumu pret jūdiem dēļ. Viņiem tika atteiktas pat visbēdīgākās naktsmājas.

Jēkabs un Jānis domāja, ka viņiem ir risinājums šai problēmai. “Kad Viņa mācekļi Jēkabs un Jānis to redzēja, tie sacīja: ‘Kungs, ja Tu gribi, mēs sacīsim, lai uguns nāk no debesīm un tos sadedzina’” (Lk 9:54). Jēzus norāja brāļus, un viņi visi mierīgi atstāja ciematu. Jēzus ceļš bija mīlestība, nevis kaujiniecisks spēks.

Jēzus mīlestības klātbūtnē Jāņa dedzība un dusmas tika pārveidotas par mīlošu laipnību un maīgu līdzjūtības garu. Jāņa pirmajā vēstulē vārds “mīlestība” parādās gandrīz četrdesmit reizi. Dažādās formās tas parādās 50 reizi.

Izlasī 1Jņ 1:1–4, 1Jņ 3:1; 1Jņ 4:7–11 un 1Jņ 5:1–5. Ko šie panti stāsta mums par Jāņa liecību un izmaiņu, kas notika viņa dzīvē, pateicoties saskarsmei ar Jēzu? _____

Pastāv tā saucamais mūžīgais universa princips. Elena Vaita labi apraksta šo principu ar šiem vārdiem: “Spēka pielietošana ir pretstatā Dieva pārvaldes principiem; Dievs vēlas, lai Viņam kalpotu mīlestībā, bet mīlestībai nevar pavēlēt. Mīlestību nevar iegūt ar varu vai autoritāti – mīlestību spēj izraisīt vienīgi mīlestība. Pazīt Dievu nozīmē milēt Viņu. Dieva raksturam vajadzēja atklāties pretstatā sātana raksturam.” (“Laikmetu ilgas”, 22. lpp.)

Ja mēs būsīm nodevušies Kristum, Viņa mīlestība spīdēs caur mums uz citiem. Vislielākā kristietības liecība ir izmainīta dzīve. Tas nenozīmē, ka mēs nekad nepieļausim kļūdas un reizēm nebūsīm mīlestības un žēlastības vēstneši, kam mums vajadzētu būt. Bet tas nozīmē, ideālajā variantā, ka no mūsu dzīves izplūdis Kristus mīlestība un mēs būsīm par svētību tiem, kas ir ap mums.

Cik labi tu atspoguļo citiem Kristus mīlestību? Padomā, uz ko norāda tava atbilde. _____

Stāstot Jēzus stāstu

Kas bija pirmie misionāri, ko Jēzus jekad bija izsūtījis? Tie nebija mācekļi. Tie nebija Viņa pastāvīgie sekotāji. Pirmie misionāri, ko Jēzus izsūtīja, bija trakie vīri, dēmonu apsēstie, kas vēl pirms dažām stundām bija terorizējuši lauku iedzīvotājus un iedvesuši bailes kaimiņu ciematos.

Ar pārdabisku dēmonisku spēku viens no šiem dēmonu apsēstajiem sarāva ķēdes, ar kurām viņš bija saistīts, spiedza šausmīgā balsī un kropļoja savu miesu ar asiem akmeņiem. Agonija viņu balsis tikai atspoguļoja dziļāku viņu dvēseles agoniju (Mt 8:28, 29; Mk 5:1–5).

Bet tad viņi satika Jēzu, un viņu dzīve tika izmainīta. Viņi nekad vairs nebūs tādi kā agrāk. Jēzus izdzina tirdošos dēmonus ārā no viņu miesām un iedzina cūkās, kas ieskrēja no klints jūrā (Mt 8:32–34; Mk 5:13, 14).

Izlasi Mt 8:28–34. Kas notika ar šiem cilvēkiem, un ko pilsētas iedzīvotāji atrada, kad viņi atnāca apskatīties uz notikušo? _____

Dēmonu apsēstie nu bija jauni cilvēki, kas pārveidoti Kristus spēkā. Pilsētas iedzīvotāji atrada viņus sēžam pie Jēzus kājām. Varbūt jūs pamanījāt, ka Mateja evaņģēlijs saka, ka atbrīvoti tika divi dēmonu apsēstie, bet Marka evaņģēlijā ir runa tikai par vienu. Jēzus viņus atjaunoja fiziski, mentāli, emocionāli un garīgi.

Izlasi Mk 5:18–20. Acīmredzot, izmainītais dēmonu apsēstais, šis jaunatgrieztais, gribēja palikt ar Jēzu, bet ko Kristus lika viņam darīt? _____

“Divi no ļaunajiem gariem atbrīvotie cilvēki bija pirmie misionāri, kurus Kristus izsūtīja pasludināt evaņģēliju Dekapolē. Tikai dažus mirkļus šie cilvēki bija baudījuši priekšrocību dzirdēt Kristus mācības. Nekad viņu ausis nebija aizsniegusi no Pestītāja lūpām atskanējusi svētruna. Viņi nevarēja pamācīt ļaudis kā mācekļi, kas ik dienas bija kopā ar Jēzu. Viņiem viņu pašu personā bija pierādījums, ka Jēzus ir Mesija. Viņi varēja stāstīt to, ko paši bija piedzīvojuši, dzirdējuši un redzējuši no Kristus spēka. To var darīt ikviens, kura sirdi skārusi Dieva žēlastība.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 340. lpp.) Viņu liecība sagatavoja Dekapoli, desmit pilsētas Galilejas jūras krastā, uzņemt Jēzus mācību. Tāds ir personīgas liecības spēks.

Liecinot ar pārlicību

Izlasi 1Jņ 5:11–13; Ebr 10:19–22 un 1kor 15:1, 2. Kādu pārlicību par mūžīgo dzīvi sniedz mums Raksti, kas ļauj mums ar noteiktību liecināt par glābšanu Kristū? _____

Ja mums nav personīgas pārlicības par glābšanu Jēzū, tad nav iespējams līdzdalīt to kādam citam. Mēs nevaram dalīties ar to, kā mums pašiem nav. Ir apzinīgi kristieši, kas dzīvo pastāvīgas nedrošības stāvoklī, šaubīdamies, vai viņi jebkad būs pietiekami labi, lai tiktu glābti. Kā reiz teica kāds vecs sludinātājs: “Skatoties uz sevi, es neredzu nekādu iespēju tikt glābtam. Kad es skatos uz Jēzu, es neredzu, kā es varētu būt pazudis.” Kunga vārdi atbalso ar noteiktību visos laikmetos: “Griezieties pie Manis, tad jūs būsit glābti, visi zemes gali! Jo vienīgi Es esmu Dievs, un cita nav neviena!” (Jes 45:22). Mūsu Kungs grib, lai katrs no mums priecājas glābšanā, ko Viņš mums tik brīvi piedāvā. Viņš ilgojas, lai mēs piedzīvotu, ko nozīmē būt taisnotam Viņa žēlastībā un atbrīvotam no samaitātības, ko atnes grēka vaina. Kā Pāvils teica Rm 5. nodaļā: “Tad nu mums, ticībā taisnotiem, ir miers ar Dievu caur mūsu Kungu Jēzu Kristu” (Rm 5:1). Viņš piebilst, ka mums var būt pārlicība, ka “tiem, kas ir Kristū Jēzū, vairs nav nekādas pazudināšanas” (Rm 8:1). Apustulis Jānis apstiprina: “Kam Dēls ir, tam ir dzīvība, kam Dieva Dēla nav, tam nav dzīvības” (1Jņ 5:12).

Ja mēs ticībā esam pieņēmuši Jēzu un Viņš dzīvo mūsu sirdis ar Savu Svēto Garu, mums šodien pieder mūžīgās dzīvības dāvana. Tas nenozīmē, ka, ja mēs reiz esam piedzīvojuši Dieva žēlastību un glābšanu Kristū, mēs nekad to vairs nezaudēsim (2Pēt 2:18–22, Ebr 3:6, Atkl 3:5). Mums vienmēr ir brīva izvēle aiziet no Viņa, bet, ja mēs reiz esam piedzīvojuši Viņa mīlestību un saprotam Viņa upura dziļumu, mums nekad nevajadzētu izvēlēties iet prom no Tā, kas mūs tik ļoti mīl. Katru dienu mēs meklēsim iespējas līdzdalīt citiem žēlastību, kas mums ir dota Jēzū.

Vai tev ir pārlicība par glābšanu Jēzū? Ja jā, uz ko tu to balsti? Kāpēc tev ir šāda pārlicība? Kur tā ir atrodama? No otras puses, ja tu neesi pārlicināts, kāpēc tu neesi? Kā tu vari atrast šādu pārlicību? _____

Par ko ir vērts liecināt

“Līdz ar Kristu esmu krustā sists, bet nu nedzīvoju es, bet mani dzīvo Kristus; bet, cik es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani ir milējis un nodevies par mani” (Gal 2:20).

Kristus pieņemšanā noteikti ir upuri. Ir jautājumi, kuros Viņš mūs prasa pakļauties. Jēzus skaidri pateica, ko nozīmē sekošana Viņam: “Ja kāds grib Man sekot, tad tāds lai aizliedz sevi, ik dienas ņem uz sevi savu krustu un staigā Man pakaļ” (Lk 9:23). Nāve pie krusta ir sāpīga nāve. Ja mēs nododam savu dzīvi Kristus prasībām un šis “vecais grēka cilvēks” tiek sists krustā (sk. Rm 6:6), tas ir sāpīgi. Reizēm ir sāpīgi atstāt savas lolotās ilgas un mūžu garos ieradumus, bet atalgojums stāv pāri visām sāpēm.

Spēcīgas liecības, kurām ir dzīvi mainoša ietekme uz citiem, pievēršas tam, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā. Nav tā, ka šie cilvēki tādā veidā nopelnītu glābšanu vai ka viņu darbi, lai arī cik nesavtīgi un pašuzpurīgi, dotu viņiem kādu nopelnu Dieva priekšā. Saprotot to, ko Kristus ir izdarījis viņu labā, šie vīri un sievas ir bijuši labprātīgi nolikt visu uz upura altāra saskaņā ar Dieva aicinājumu viņu dzīvē.

Izlasi Jņ 1:12, Jņ 10:10, Jņ 14:27 un 1kor 1:30. Mūsu liecība vienmēr ir balstīta uz to, ko Kristus ir paveicis mūsu labā. Uzskaiti dažas Viņa žēlastības dāvanas, kas minētas šajos pantos.

Augstāk minēto pantu gaismā padomā par to, ko Kristus ir izdarījis tavā labā. Tu varbūt esi nodevies kristietis visu savu dzīvi un varbūt esi piedzīvojis dramatisku atgriešanos. Pārdomā, cik labs Jēzus ir bijis pret tevi un kādu mērķi, mieru un laimi Viņš tev ir devis. Padomā par tiem laikiem, kad Viņš ir devis tev spēku tikt galā ar grūto dzīves pieredzi.

Kādu upuri pienest tu esi aicināts Kristus dēļ? Ko tu esi mācījies no saviem piedzīvojumiem, kas var būt par svētību citiem?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Mk 5:25–34.

“Ziņkārīgais pūlis, kas cieši spiedās ap Jēzu, nejuta dzīvības spēku pieplūdumu. Bet, kad slimā sieviete izstiepa roku, lai aizskartu Viņu, ticēdama, ka tiks dziedināta, viņa juta dziedinošo spēku. Tāpat ir arī garīgajās lietās. Tikai runāt par reliģiju gadījuma pēc vai lūgt Dievu bez dvēseles izsalkuma un dzīvas ticības ir veltīgi. Ticība, kas Kristu tikai teorētiski pieņem par pasaules Pestītāju, nekad nevar dziedināt dvēseli. Glābjoša ticība nav tikai patiesības atzišana ar prātu. [. . .] Nepietiek, ja ticam tikai mācībai par Kristu, mums jātic Viņam. Vienīgā ticība, kas mums var palīdzēt, ir tā, kas Viņu satver kā personīgo Pestītāju, pieņemot Viņa nopelnu par savējo.

Mūsu liecība par Kristus uzticību ir Debesu izraudzītais veids, kā Kristu atklāt pasaulei. Mums jāapliecina Viņa žēlastība, kā to pasludināja seno laiku svētie vīri, bet visiespaidīgākā būs mūsu pašu personīgo piedzīvojumu liecība. Mēs esam Dieva liecinieki, ja parādām, ka mūsos darbojas dievišķais spēks. Katram cilvēkam ir dzīve un piedzīvojumi, kas būtiski atšķiras no citiem. Dievs grib, lai slavēšana uzkāpj pie Viņa, mūsu individualitātes iezīmēta. Ja šīs dārgās liecības par slavu Viņa žēlastības godībai pavada Kristum līdzīga dzīve, tām ir neatvairāms spēks, kas darbojas dvēseļu glābšanai.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 347. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādi ir neatvairāmas liecības elementi? Izlasi Pāvila liecību Agripas priekšā Apd 26:1–23. Kas bija viņa liecības pamatā?

---

2. Kā jūs domājat, kāpēc personīgā liecība par to, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā, ir tik pēcīga? Kā jūs tomēr atbildētu uz jautājumu: “Labi, tas ar tevi ir noticis, bet ko darīt, ja man nav šādas pieredzes? Kāpēc lai tava pieredze man kaut ko mācītu par to, kāpēc man vajadzētu sekot Jēzum?”

---

3. No kā tu gribētu izvairīties, liecinot neticīgajam?

---

4. Pakavējieties pie jautājuma par glābšanas pārliecību. Kāpēc šī ir tik svarīga daļa kristieša pieredzē? Kā mēs varam pārliecināties par savu glābšanu, vienlaikus nebūdami pašpaļāvīgi?

LĪDZDALĪŠANAS VĒRTA VĒSTS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2Pēt 1:12, 16–21; Atkl 19:11–18; Atkl 14:14–20; Māc 12:13, 14; Atkl 14:6–12.

ATMIŅAS PANTS:

“Un es redzēju citu eņģeli laižamies debesu vidū; tam bija mūžīgs evaņģēlijs sludināms tiem, kas dzīvo virs zemes, un visām tautām un ciltīm, valodām un tautībām; viņš sauca stiprā balsī: “Bīstieties Dieva un dodiet Viņam godu, jo ir atnākusi Viņa tiesas stunda; pielūdziet To, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus” (Atkl 14:6, 7).

Kristus salīdzinošā nāve bija universāla. Tas ir, tā bija domāta visiem cilvēkiem, kas jebkad un jebkur būtu dzīvojuši. Tādējādi evaņģēlijs uzrunā cilvēkus no visām valodu grupām, kultūrām un izcelsmēm. Tas uzceļ tiltu pār etniskām atšķirībām. Tā ir pārsteidzoši laba vēsts, ka Jēzus Savā dzīvē, nāvē un augšāmcelšanā ir uzvarējis elles valdības un varas. Evaņģēlijs ir par Jēzu. Viņš nomira mūsu dēļ un tagad dzīvo mūsu dēļ. Viņš ir atnācis, lai atbrīvotu mūs no grēka varas un soda, un nāks atkal, lai atbrīvotu mūs no grēka klātbūtnes. Viņš nomira nāvē, ko bijām pelnījuši mēs, lai mēs varētu dzīvot dzīvi, ko bija pelnījis Viņš. Kristū mēs esam taisnoti, darīti svēti un reiz tiksīm pagodināti.

Bībele pievēršas divām Jēzus nākšanām. Viņš nāca, lai mūs izglābtu, un atgriezīsies, lai aizvestu mājās mūs, ko Viņš ir atpircis par tik bezgalīgu maksu. Bībeles pēdējā grāmata, Atklāsmes grāmata, ir rakstīta īpaši tāpēc, lai sagatavotu pasauli Jēzus nākšanai. Tā ir neatliekama vēsts šai paaudzei. Šīs nedēļas tēmā mēs pētīsim Atklāsmes grāmatas aktualitāti 21. gadsimta sabiedrībā. Kopā mēs no jauna atklāsim Jēzus aicinājumu Viņa pēdējo dienu draudzei līdzdalīt šo pēdējā laika vēsti.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 19. septembrī.

Pētera vēsts “tagadējam laikam”

Visā glābšanas vēsturē Dievs ir regulāri sūtījis īpašu vēsti ar pravietiskā Vārda palīdzību, lai sagatavotu ļaudis tam, kas nāks. Dievs nekad nav pametis sardzi (Jes 46:9, 10). Viņš sagatavo Savus ļaudis nākotnei, sūtot praviešus atklāt Viņa vēsti, pirms nāk sods (Am 3:7). Pirmsplūdu dienās Dievs sūtīja pasaulei vēsti ar Noa starpniecību, ka nāks plūdi. Ēģiptē Dievs lika Jāzepam sagatavoties bada laikam septiņu pārpilnības gadu laikā. Jūdu pravieši brīdināja Israēla vadītājus par gaidāmo Jeruzālemes iznīcināšanu, ko nesīs Babilonijas armija. Jāņa Kristītāja nožēlas vēsts sagatavoja tautu pirmajai Jēzus nākšanai.

Izlasi 2Pēt 1:12. Kādu izteicienu izmanto Pēteris, lai aprakstītu Dieva vēsti savai paaudzei?

Izlasi 2Pēt 1:16–21. Kas bija šī “tagadējās patiesības” vēsts, ko Pēteris un mācekļi pasludināja?

Pirmajā gadsimtā vēsts ar mūžības nozīmi bija tā, ka Kristus ir atnācis. Tēva mīlestība tika atklāta Kristus upurī pie krusta. Lai gan “grēka alga ir nāve”, Kristū visiem ir nodrošināta mūžīgā dzīvība. Tā ir mūsu izvēle, vai mēs ticībā to pieņemsim (Rm 3:23, Rm 6:23, Ef 2:8). Šī glābšanas vēsts Jēzū nekad nebūs novecojusi. Tā ir aktuāla patiesība visām paaudzēm. Bībeles pēdējā grāmata, Atklāsmes grāmata, atklāj Jēzu un Viņa mūžīgo glābšanu gala laika kontekstā, lai sagatavotu ļaudis drīzai Viņa atnākšanai. Tā atklāj cilvēku tradīciju un uz sevi vērstas reliģiozitātes maldīgumu. No sākuma līdz galam Atklāsmes grāmata atklāj Jēzu un Viņa darbu cilvēces labā.

Jēzus ir patiesais Sava Tēva rakstura liecinieks. Viņš ir “valdnieks pār zemes ķēniņiem”. Viņš ir Tas, “kas mūs milējis, kas mūs ar Savām asinīm atsavinājis no mūsu grēkiem un kas mūs darījis par ķēniņiem, par priesteriem Dievam, Savam Tēvam” (sk. Atkl 1:1–6). Atklāsmes grāmata ir par Jēzu un Viņa gala laika vēsti, lai sagatavotu Viņa ļaudis drīzai Viņa atnākšanai.

Kas tev nāk prātā, domājot par Atklāsmes grāmatu? Vai tavas domas vairāk ir par zvēriem un pravietiskajiem simboliem, nevis par Jēzu? Kā tu domā, kāpēc Jēzus mums ir devis Atklāsmes grāmatas pravietojumus? Kā tie atklāj Viņa mīlošos plānus cilvēcei?

Atklāsmes grāmatas gala laika fokuss

Evaņģēliji galvenokārt pievēršas Kristus pirmajai nākšanai. Tie izklāsta Viņa piedzimšanas, dzīves un kalpošanas, nāves un augšāmcelšanās stāstu. Lai gan tie runā par Viņa otro nākšanu, tas nav to uzmanības centrā. Atklāsmes grāmatas galvenais fokuss ir gadsimtiem ilga konflikta kulminācija. Katrs no tās lielajiem pravietojumiem noslēdzas ar mūsu Kunga godības pilnu atgriešanos.

Izlasi Atkl 1:7, Atkl 11:15, Atkl 14:14–20 un Atkl 19:11–18. Kādu līdzīgu secinājumu tu redzi katrā no šiem pantiem? _____

_____

No pirmā līdz pēdējai Atklāsmes grāmatas nodaļai katra pravietojuma kulminācija ir Jēzus nākšana. “Jērs, kas tika nokauts” (Atkl 5:12), nāks atkal kā ķēniņu Ķēniņš un kungu Kungs (Atkl 19:16). Viņš saka visus ienaidniekus, kas apspiež un vajā Viņa tautu (Atkl 17:14). Viņš Savus ļaudis atbrīvos šī grēka murga un aizvedīs mājās godībā. Lielā cīņā starp labo un ļauno beigsies. Zeme tiks radīta no jauna, un atpestītie dzīvos kopā ar Kungu mūžīgi (Atkl 21:1–4).

Atkl 22:7 Jēzus saka: “Redzi, Es nāku drīz!” Svētīgs, kas tur šīs grāmatas pravietojuma vārdus.” (Sk. arī Atkl 22:12, 17 un 20.) Tādējādi Jēzus pēdējais aicinājums visai cilvēcei ir atsaukties Viņa mīlestībai, pieņemt Viņa žēlastību un sekot Viņa patiesībai, lai būtu gatavi Viņa drīzajai nākšanai. Atklāsmes grāmata noslēdzas ar Jēzus aicinājumu: “Un Gars un līgava saka: “Nāc!” Un, kas to dzird, lai saka: “Nāc!” Kam slāpst, lai nāk; kas grib, lai ņem dzīvības ūdeni bez maksas” (Atkl 22:17).

Mūsu Kungs aicina visus, kas meklē mūžīgo dzīvību, nākt pie Viņa. Tad viņš aicina tos, kas ir pieņēmuši glābšanas vēsti un dedzīgi gaida Viņa atgriešanos, pievienoties Viņam, aicinot citus pieņemt Viņa mīlestības vēsti. Viņš sūta mūs Savā misijā līdzdalīt vēsti, lai sagatavotu pasauli Viņa drīzajai nākšanai. Nav nekā, kas dotu lielāku gandarījumu kā pievienošanās Jēzum Viņa misijā šai pasaulei. Nav nekā piepildošāka par sadarbošanos ar Kristu Viņa pēdējo dienu glābšanas plānā.

Vai Kristus nāks drīz? Jānis rakstīja šos vārdus pirms aptuveni 2000 gadiem. Tomēr, ņemot vērā mūsu izpratni par mirušo stāvokli, kāpēc Kristus otrā nākšana katram no mums personīgajā pieredzē nav ilgāk jāgaida par mūsu nāves brīdi? Kā šis fakts palīdz mums saprast, cik drīz Kristus patiešām nāks? _____

_____

Atklāsmes grāmatas gala laika vēsts

Atklāsmes grāmatas epicentrs ir 14. nodaļa. Šī nodaļa ir sevišķi svarīga Dieva ļaudīm, kas dzīvo cilvēces vēstures pēdējās dienās. Tā atklāj Dieva pēdējo dienu vēsti cilvēcei. Šī gala laika vēsts ir svarīga Dieva ļaudīm un visai cilvēcei.

Izlasi Atkl 14:14–20. Kādi simboli šeit ir izmantoti, lai attēlotu mūsu Kunga atgriešanos?

Visā Bībelē, lai aprakstītu Kristus atgriešanos, ir izmantoti plaujas simboli (Mt 13:37–43, Mk 4:29). Atkl 14. nodaļā gatavas labības plauja aino taisno atpestīšanu, un pārgatavojušos vīnogu novākšana aino ļauno iznīcināšanu. Atkl 14:6–12 satur steidzīgu pēdējo dienu vēsti, lai ikvienu sagatavotu zemes pēdējai plaujai.

Izlasi Atkl 14:6, 7. Kāda ir šajos divos pantos atrodamās vēsts būtība? Kā tie palīdz mums saprast, kas mēs kā septītās dienas adventisti esam? _____

Pirmā eņģeļa vēsts Atklāsmes grāmatas 14. nodaļā aicina 21. gadsimta paaudzi ilgoties pēc jēgas savā dzīvē. Tā aino Dieva žēlastības evaņģēliju, kas visiem nodrošina piedošanu. Tā attīra mūs no grēka vainas un dod mums spēku būt uzvarētājiem. Šī vēsts nodrošina pamatu visai mūsu pašapziņai, jo Kristus mūs ir radījis un atpestījis. Tā norāda, ka kādu dienu visa netaisnība beigsies līdz ar Dieva noslēdzošo tiesu. Tā ir neticami laba vēsts, jo tā atklāj, ka netaisnais nepastāvēs mūžīgi.

“Īpašā ziņā septītās dienas adventisti ir ielikti pasaulē kā sargi un gaismas nesēji. Viņiem ir uzticēts pēdējais brīdinājums bojā ejošajai pasaulei. Uz viņiem no Dieva Vārda spīd brīnišķīga gaisma. Viņiem ir dots vissvinīgākais darbs – pasludināt pirmā, otrā un trešā eņģeļa vēstis. Nav cita darba, kas būtu vēl svarīgāks. Viņi nedrīkst nekam citam ļaut novērst savu uzmanību.” (Elena Vaita “Evaņģelizācija”, 119., 120. lpp.) Kā mēs varam ņemt šos vārdus pie sirds kā draudze un, vēl svarīgāk, katrs individuāli? _____

Pilnīgāk saprotot Dieva vēsti

Atklāsmes grāmatas pēdējo dienu vēsts visā pilnībā aino Jēzu un Viņa glābjošo žēlastību pret visu cilvēci (Atkl 14:6). Tas ir nopietns aicinājums “bīties” jeb dot godu Dievam visā, ko mēs darām, godāt Viņa pavēles un paklausīt Viņa likumam Dieva tiesas gaismā (Atkl 14:7). Dieva bijāšana ir saistīta ar to, ko mēs domājam. Tas ir aicinājums dzīvot Dieva priekam un nolikt Viņu pirmajā vietā visās mūsu domās. Tā ir paklausības attieksme, kas vada mūs dzīvot dievbijīgu dzīvi (Sak 3:7; Apd 9:31, 1Pēt 2:17). Šī vēsts arī aicina mūs dot godu Dievam. Goda došana Dievam attiecas uz to, ko mēs darām katrā savas dzīves aspektā.

Izlasī Māc 12:13, 14 un 1kor 6:19, 20. Kā šie panti palīdz mums saprast, ko nozīmē gan bīties Dievu, gan dot Viņam godu? _____

Morālas bezatbildības laikmetā, kad miljoniem cilvēku domā, ka viņi neviena priekšā nav atbildīgi, šī tiesas stundas vēsts atgādina mums, ka mēs tomēr esam atbildīgi par savu rīcību. Pastāv saistība starp dievbijīgu attieksmi, paklausību Dievam un tiesu. Paklausība ir auglis glābjošām attiecībām ar Jēzu. Tikai Viņa taisnība ir pietiekami laba, lai iznestu spriedumu, un Viņa taisnībā mēs esam drošībā. Ar Viņa taisnības palīdzību mēs dzīvojam, lai pagodinātu Viņa vārdu visā, ko mēs darām.

Izlasī Atkl 14:7, Atkl 4:11, 1Moz 2:1–3 un 2Moz 20:8–11. Kas ir ikvienas patiesas Dieva pielūgsmes pamats, un kā sabats atspoguļo šo izpratni? _____

Sātans ir uzbrucis sabatam, jo viņš zina, ka tas ir pielūgsmes sirds. Tas paaugstina Kristu kā radītāju un aicina ikvienu visā pasaulē “pielūgt to, kas ir radījis debesis un zemi” (Atkl 14:7). Sabats ir aktuāls evolūcijas laikmetā. Tas aicina mūs atgriezties un pielūgt Jēzu, kas mūs radīja un kas dod mums patiesu savas vērtības apziņu Viņā.

Padomā par to, cik svarīgs ir sabats kā atgādinājums par Dievu kā par mūsu Radītāju, kas vienīgais ir pielūgsmes cienīgs. Galu galā kura mācība vēl ir tik svarīga, ja reiz Dievs pavēl vienu septīto daļu no mūsu dzīves veltīt, lai pieminētu Viņu kā mūsu Radītāju?

Dieva pēdējais aicinājums

Izlasi Atkl 14:8, Atkl 17:3–6 un Atkl 18:1–4. Ko mēs mācāmies par garīgo Bābeli no šiem pantiem? _____

Atklāsmes grāmatā jēdziens “Bābele” aino viltus reliģisko sistēmu, kas balstīta uz cilvēku darbiem, cilvēku izgudrotām tradīcijām un maldu mācībām. Tā paaugstina cilvēkus un viņu paštaisnību pāri Jēzum un Viņa bezgrēcīgajai dzīvei. Tā noliek cilvēcisku reliģisku skolotāju pavēles pāri Dieva pavēlēm. Babilonija bija elkdievības, saules pielūgsmes centrs; tur plauka maldu mācība par dvēseles nemirstību. Šī reliģiskā sistēma ir viltīgi integrējusi savā pielūgsmē daudzas senās Bābeles reliģiskās prakses. Dieva pēdējo dienu vēsts mūsu mirstošajai planētai ir vēsts par Jēzu un Viņa taisnību. Tā atbalso Debesu aicinājumu: “Kritusi, kritusi lielā Bābele! .. Izejat no viņas, mana tauta!” (Atkl 18:2, 4). Dievs ir dievišķā veidā izsaucis septītās dienas adventistu draudzi, lai paaugstinātu vēsti par Kristu visā tās pilnībā. Paaugstināt Jēzu nozīmē paaugstināt visu, ko Viņš ir mācījis. Tas nozīmē pasludināt To, kas ir “ceļš, patiesība un dzīvība” (Jņ 14:6). Tas nozīmē atmaskot Bābeles kļūdas pretstatā Jēzus patiesībām.

Izlasi Atkl 14:7, 9–11. Kādi dažādi pielūgsmes objekti ir izgaismoti šajos pantos? _____

Atkl 14. nodaļa apraksta divus dažādus pielūgsmes aktus – Radītāja pielūgsmi un zvēra pielūgsmi. Šīs divas pielūgsmes centrējas ap Dieva pielūgsmes dienu, patieso sabatu, un sabata aizvietošanu jeb viltojumu. Sabats pārstāv atpūtu, pārliecību un drošību, kas mums ir Kristū, mūsu Radītājā, Pestītājā un Ķēniņā, kas drīz nāks. Viltus diena pārstāv cilvēku un viltus aizvietošanu, kas balstīts uz cilvēka spriedumu un cilvēku izdotiem dekrētiem.

Izlasi Atkl 14:12. Ko šis pants pasaka, īpaši iepriekš teiktā kontekstā? Kā šajā pantā atklājas gan likums, gan žēlastība, un ko tam vajadzētu mums mācīt par to, kā likums un žēlastība ir divi nedalāmi evaņģēlija aspekti? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Dievs ir aicinājis Savu draudzi šajās dienās, kā Viņš aicināja Israēlu, stāvēt kā gaismai virs zemes. Ar vareno patiesības cirvi – pirmo, otro un trešo eņģeli – Viņš ir nodalījis tos no baznīcām un no pasaules, lai vestu Savā svētajā tuvumā. Viņš tos padarījis par Sava likuma uzglabātājiem un uzticējis tiem lielas pravietojumu patiesības šim laikam. Līdzīgi svētajām patiesībām, kas bija uzticētas senajam Israēlam, šī ir svēta uzticība, kas nodota pasaulei.

Trīs eņģeļi no Atkl 14. nodaļas aino cilvēkus, kas pieņem Dieva vēsts gaismu un iet uz priekšu kā Viņa aģenti, lai brīdinājums izskanētu visā zemes garumā un plašumā. Kristus pasludina Saviem sekotājiem: ‘Jūs esat pasaules gaisma.’ Katrai dvēselei, kas pieņem Jēzu, Golgātas krusts saka: Uzlikojiet dvēseles vērtību. ‘Ejiet pa visu pasauli un sludiniet evaņģēliju visai radībai.’ (Mk 16:15) Nekas nedrīkst kavēt šo darbu. Tas ir ļoti svarīgs darbs mūsu laikā. Tam ir jābūt tik tālu sniedzošam kā pati mūžība. Mīlestība, ko Jēzus atklāj pret cilvēku dvēselēm upuros, ko Viņš ir pienesis viņu glābšanai, uzrunās visus Viņa sekotājus.

Kristus pieņem – ak, kāds prieks! – katru cilvēku, kas ir Viņam nodevies. Viņš ved cilvēku savienībā ar dievišķo, lai Viņš varētu nodot pasaulei iemiesotas mīlestības noslēpumus. Runājiet par to, lūdziet par to, dziediet par to, piepildiet pasauli ar Viņa patiesības vēsti un turpiniet nest to tālāk uz citiem reģioniem.” (Elena Vaita “Counsels for the Church”, 58., 59. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā Atkl 14. nodaļas triju eņģeļu vēstis nosaka septītās dienas adventistu draudzes būtību?

---

2. Padomājiet par sabatu un svarīgumu, ko tas aino. Kā mēs redzējām šajā nedēļā, sabata vēsts ir tik svarīga, ka Dievs mums pavēl nošķirt vienu septīto daļu no savas dzīves Viņa kā Radītāja un Pestītāja piemiņai, un mums nav jāiet Viņu pielūgt uz kādu svēto kalnu vai svēto pilsētu. Katru nedēļu ar vairāk nekā tūkstoš kilometriem stundā (vismaz ekvatora tuvumā) sabats pats atnāk pie mums. Kā šī patiesība palīdz mums saprast dienas svarīgumu, un uz ko tā norāda?

---

3. Kā mēs varam izskaidrot Bābeles krišanas ideju vai zvēra zīmes konceptu atraktīvā veidā? Tas ir, kā mēs varam atklāt šīs patiesības visneuzbrūkošākajā veidā, kādā vien iespējams, pat ja mēs saprotam, ka, neskatoties uz mūsu vislabākajām pūlēm, daži cilvēki jutīsies aizvainoti?

SOLIS TICĪBĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Fil 2:5–11; Mt 4:18–20; Apd 9:3–6, 10–20; Jņ 21:15–19; 1Jņ 3:16–18.

ATMIŅAS PANTS:

“Savā starpā turiet tādu pat prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū, kas, Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam, bet Sevi iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs” (Fil 2:5–7).

A tstāt Debesu godību, eņģeļu pielūgsmi un Tēva sadraudzību bija neiedomājams upuris. Tomēr Jēzus nāca uz šo ciešanu un nāves pasauli, lai atklātu Tēva mīlestības raksturu, atkal mantotu cilvēces pieķeršanos un izglābtu visu cilvēci. “Nekad mūsu atpestīšanas maksa nebūs aptverta, kamēr atpestītie nestāvēs kopā ar savu Pestītāju Dieva troņa priekšā. Tad, mūsu mūžīgo māju godībai pārņemot mūsu aizgrābtās maņas, mums jāatceras, ka Jēzus to visu atstāja mūsu dēļ, ka Viņš ne tikai kļuva par trimdā izsūtīto no Debesu pagalmiem, bet mūsu dēļ uzņēmās neveiksmes un mūžīga zaudējuma risku. Tad mēs noņemsim savus kroņus pie Viņa kājām un dziedāsim dziesmu: ‘Cienīgs ir Jērs, kas tika nokauts, lai saņemtu varu un bagātību, gudrību un spēku, godu un cīņu, un svētību’ Atkl 5:12.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 131. lpp.)

Upuris, ko Jēzus piensena mūsu glābšanai, bija nenovērtējams. Kad mēs atsaucamies Viņa vadībai, pieņemam Viņa pavēli un apvienojamies ar Viņu, aizsniedzot bojā ejošos cilvēkus Viņa valstībai, tas prasa upuri. Lai gan mūsu upuri nekad nebūs salīdzināmi ar Viņa upuriem, dvēseļu mantošanas kalpošana arī mums ir solis ticībā. Tas vada mūs ārā no mūsu komforta zonas uz nezināmiem ūdeņiem. Reizēm mūsu Kungs aicina pienest upurus, bet prieks, ko Viņš piedāvā, ir daudz lielāks.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 26. septembrī.

Jēzus pašuzpurīgā mīlestība

Apustulis Pāvils iedrošina mūs “ļaut” Kristus prātam mājot mūsos. Tas vada mūs pie dažiem pārsteidzošiem jautājumiem. Kāds bija Kristus prāts? Kas vadīja Viņa domas? Kāda bija Viņa domāšanas būtība?

Izlasi Fil 2:5–11. Kā šie panti atklāj Kristus domāšanas būtību un modeli, kas vadīja visu Viņa dzīvi? _____

Kopš mūžības Jēzus ir bijis vienlīdzīgs ar Dievu. Pāvils pasludina šo mūžīgo patiesību ar vārdiem: “. . . kas, Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam” (Fil 2:6). Vārds, kas tulkots kā “veids”, ir grieķu vārds “morfe”. Tas nozīmē pašu lietas būtību. SDA Bībeles komentāri to skaidro šādi: “Tas noliek Kristu vienlīdzīgu Tēvam un augstāku par jebkuru citu varu. Pāvils uzsver to, lai attēlotu dzīvāk Kristus brīvprātīgās pazemošanās dziļumu.” (7. sēj. 154. lpp.) Runājot par Viņa mūžīgo dabu, Elena Vaita piebilst: “Kristū ir dzīvība, oriģināla, neaizgūta, neatvasināta.” (“Laikmetu ilgas”, 530. lpp.)

Jēzus, kas bija vienlīdzīgs Dievam visā mūžībā, “nedomāja par Savu reputāciju” (Fil 2:7, NKJV). Šis arī ir interesants grieķu izteiciens. To burtiski var tulkot kā “iztukšots”. Jēzus brīvprātīgi “iztukšoja Sevi” no Savām kā Dievam līdzīgas būtnes priekštiesībām un privilēģijām un kļuva par pazemīgu cilvēces kalpu. Kā kalps Viņš atklāja Debesu mīlestības likumu visam universam un beigās parādīja augstāko mīlestību pie krusta. Viņš atdeva Savu dzīvību, lai uz mūžīgiem laikiem izglābtu mūsējo.

Jēzus domāšanas būtība bija pašuzpurīga mīlestība. Sekot Jēzum nozīmē milēt, kā Viņš ir milējis, kalpot, kā Viņš ir kalpojis, un strādāt, kā Viņš ir strādājis. Ļaut Jēzum ar Sava Svētā Gara starpniecību iztukšot mūs no savtīgas iedomības mums kaut ko maksā. Jēzum tas maksāja visu. Bet Raksti par Jēzu saka: “Tāpēc arī Dievs Viņu ļoti paaugstinājis un dāvinājis Viņam Vārdu pāri visiem vārdiem” (Fil 2:9).

Debesis vērtīgi būs visi upuri, ko mēs upurējam uz zemes. Upuri būs visa ceļa garumā, bet kalpošanas prieki būs lielāki par tiem jau tagad, un mūžīgs prieks par dzīvi ar Kristu visā mūžībā liks visiem upuriem izskatīties nenožīmīgiem.

Kad bija pēdējā reize, kad tev bija jānomirst sev Kristus dēļ? Ko tava atbilde stāsta par tavu kā kristieša dzīvi? _____

Aicinājums sekot

Iedomājies, ka jūs esat Sīmanis Pēteris un Andrejs. Skaistā Galilejas rītā ir tikko uzlēkusi saule, aizdzenot vēso nakts gaisu. Zvejniekiem galvā tikai viena doma: noķert zivis, daudz zivis. Nesen jums bija labs loms, un jūs gaidāt nākamo labas zvejas dienu. Tad agrā rīta gaismiņā jūs redzat, ka nāk Viņš, Jēzus no Nācaretes. Jūs pat iedomāties nevarat, ka pēc dažiem mirkļiem visa jūsu dzīve mainīsies. Jūs nekad vairs nebūsi tie, kas bijāt.

Izlasi Mt 4:18–20. Kā tu domā, kāpēc Sīmanis Pēteris un Andrejs bija labprātīgi pieņemt tik radikālu lēmumu sekot Kristum? Kas šajā pantā norāda, ka Jēzus viņus aicināja uz augstāku mērķi nekā zvejošana? _____

_____

_____

No Jāņa evaņģēlija mēs uzzinām, ka šie vīri jau vairāk nekā gadu zināja par Jēzu, bet nebija vēl pilnībā Viņam nodevušies. Tomēr noteikti bija jābūt kādai dievišķai uzvedībai, kaut kam Kristus ārēnē, vārdos un darbos, kas norādīja šiem Galilejas zvejniekiem, ka Viņa aicinājums bija dievišķs. Iemesls, kāpēc viņi atstāja savas laivas, nodarbošanos un dzimto vietu, lai sekotu Viņam, bija tas, ka viņi aicinājumā sadzirdēja augstāku nolūku. Šie vienkāršie zvejnieki atzina, ka viņi ir aicināti kādam īpašam nolūkam. Dievs varbūt neaicina tevi šodien atstāt savu profesiju, bet Viņš aicina tevi īpašam nolūkam – un tas ir līdzdalīt Viņa mīlestību un liecināt par Viņa patiesību Viņa vārda godam.

Pārdomājiet nodokļu iekasētāja Mateja aicināšanu Mt 9:9. Ko jūs redzat šajā rindkopā tādu, kas ir ievēribas cienīgs? _____

_____

_____

Nodokļu iekasētāji Romas pasaulē bieži bija izspiedēji, kas izmantoja savu oficiālo varu, lai apspiestu vienkāršos ļaudis. Viņi bija vieni no visienstākajiem un nicinātākajiem cilvēkiem visā Israēlā. No Kristus aicinājuma “Seko Man!” mēs secinām, ka Matejs bija dzirdējis par Jēzu un viņa sirds ilgojās sekot Viņam. Kad nāca aicinājums, viņš bija gatavs. Viņš bija pārsteigts, ka Kristus pieņēma viņu un aicināja kļūt par vienu no Viņa mācekļiem.

Visu mūsu sirdis ir ilgas pēc kaut kā vairāk. Mēs arī gribam dzīvot kādam vērtīgam, lielākam, cēlākam mērķim. Līdzīgi kā Mateju Kristus aicina arī mūs sekot Viņam.

Padomā par to, kas cilvēkiem bija jāatstāj, lai sekotu Jēzum. Kāpēc tas vienmēr ir tā vērts? _____

_____

_____

Pāvils: Dieva izvēlēts trauks

Kad Pāvils pieņēma Kristu, visa viņa dzīve radikāli mainījās. Kristus deva viņam pavisam citu jaunu nākotni. Viņš vadīja Pāvilu ārpus viņa komforta zonas piedzīvojumos, ko viņš pat iedomāties nevarēja. Pateicoties Svētā Gara vadībai, apustulis Pāvils pasludināja Dieva Vārdu tūkstošiem cilvēku visā Vidusjūras piekrastē. Viņa liecība izmainīja kristietības un pasaules vēsturi.

Izlasi Apd 9:3–6, 10–20. Kā šie panti atklāj, ka Jēzum bija dievišķs nolūks Pāvila dzīvē?

Jēzus bieži izvēlas visneticamākos kandidātus, lai nestu liecību Savam vārdam. Padomājiet par dēmonu apsēstajiem, par samarieti, prostitūtu, nodokļu iekasētāju, Galilejas zvejniekiem un tagad dedzīgo kristietības vajātāju. Viņi visi žēlastībā tika izmainīti un tad izsūtīti strādāt, ar prieku sirdī stāstīt par to, ko Kristus bija paveicis viņu dzīvē. Neviens nekad nenogura stāstīt šo stāstu. Tas, ko Kristus viņu dzīvē paveica, bija tik brīnišķīgs, ka viņi gribēja to līdzdalīt. Viņi nevarēja klusēt.

Salīdzini Apd 28:28–31 un 2Tīm 4:5–8. Kādas mums ir norādes šajos pantos par to, ka Pāvils nekad nenovērsās no savas nodošanās atdot visu savu dzīvi Kristum dvēseļu mantošanas darbā?

Savas dzīves beigās, atrodoties mājas arestā Romā, Pāvils apstiprināja, ka “Dievs pestīšanu sūtījis pagāniem, un tie to dzirdēs” (Apd 28:28). Ziņojumā teikts, ka viņš pieņēma visus, kas viņu apmeklēja, un sludināja viņiem Vārdu (Apd 28:30, 31). Dzīves beigās viņš mudināja Timoteju darīt evaņģēlista darbu, un Pāvils varēja par sevi teikt: “Labo cīņu es esmu izcīnījis, skrējieni esmu pabeidzis, ticību esmu turējis” (2Tīm 4:7).

Lai gan mūsu aicināšana var nebūt tik dramatiska kā Pāvila dzīvē, Dievs aicina katru no mums piedalīties kopā ar Viņu pasaules mainīšanas darbā. Ir acīmredzams, ka, neskatoties uz grūtībām, ko viņi piedzīvoja gadu gaitā (sk. 2kor 11:25–30), Pāvils palika uzticīgs savam aicinājumam Kungā. Stāsts par to, kā kādreizējais Jēzus sekotāju vajātājs kļuva par visietekmīgāko un produktīvāko kristīgās ticības aizstāvi (izņemot, protams, pašu Jēzu), paliek spēcīga liecība tam, ko Kungs var izdarīt caur cilvēku, kas nodod savu dzīvi Kunga darbam.

Ko Dievs ir aicinājis tevi darīt? Vai tu to dari?

Mīlestības prasības

Mīlestība vienmēr atklājas darbībā. Mūsu mīlestība uz Kristu spiež mūs kaut ko darīt bojā ejošās cilvēces labā. Pāvils skaidri to apliecināja, sakot Korintas draudzei: “Jo Kristus mīlestība mūs vada, kad tā spriežam” (2kor 5:14). Kristietība nav pirmām kārtām slikto lietu atstāšana, lai varētu tikt glābts. Jēzus “neatstāja” sliktās lietas Debesīs, lai Viņš varētu tikt izglābts. Viņš atstāj labās lietas, lai citi varētu tikt izglābti. Jēzus neaicināja mūs tikai atdot savu laiku, talantus un dārgumus Viņa lietai, Viņš aicina mūs atdot savu dzīvi.

Rīta sanāksmē ar mācekļiem Galilejas krastā Jēzus lieliski atklāja dievišķās mīlestības prasības.

Izlasi Jņ 21:15–19. Kādu jautājumu Jēzus uzdeva Pēterim trīs reizes, un kāda bija Pētera atbilde? Kāpēc Jēzus uzdeva Pēterim šo konkrēto jautājumu trīs reizes? _____

Pēteris bija noliedzis Savu Kungu trīs reizes, un Jēzus trīs reizes izvilināja no Pētera pašā lūpām mīlestības apliecinājumu. Mācekļu klātbūtnē Jēzus atjaunoja Pētera pārliecību, ka dievišķā mīlestība viņam ir piedevusi un ka Jēzum vēl joprojām ir darbs, ko uzticēt Pēterim.

Izlasi vēlreiz Jņ 21:15–19, šoreiz īpaši pievēršot uzmanību Jēzus reakcijai uz to, kā Pēteris apliecināja savu mīlestību uz Kristu. Ko Jēzus viņam teica darīt? _____

Dievišķā mīlestība ir aktīva, nevis pasīva. Patiesa mīlestība ir vairāk nekā siltas jūtas, vairāk nekā jauka doma. Tā ietver nodošanos. Mīlestība spiež mūs rīkoties. Tā vada mūs aizsniegt Dieva bērņus bojā ejošajā pasaulē, kas atrodas bezcerīgā stāvoklī. Kad Jēzus sacīja Pēterim: “Gani manus jērus,” tā bija gan pavēle, gan mierinošs atkārtots apliecinājums. Kungs aicināja atsaukties uz mīlestību, un Viņš arī iedrošināja Pēteri, ka Viņam vēl joprojām ir darbs viņam, neskatoties uz Pētera patiešām apkaunojošo rīcību, kad Jēzus bija arestēts un Pēteris ne tikai noliedza, ka pazīst Jēzu, bet arī lādējās – tieši tā, kā Kristus bija viņu brīdinājis.

Kāda šeit ir mācība? Tu vari būt bezcerīgi nodevis savu Kungu. Tu varbūt esi noliedzis Viņu ar saviem darbiem vairāk nekā vienu reizi. Labā vēsts ir, ka žēlastība vēl joprojām ir pieejama, un Dievs vēl nav padevis attiecībā uz tevi. Tev vēl joprojām ir vieta Viņa darbā, ja vien esi labprātīgs iesaistīties.

Vai tu esi kādreiz “noliedzis” Kungu līdzīgi Pēterim? Ja jā, ko šis stāsts (ne tikai Pētera noliegums, bet arī Kristus vārdi) tev stāsta? _____

Mīlestības nodošanās

Jēzu un Pētera sarunas beigās mēs redzam divus vīrus staigājam pa jūras krastu. Viņiem atsitoties pret krastu, Jēzus pastāsta Pēterim par mācekļības maksu. Viņš grib, lai Pēteris skaidri zina, ko viņš piedzīvos, ja pieņems Jēzus aicinājumu “ganīt Manas aitas”.

Izlasi Jņ 21:18, 19. Ko Jēzus pastāstīja Pēterim par mācekļības maksu? Kā tu domā, kāpēc Jēzus atklāja Pēterim kaut ko tik biedējošu šajā dzīves brīdī? _____

Šajos vārdos Kristus paredzēja mocekļa nāvi, ko Pēteris kādu dienu piedzīvos. Viņa rokas tiks izstieptas pie krusta. Šajā atklāsmē Kristus piedāvāja Pēterim izvēli. Viņš tam piedāvāja dzīves vislielāko prieku – redzēt dvēseles, kas mantotas Dieva valstībai. Vasarsvētku dienā viņš redzēs tūkstošus nākam pie Kristus. Viņš veiks brīnumus Jēzus vārdā un pagodinās Viņu daudzu tūkstošu priekšā. Viņam būs mūžīgs sadraudzības prieks ar Kristu Viņa misijā.

Bet šis priekštiesības cena būs augsta. Tā prasīs upuri, augstāko upuri. Šis aicinājums Pēterim noteikti lika ieplest acis. Nu viņš zināja, ka neviens upuris nav pārāk liels, lai pievienotos Jēzum Viņa misijā pasaulei.

Izlasi 1Jņ 3:16–18. Jānim mīlestība ir kaut kas daudz vairāk nekā tikai neskaidra abstrakcija. Kā Jānis definē mīlestības augstāko upuri? _____

Mūžībā nekas, ko mēs jebkad esam darījuši, neliksies kā upuris. Mūsu laika un pūļu ieguldījums, mūsu dzīves ieguldījums liksies bagātīgi atalgots. Kāds prieks ir pārvērst mīlestību darbībā, nodomiem pārtopot par nodošanos. Kad mēs atsaucamies dievišķajai mīlestībai, atdodot sevi kalpošanai, lai liecinātu citiem kā Kristus vēstnieki, mēs piepildām savu dzīves nodomu un piedzīvojam vislielāko prieku. Kā Jēzus atbilstoši teica: “Ja jūs to zināt, svētīgi jūs esat, ja jūs tā darāt” (Jņ 13:17). Dzīves vislielākie prieki un ilgstoša laime nāk tad, kad mēs piepildām savas eksistences jēgu, pagodinot Dievu ar savu dzīvesveidu un līdzdalot Viņa mīlestību un patiesību pasaulei.

Ir grūti aptvert mūžības ideju, ja viss, ko mēs zinām, ir tikai necīgs laika sprīdis. Bet mēģiniet iedomāties mūžīgu dzīvi, cik vien to spējat, mūžīgi labu dzīvi – labāku par jebko, kas mums šeit var būt. Kāpēc nekas, kas mums šeit, šajā īsajā laika sprīdī, ir dots, nav tik vērtīgs, lai tā dēļ zaudētu mūžīgās dzīves apsolījumu, kas mums ir dots Jēzū? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Tiem, kam ir garīga uzraudzība pār draudzi, vajadzētu izgudrot veidus un līdzekļus, kas dotu iespēju katram draudzes loceklim darīt kādu daļu Dieva darbā. Pagātnē tas pārāk bieži nav darīts. Plāni nav bijuši skaidri noteikti un pilnībā īstenoti, kas būtu visu locekļu talantus iesaistījis aktīvā kalpošanā. Ir daži, kas saprot, cik daudz ir zaudēts šī iemesla dēļ.

Dieva darba vadītājiem kā gudriem ģenerāļiem ir jāizdomā plāni turpmākajiem soļiem visa ceļa garumā. Savā plānošanā viņiem ir īpaši jāpēta darbs, ko draudzes locekļi var darīt savu draugu un kaimiņu labā. Dieva darbs uz šīs zemes nevar tikt pabeigts, kamēr vīrieši un sievietes, kas veido mūsu draudzi, nesteigsies darbā un neapvienos savas pūles ar mācītāju un draudzes darbinieku pūlēm.

Grēcinieku glābšana prasa nopietnas, personīgas pūles. Mums negaidot ir jānes viņiem dzīvības vārds, nevis jāgaida, kad viņi atnāks pie mums. Ak, ja es varētu izteikt vārdus vīriešiem un sievietēm, kas viņus pamudinātu čaklai darbībai! Brīžu, kas mums tagad ir piešķirti, ir pavisam nedaudz. Mēs stāvam uz mūžīgās pasaules sliekšņa. Mēs nevaram zaudēt laiku. Katrs mirklis ir zelta vērts un kopumā dārgs, lai tiktu izmantots tikai kalpošanai sev. Kas nopietni meklēs Dievu un gūs no Viņa spēku un žēlastību, lai būtu Viņa uzticami strādnieki misijas laukā?

Katrā draudzē ir talanti, kas ar pareizām pūlēm var tikt attīstīti, lai kļūtu par lielu palīdzību šajā darbā. Tas, kas tagad ir vajadzīgs mūsu draudžu augšanai, ir gudro darbinieku patīkamais darbs, ieraugot un attīstot talantus draudzē – talantus, kas var tikt izkopti, lai Meistars tos izmantotu.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 9. sēj. 116., 117. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāda ir galvenā doma augstāk minētajā Elenas Vaitas citātā? Kāda tai var būt ietekme uz tavu personīgo liecināšanu un tavas draudzes misijas darbu?

---

2. Kā parasti atklājas patiesa mīlestība? Kādas ir mīlestības viltojuma formas, kurām ir maz kopīga ar patiesu mīlestību?

---

3. Grupā pārrunājiet upurus, ko cilvēki ir pienesuši Kungam, ieskaitot dzīvības zaudējumu. Ko jūs varat mācīties no šiem stāstiem?

---

4. Pārdomājiet savas atbildes uz jautājumu svētdienas tēmas beigās par to, ko jūs esat upurējuši Kristum. Ko jūs esat upurējuši? Kāpēc jūs to darījāt? Vai tas bija tā vērts? Kā jūs varētu kādam, kas nav kristietis, izskaidrot, ko jūs darījāt un kāpēc?

SATURS

Kāpēc liecināt? _____	5
Pievilcīgā liecība: personīgās liecības spēks _____	12
Redzēt cilvēkus Jēzus acīm _____	19
Lūgšanas spēks: aizlūdzot par citiem _____	26
Gara pilnvarota liecināšana _____	33
Neierobežotas iespējas _____	40
Vārda līdzdalīšana _____	47
Jēzum līdzīga kalpošana _____	54
Attīstot glābjošu attieksmi _____	61
Aizraujošs iesaistīšanās veids _____	68
Līdzdalot Jēzus stāstu _____	75
Līdzdalīšanas vērtā vēsts _____	82
Solis ticībā _____	89